

Emperor of Rome Marcus Aurelius

Meditationes

Swedish

Meditationer

by Emperor of Rome Marcus Aurelius

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius

The Project Gutenberg eBook of Meditations Den här e-boken är för användning av vem som helst i USA och de flesta andra delar av världen utan kostnad och nästan utan några som helst begränsningar. Du kan kopiera den, ge bort den eller återanvända den enligt villkoren i Project Gutenberg-licensen som ingår i den här e-boken eller online på www.gutenberg.org. Om du inte befinner dig i USA måste du kontrollera lagarna i det land där du befinner dig innan du använder den här e-boken.

Utgivningsdatum: 1 juni 2001 [e-bok #2680]

Senast uppdaterad: 9 mars 2021 Tack: J. Boulton och David Widger

MEDITATIONER

Av Marcus Aurelius

MARCUS AURELIUS ANTONINUS DEN ROMERSKE KEJAREN

BÖCKER

INTRODUKTION

HANS FÖRSTA BOK

ANDRA BOKEN

TREDJE BOKEN

FJÄRDE BOKEN

DEN FEMTE BOKEN

SJÄTTE BOKEN

DEN SJUNDE BOKEN

ÅTTONDE BOKEN

NIONDE BOKEN

DEN TIONDE BOKEN

ELLFTE BOKEN

TOLFTE BOKEN

APPENDIX

ANMÄRKNINGAR

ORDLISTA

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius

INTRODUKTION

MARCUS AURELIUS ANTONINUS föddes den 26 april, 121 e.Kr.. Hans riktiga namn var M. Annius Verus, och han kom från en adlig familj som gjorde anspråk på att härstamma från Numa, den andre kungen av Rom. Sålunda kom de mest religiösa av kejsare av blodet från de mest fromma av tidiga kungar. Hans far, Annius Verus, hade haft ett högt ämbete i Rom, och hans farfar, med samma namn, hade varit konsul tre gånger. Båda hans föräldrar dog unga, men Marcus höll dem i ett kärleksfullt minne. Vid sin fars död adopterades Marcus av sin farfar, konsulären Annius Verus, och det fanns djup kärlek mellan dessa två. På den allra första sidan i sin bok förklarar Marcus tacksamt hur han av sin farfar hade lärt sig att vara mild och ödmjuk och att avstå från all ilska och passion. Kejsar Hadrianus spådde om pojkens fina karaktär, som han brukade kalla inte Verus utan Verissimus, mer sanningsenlig än sitt eget namn. Han avancerade Marcus till ryttarrang när han var sex år gammal, och vid åtta års ålder gjorde han honom till medlem av det gamla saliska prästerskapet. Pojkens faster, Annia Galeria Faustina, var gift med Antoninus Pius, senare kejsare. Därav hände det att Antoninus, utan son, adopterade Marcus, ändrade hans namn till det som han är känd under och förlovade honom med sin dotter Faustina. Hans utbildning genomfördes med all omsorg. De duktigaste lärarna anlätades för honom, och han utbildades i den strikta läran om den stoiska filosofin, vilket var hans stora glädje. Han fick lära sig att klä sig enkelt och att leva enkelt, att undvika all mjukhet och lyx. Hans kropp tränades till hårdhet genom brottnings, jakt och utomhusspel; och fastän hans konstitution var svag,

visade han stort personligt mod att möta de häftigaste galtarna. Samtidigt hölls han från sin tids extravaganser. Den stora spänningen i Rom var fraktionernas stridigheter, som de kallades, på cirkusen. Racerförarna brukade anta en av fyra färger – röd, blå, vit eller grön – och deras partisaner visade en iver att stödja dem som ingenting kunde överträffa. Upplopp och korrupktion gick i tåget av racervagnarna; och från allt detta höll Marcus sig hårt på avstånd.

År 140 upphöjdes Marcus till konsulatet, och år 145 fullbordades hans trolovning genom äktenskap. Två år senare kom Faustina med en dotter till honom; och strax efter det tilldelades honom tribunatet och andra kejserliga utmärkelser.

Antoninus Pius dog 161, och Marcus övertog den kejserliga staten. Han förknippade genast med sig själv L. Ceionius Commodus, som Antoninus hade adopterat som en yngre son samtidigt med Marcus, vilket gav honom namnet Lucius Aurelius Verus. Hädanefter är de två kollegor i imperiet, junioren tränas så att säga för att lyckas. Inte så fort hade Marcus satt sig på tronen förrän krig bröt ut på alla sidor. I öster, Vologeses III. av Parthia började en länge mediterad revolt genom att förstöra en hel romersk legion och invadera Syrien (162). Verus skickades iväg i heta brådska för att stoppa denna resning; och han uppfyllde sitt förtroende genom att kasta sig ut i fylleri och utsvävningar, medan kriget lämnades åt hans officerare. Strax efter fick Marcus möta en allvarigare fara hemma i koalitionen av flera mäktiga stammar på den norra gränsen. De främsta bland dessa var Marcomannerna eller Marchmen, Quadi (som nämns i denna bok), Sarmatians, Catti, Jazyges. I Rom självt rådde pest och svält, den ena kom från öster av Verus legioner, den andra orsakad av översvämningar som hade förstört enorma mängder spannmål. Efter att allt hade gjorts möjligt för att dämpa hungersnöd och för att tillgodose trängande behov - Marcus tvingades till och med sälja de kejserliga juvelerna för att hitta pengar - gav sig båda kejsarna upp till en kamp som skulle fortsätta mer eller mindre under resten av Marcus regeringstid. Under dessa krig, 169, dog Verus. Vi har inga möjligheter att följa kampanjerna i detalj; men sålunda är mycket säkert, att romarna till slut lyckades krossa barbarstammarna och

åstadkomma en uppgörelse, som gjorde riket säkrare. Marcus var själv överbefälhavare, och segern berodde inte mindre på hans egen förmåga än på hans visdom i valet av löjtnanter, vilket iögonfallande visades i fallet Pertinax. Det utkämpades flera viktiga strider i dessa fälttåg; och en av dem har blivit hyllad för legenden om Thundering Legion. I en strid mot Quadi år 174 verkade dagen gå till fiendens fördel, när en stor storm av åska och regn plötsligt uppstod och blixten slog ner barbarerna med skräck, och de vände sig till att slå ner. I senare dagar sades denna storm ha skickats som svar på böner från en legion som innehöll många kristna, och namnet Thundering Legion borde ges till den på grund av detta. Titeln på Thundering Legion är känd vid ett tidigare tillfälle, så den här delen av historien kan åtminstone inte vara sann; men stormens hjälp erkänns av en av scenerna ristade på Antonines kolumn i Rom, som firar minnet av dessa krig.

Uppgörelsen som gjordes efter dessa problem kan ha varit mer tillfredsställande men för en oväntad uppgång i öster. Avidius Cassius, en duktig kapten som hade vunnit rykte i de parthiska krigen, var vid denna tid chefsguvernör i de östra provinserna. Med vilka medel det än föranleddes, hade han tänkt ut projektet att utropa sig själv till kejsare så snart Marcus, som då var vid svag hälsa, skulle dö; och efter att ha meddelat honom att Marcus var död, gjorde Cassius som han hade planerat. När Marcus hörde nyheterna lät han omedelbart fred och återvände hem för att möta denna nya fara. Kejsarens stora sorg var att han måste engagera sig i inbördesstridens fador. Han berömde Cassius egenskaper och uttryckte en innerlig önskan att Cassius inte skulle tvingas att göra sig illa innan han fick möjlighet att bevilja en gratis benådning. Men innan han kunde komma till öster hade det kommit besked till Cassius att kejsaren ännu levde; hans anhängare föll ifrån honom, och han mördades. Marcus gick nu österut, och medan mördarna var där förde mördarna Cassius huvud till honom; men kejsaren vägrade indignerat deras gåva, och han ville inte heller släppa in männen i hans närvaro.

På denna resa dog hans fru Faustina. Vid sin återkomst firade kejsaren en triumf (176). Omedelbart därefter reparerade han till Tyskland och tog på

nytt upp krigsbördan. Hans operationer följdes av fullständig framgång; men de senare årens bekymmer hade varit för mycket för hans konstitution, inte vid något tillfälle robust, och den 17 mars 180 dog han i Pannonia.

Den gode kejsaren förskonades inte med inhemska problem. Faustina hade fött honom flera barn, som han var passionerat förtjust i. Deras oskyldiga ansikten kan fortfarande ses i många skulpturgallerier och påminner med en märklig effekt om deras fars drömska ansikte. Men de dog en efter en, och när Marcus kom till sitt eget slut levde bara en av hans söner kvar - den svage och värdelösa Commodus. Vid faderns död avbröt Commodus, som efterträdde honom, arbetet med många fälttåg genom en hastig och oklok fred; och hans regeringstid på tolv år visade att han var en grym och blodtörstig tyrann. Skandal har friggjort sig med namnet på Faustina själv, som anklagas inte bara för otrohet, utan för att intrigera med Cassius och ägga honom till hans ödesdigra uppror, det måste erkännas att dessa anklagelser vilar på inga säkra bevis; och kejsaren älskade henne i alla händelser högt och kände aldrig det minsta misstanke.

Som soldat har vi sett att Marcus var både kapabel och framgångsrik; som administratör var han försiktig och samvetsgrann. Även om han var genomsyrad av filosofins läror, försökte han inte göra om världen på någon förutfattad plan. Han trampade den väg som hans föregångare slagna, och försökte bara göra sin plikt så bra han kunde och att hålla korruptionen borta. Han gjorde några okloka saker, det är sant. Att skapa en konkurrent i imperiet, som han gjorde med Verus, var en farlig innovation som bara kunde lyckas om en av de två utplånade sig själv; och under Diocletianus fick just detta prejudikat det romerska riket att delas i halvöar. Han gjorde fel i sin civila förvaltning genom att centralisera för mycket. Men den starka sidan av hans regeringstid var rättskipningen. Marcus sökte stadgar för att skydda de svaga, för att göra slavarnas lott mindre hård, för att stå i faderns ställe för de faderlösa. Vålgörenhetsstiftelser gavs för att fostra och utbilda fattiga barn. Provinserna skyddades mot förtryck och offentlig hjälp gavs till städer eller distrikt som kunde besökas av olycka. Den stora fläcken på hans namn, och en som är svår att förklara, är hans behandling av de kristna. Under sin regeringstid blev Justinus i Rom en martyr för sin tro, och Polykarpus i

Smyrna, och vi känner till många utbrott av fanatism i provinserna som orsakade de troendes död. Det är ingen ursäkt att åberopa att han inte visste något om de grymheter som begicks i hans namn: det var hans plikt att veta, och om han inte gjorde det skulle han ha varit den förste att erkänna att han hade misslyckats med sin plikt. Men av hans egen ton när han talade om de kristna är det tydligt att han kände dem endast av förtal; och vi hör om inga åtgärder som vidtagits ens för att säkerställa att de ska få en rättvis förhandling. I detta avseende var Trajanus bättre än han.

För ett eftertänksamt sinne skulle en sådan religion som den i Rom ge liten tillfredsställelse. Dess legender var ofta barnsliga eller omöjliga; dess undervisning hade lite med moral att göra. Den romerska religionen var i själva verket av karaktären av ett fynd: män betalade vissa uppoffringar och riter, och gudarna gav sin gunst, oavsett rätt eller fel. I det här fallet kastades alla fromma själar tillbaka på filosofin, som de hade varit, men i mindre utsträckning, i Grekland. Det fanns under det tidiga imperiet två rivaliserande skolor som praktiskt taget delade fältet mellan dem, stoicism och epikurism. Den ideala uppsättningen före var och en var nominellt ungefär densamma. Stoikerna strävade efter ἀπάθεια, förtrycket av alla känslor, och epikureerna till ἀταραξία, frihet från all störning; men i slutsatsen har den ena blivit en synonym för envis uthållighet, den andra för otyglad licens. Med epikurismen har vi ingenting att göra nu; men det kommer att vara värt mödan att skissa på historien och principerna för den stoiska sekten.

Zeno, stoicismens grundare, föddes på Cypern vid något okänt datum, men hans liv kan sägas ungefär vara mellan åren 350 och 250 f.Kr. Cypern har sedan urminnes tider varit en mötesplats för öst och väst, och även om vi inte kan ge någon betydelse för en möjlig stam av feniciskt blod i honom (ty fenicierna var inga filosofer), är det ändå ganska troligt att han genom Mindre Asien kan ha kommit i kontakt med Fjärran Östern. Han studerade under cynikern Crates, men han försummade inte andra filosofiska system. Efter många års studier öppnade han sin egen skola i en pelargång i Aten som heter Painted Porch, eller Stoa, vilket gav stoikerna deras namn.

Bredvid Zeno har Verandaskolan mest till Chrysippus (280—207 f.Kr.), som organiserade stoicismen i ett system. Om honom sades det,

"Men för Chrysippus hade det inte funnits någon veranda."

Stoikerna betraktade spekulaton som ett medel för att uppnå ett mål och detta syfte var, som Zeno uttryckte det, att leva konsekvent (ὁμολογουμένως ζῆν), eller som det senare förklarades, att leva i överensstämmelse med naturen (ὁμολογουμχό φύσει ζῆν). Denna anpassning av livet till naturen var den stoiska dygd tanken. Detta påstående kan lätt tolkas som att dygd består i att ge efter för varje naturlig impuls; men det var väldigt långt ifrån den stoiska meningen. För att leva i samklang med naturen är det nödvändigt att veta vad naturen är; och för detta ändamål görs en tredelad uppdelning av filosofin – i fysik, som tar itu med universum och dess lagar, problemen med gudomlig regering och teleologi; Logik, som tränar sinnet att urskilja sant från falskt; och Etik, som tillämpar den kunskap som sålunda vunnits och prövats på det praktiska livet.

Fysikens stoiska system var materialism med en infusion av panteism. I motsats till Platons uppfattning att idéerna, eller prototyperna, av enbart fenomen verkligen existerar, ansåg stoikerna att materiella objekt enbart existerade; men immanent i det materiella universum var en andlig kraft som verkade genom dem och manifesterade sig under många former, som eld, eter, ande, själ, förnuft, den härskande principen.

Universum är alltså Gud, av vilken de populära gudarna är manifestationer; medan legender och myter är allegoriska. Människans själ är alltså en emanation från gudomen, i vilken den så småningom kommer att återupptas. Den gudomliga härskande principen får allt att samverka till det goda, men till det bästa för helheten. Människans högsta goda är att medvetet arbeta med Gud för det allmänna bästa, och det är den mening i vilken stoikern försökte leva i överensstämmelse med naturen. Hos individen är det bara dygden som gör det möjligt för honom att göra detta; som Försynen styr universum, så måste dygden i själen styra människan.

Inom logiken är det stoiska systemet anmärkningsvärt för sin teori om sanningstestet, kriteriet. De jämförde den nyfödda själen med ett papper redo att skrivas. På detta skriver sinnena sina intryck (φαντασίαι), och genom erfarenhet av ett antal av dessa uppfattar själen omedvetet allmänna föreställningar (κοινὰ ἔννοιαι) eller förväntningar (προλήξει). När intrycket var sådant att det var oemotståndligt kallades det (καταληπτικὴ φαντασία) en som håller fast, eller som de förklarade det, en som utgår från sanningen. Idéer och slutsatser som artificiellt framställts genom deduktion eller liknande testades av denna 'hållningsuppfattning'. Jag har redan talat om den etiska tillämpningen. Det högsta goda var det dygdiga livet. Enbart dygd är lycka, och last är olycka. Stoiken förde denna teori till dess yttersta och sa att det inte kunde finnas några graderingar mellan dygd och last, även om var och en har sina speciella manifestationer. Dessutom är ingenting bra utom dygd, och ingenting annat än last är dåligt. De yttre saker som vanligtvis kallas bra eller dåliga, såsom hälsa och sjukdom, rikedom och fattigdom, njutning och smärta, är för honom likgiltiga (ἀδιάφορα). Alla dessa saker är bara den sfär där dygden kan verka. Den idealiska vise mannen är tillräcklig för sig själv i allt (αὐταρκής); och när han känner till dessa sanningar, kommer han att vara glad även när han är utsträckt på hyllan. Det är troligt att ingen stoiker för sig själv hävdade att han var denne vise man, utan att var och en strävade efter det som ett ideal precis som den kristne strävar efter en likhet med Kristus. Överdriften i detta uttalande var dock så uppenbar att de senare stoikerna drevs att göra en ytterligare uppdelning av saker likgiltiga i vad som är att föredra (προηγμένα) och vad som är oönskat (ἀποπροηγμένα).

De ansåg också att för den som inte hade uppnått den perfekta visdomen, var vissa handlingar lämpliga. (καθήκοντα) Dessa var varken dygdiga eller ondskefulla, men, liksom de likgiltiga sakerna, hade de en mellanplats.

Två punkter i det stoiska systemet förtjänar särskilt att nämnas. Den ena är en noggrann åtskillnad mellan saker som är i vår makt och saker som inte är det. Begär och ogillar, åsikter och tillgivenhet ligger inom viljans makt; medan hälsa, rikedom, ära och annat sådant i allmänhet inte är så. Stoikern uppmanades att kontrollera sina önskningar och tillgivenheter och att

vägleda sin åsikt; att föra hela sitt väsen under viljans eller ledande principens inflytande, precis som universum styrs och styrs av gudomlig försyn. Detta är en speciell tillämpning av den grekiska favoritdygden måttlighet ($\sigma\omega\phi\rho\sigma\acute{\upsilon}\nu\eta$), och har också sin parallell i kristen etik. Den andra punkten är ett starkt insisterande på universums enhet och på människans plikt som en del av en stor helhet. Offentlig anda var den antika världens mest fantastiska politiska dygd, och den görs här kosmopolitisk. Det är återigen lärorikt att notera att kristna vise insisterade på samma sak. Kristna får lära sig att de är medlemmar i ett världsomspännande brödraskap, där varken är grekiska eller hebreiska, bindningar eller fria och att de lever sina liv som medarbetare med Gud.

Sådant är systemet som ligger till grund för Marcus Aurelius' Meditationer. Viss kunskap om den är nödvändig för att förstå boken rätt, men för oss ligger huvudintresset någon annanstans. Vi kommer inte till Marcus Aurelius för en avhandling om stoicism. Han är ingen rektor för en skola för att lägga upp en samling doktriner för eleverna; han tänker inte ens på att andra ska läsa vad han skriver. Hans filosofi är inte en ivrig intellektuell undersökning, utan mer vad vi borde kalla religiös känsla. Zenons eller Chrysippus kompromisslösa stelhet mjukas upp och förvandlas genom att passera genom en natur vördnadsfull och tolerant, mild och fri från svek; den bistra resignation som gjorde livet möjligt för den stoiske vise blir i honom nästan en strävan. Hans bok registrerar hans hjärtas innersta tankar, nedlagda för att lätta det, med sådana moraliska maximer och reflektioner som kan hjälpa honom att bära pliktbördan och de otaliga irritationsmomenten i ett hektiskt liv.

Det är lärorikt att jämföra Meditationerna med en annan berömd bok, Kristi efterföljd. Det finns samma ideal om självkontroll i båda. Det borde vara en mans uppgift, säger Imitationen, 'att övervinna sig själv och varje dag vara starkare än sig själv.' 'I motstånd passionerna står mycket frid i hjärtat.' 'Låt oss sätta yxan vid roten, så att vi som är renade från våra passioner kan ha ett fridfullt sinne.' För detta ändamål måste det finnas ständig självrannsakan. 'Om du inte ständigt samlar dig, gör det ibland, åtminstone en gång om dagen, morgonen eller kvällen. I morgonens syfte, på kvällen

diskutera sättet, vad du har varit denna dag, i ord, arbete och tanke.' Men medan romarens humör är en blygsam självtillit, siktar den kristne på ett mer passivt humör, ödmjukhet och ödmjukhet och tillit till Guds närvaro och personliga vänskap. Romaren granskar sina fel med stränghet, men utan det självförakt som gör den kristne "elak i sina egna ögon." Den kristne, liksom romaren, uppmanar 'studera för att dra ditt hjärta tillbaka från kärleken till det synliga'; men det är inte det hektiska pliktivet han har i åtanke så mycket som föraktet av alla världsliga ting och 'avskärningen av alla lägre förtjusningar'. Båda bedömer mäns beröm eller skuld på deras verkliga värdelöshet; 'Låt inte din frid', säger den kristne, 'vara i människors mun.' Men det är till Guds kritik den kristne vädjar, den romerska till sin egen själ. De små irritationsmomenten av orättvisa eller ovänlighet betraktas av var och en med samma storsinhet. 'Varför gör en liten sak som sagts eller görs mot dig dig ledsen? Det är ingen ny sak; det är inte den första och inte heller den sista, om du lever länge. I bästa fall lida tålmodigt, om du inte kan lida med glädje.' Den kristne borde sörja mer över andras illvilja än över våra egna fel; men romaren är benägen att tvätta gärningsmannens händer. 'Lär dig för att ha tålmod när det gäller att lida och bära andras försumligheter och alla slags svagheter', säger den kristne; men romaren skulle aldrig ha tänkt tillägga: 'Om alla människor var fullkomliga, vad hade vi då att lida av andra människor för Gud?' Lidandets dygd i sig är en idé som inte möter oss i Meditationerna. Båda inser att människan är en av en stor gemenskap. "Ingen människa är tillräcklig för sig själv", säger den kristne; "vi måste stå ut tillsammans, hjälpa tillsammans, trösta tillsammans." Men medan han ser en huvudvikt i nit, i upphöjd känsla, det vill säga, och undvikande av ljumhet, tänkte romaren huvudsakligen på den plikt som skulle göras så väl som möjligt och mindre på den känsla som borde följa med att göra det. För helgonet som för kejsaren är världen i bästa fall en fattig sak. "Sannerligen är det ett elände att leva på jorden", säger den kristne; få och onda är människors livs dagar, som plötsligt försvinner som en skugga.

Men det finns en stor skillnad mellan de två böckerna vi överväger. Imitationen riktar sig till andra, meditationerna av författaren till sig själv. Vi lära ingenting av efterföljningen av författarens eget liv, utom i den mån

han kan antas ha praktiserat sina egna predikningar; Meditationerna speglar humör för humör sinnet hos honom som skrev dem. I deras intimitet och uppriktighet ligger deras stora charm. Dessa anteckningar är inte predikningar; de är inte ens bekännelser. Det finns alltid en luft av självmedvetenhet i bekännelser; i sådana uppenbarelser finns det alltid en fara för smaklighet eller vulgaritet för de bästa av män. St. Augustin är inte alltid fri från anstöt, och John Bunyan själv överdriver venial peccadilloes till avskyvärda synder. Men Marcus Aurelius är varken vulgär eller smaklös; han förmildrar ingenting, men ingenting sätter sig i illvilja. Han poserar aldrig inför publik; han kanske inte är djupgående, han är alltid uppriktig. Och det är en upphöjd och fridfull själ som här avslöjas framför oss. Vulgära laster verkar inte ha någon frestelse för honom; detta är inte en bunden och bunden med kedjor som han strävar efter att bryta. De fel han upptäcker hos sig själv är ofta sådana som de flesta män inte skulle ha några ögon att se. För att tjäna den gudomliga ande som är inplanterad i honom, måste en människa 'hålla sig ren från all våldsam passion och ond tillgivenhet, från all överdrift och fåfänga och från all slags missnöje, antingen med avseende på gudar eller människor': eller, som han säger någon annanstans, 'ofläckad av njutning, oförsämd av smärta'. Orubblig artighet och hänsyn är hans mål. "Vad någon gör eller säger, det måste du vara god." 'förolämpar någon man? Det är mot sig själv som han förolämpar; varför skulle det besvära dig?' Förbrytaren behöver medlidande, inte vrede; de som behöver korrigeras bör behandlas med takt och mildhet; och man måste alltid vara redo att lära sig bättre. "Den bästa sortens hämnd är att inte bli som dem." Det finns så många antydningar om förseelser förlåtna, att vi kan tro att anteckningarna följde skarpt på fakta. Kanske har han missat sitt mål och försöker på så sätt påminna sig om sina principer och stärka sig för framtiden. Att dessa ord inte bara är prat framgår av berättelsen om Avidius Cassius, som skulle ha tillskansat sig sin kejsarliga tron. Således genomför kejsaren troget sin egen princip, att det onda måste övervinnas med det goda. För varje fel hos andra har naturen (säger att han) gett oss en motverkande dygd; "som t.ex. mot de otacksamma har den gett godhet och ödmjukhet, som ett motgift."

En så mild mot en fiende var säkerligen en god vän; och hans sidor är verkligen fulla av generös tacksamhet till dem som hade tjänat honom. I sin första bok ställer han upp alla skulder till sina släktingar och lärare. Till sin farfar var han skyldig sin egen milda ande, sin far skamfasthet och mod; han lärde sig av sin mor att vara religiös och givmild och målmedveten. Rusticus arbetade inte förgäves om han visade sin elev att hans liv behövde ändras. Apollonius lärde honom enkelhet, rimlighet, tacksamhet, kärlek till sann frihet. Så listan fortsätter; var och en han hade att göra med tycks ha gett honom något gott, ett säkert bevis på godheten i hans natur, som inte trodde något ont.

Om hans var det ärliga och sanna hjärtat som är det kristna idealet, så är detta desto underbarare eftersom han saknade tron som gör kristna starka. Han kunde säga, det är sant, 'antingen finns det en Gud, och då är allt väl; eller om allt går av en slump och förmögenhet, må du ändå använda din egen försyn i det som berör dig riktigt; och då mår du bra.' Eller återigen, 'Vi måste medge att det finns en natur som styr universum.' Men hans egen del i saker och ting är så liten att han inte hoppas på någon personlig lycka utöver vad en fridfull själ kan vinna i detta jordiska liv. 'O min själ, den tid jag litar på kommer att vara, då du skall vara god, enkel, mer öppen och synlig, än den kropp som den är innesluten av;' men detta sägs om den lugna förnöjsamhet med människolott som han hoppas uppnå, inte om en tid då kroppens trampor ska kastas av. För resten, världen och dess berömmelse och rikedom, "allt är fåfänga." Gudarna kan kanske ha en särskild omsorg om honom, men deras speciella omsorg är för universum i stort: så mycket borde räcka. Hans gudar är bättre än de stoiska gudarna, som sitter på avstånd från alla mänskliga ting, obekymrade och likgiltiga, men hans personliga hopp är knappast starkare. På denna punkt säger han lite, även om det finns många anspelningar på döden som det naturliga slutet; utan tvekan förväntade han sig att hans själ en dag skulle absorberas i den universella själen, eftersom ingenting kommer ur ingenting, och ingenting kan förintas. Hans humör är en ansträngande trötthet; han gör sin plikt som en god soldat och väntar på ljudet av trumpeten som ska ljuda reträtten; han har inte det glada självförtroende som ledde Sokrates genom ett inte

mindre ädelt liv, till en död som skulle föra honom in i sällskap med gudar som han hade dyrkat och män som han hade vördat.

Men även om Marcus Aurelius kanske intellektuellt sett att hans själ var avsedd att absorberas och förlora medvetandet om sig själv, fanns det tillfällen då han kände, vilket alla som håller det ibland måste känna, hur otillfredsställande en sådan trosbekännelse är. Sedan famlar han blint efter något mindre tomt och fåfängt. 'Du har tagit skeppet', säger han, 'du har seglat, du har kommit till land, gå ut, om till ett annat liv, där ska du också finna gudar, som finns överallt.' Det ligger mer i detta än antagandet om en rivaliserande teori för argumentens skull. Om världsliga saker bara är som en dröm, är tanken inte långt borta att det kan finnas ett uppvaknande till vad som är verkligt. När han talar om döden som en nödvändig förändring och påpekar att inget nyttigt och lönsamt kan åstadkommas utan förändring, tänkte han kanske på förändringen i ett vetekorn, som inte blir livat annat än att det dör? Naturens fantastiska kraft att återskapa ur korruption är säkerligen inte begränsad till kroppsliga saker. Många av hans tankar låter som avlägsna ekon av St. Paul; och det är verkligen märkligt att denne mest kristna av kejsare inte har något gott att säga om de kristna. För honom är de bara sekterier som är "våldsamt och passionerat inställda på opposition".

Grundläggande som filosofi är dessa meditationer verkligen inte; men Marcus Aurelius var för uppriktig för att inte se essensen av sådant som kom inom hans erfarenhet. Forntida religioner handlade till största delen om yttre ting. Gör de nödvändiga riterna, och du försonar gudarna; och dessa riter var ofta triviala, ibland kränkte rätt känsla eller till och med moral. Även när gudarna stod på rättfärdighetens sida var de mer bekymrade över handlingen än av avsikten. Men Marcus Aurelius vet att det hjärtat är fullt av kommer mannen att göra. "Sådana tankar och vanliga tankar är," säger han, "så kommer ditt sinne att vara i tiden." Och varje sida i boken visar oss att han visste att tanken säkert skulle komma ut i handling. Han borrar sin själ, så att säga, i rätta principer, så att den när tiden kommer, kan vägledas av dem. Att vänta tills akuten är att vara för sent.

Han ser också den sanna essensen av lycka. "Om lyckan bestod i njutning, hur kom det sig att beryktade rövare, orena avskyvärda lever, parcider och tyranner i så stor utsträckning fick sin del av nöjen?" Den som hade alla världens nöjen på befallning kan skriva så här: "En lycklig lott och del är, själens goda böjelser, goda begär, goda handlingar."

Genom ödets ironi sattes denna man, så mild och god, så eftertraktad av stilla glädjeämnen och ett sinne fritt från omsorg, i spetsen för det romerska riket när stora faror hotade från öst och väst. Under flera år befäl han själv sina arméer. I lägret före Quadi daterar han den första boken i sina Meditationer, och visar hur han kunde dra sig tillbaka inom sig själv mitt i det grova klingande av vapen. Den pompa och ståt som han föraktade var alla hans; vad för de flesta människor är en ambition eller en dröm, för honom var en omgång av trötta uppgifter som ingenting annat än den stränga pliktkänslan kunde bära honom igenom. Och han gjorde sitt jobb bra. Hans krig var långsamma och tråkiga, men framgångsrika. Med en statsmans visdom förutsåg han faran för Rom av barbarhorderna från norr och vidtog åtgärder för att möta den. Som det var, gav hans bosättning två århundraden av andrum till det romerska imperiet; hade han uppfyllt planen att skjuta de kejsarliga gränserna till Elbe, vilket tycks ha varit i hans sinne, hade mycket mer kunnat uträttas. Men döden avbröt hans planer.

Verkligen ett sällsynt tillfälle gavs till Marcus Aurelius att visa vad sinnet kan göra trots omständigheterna. Den mest fridfulla av krigare, en magnifik monark vars ideal var stilla lycka i hemlivet, böjd till dunkel men ändå född till storhet, den kärleksfulla fadern till barn som dog ung eller visade sig hatisk, hans liv var en paradox. För att inget skulle fattas, det var i lägret inför fienden som han gick bort och gick till sin egen plats.

Följande är en lista över de främsta engelska översättningarna av Marcus Aurelius: (1) Av Meric Casaubon, 1634; (2) Jeremy Collier, 1701; (3) James Thomson, 1747; (4) R. Graves, 1792; (5) H. McCormac, 1844; (6) George Long, 1862; (7) G. H. Rendall, 1898; och (8) J. Jackson, 1906. Renans "Marc-Aurèle" - i hans "History of the Origins of Christianity", som kom ut 1882 - är den mest vitala och originella bok som finns om Marcus Aurelius tid. Paters "Marius

the Epicurean" utgör en annan extern kommentar, som är till tjänst i det fantasifulla försöket att återskapa perioden.

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius

HANS FÖRSTA BOK

om sig själv:

Vari Antoninus skriver, vad och av vem, vare sig föräldrar, vänner, eller Mästare; genom deras goda exempel, eller goda råd och råd, hade han lärt sig:

Uppdelad i siffror eller sektioner.

ANTONINUS Bok vi. Num. xlvi. Närhelst du vill glädja dig,

tänk och meditera över de goda delarna och de speciella gåvorna som du har sett hos någon av dem som bor hos dig:

som industri i en, i en annan blygsamhet, i en annan överflöd, i

en annan sak. Ty ingenting kan glädja dig så mycket som

likheter och paralleller till flera dygder, framstående i dispositionerna

av dem som bor hos dig, särskilt när de på en gång liksom

representera sig själva för dig. Se därför till att du alltid har dem

i en beredskap.

DEN FÖRSTA BOKEN

I. Av min farfar Verus har jag lärt mig att vara mild och ödmjuk, och att avstå från all ilska och passion. Från berömmelsen och minnet av honom att födde mig Jag har lärt mig både skamfasthet och mänskligt beteende. Av min

mamma jag har lärt mig att vara religiös och övergiven; och att låta bli, inte bara att göra, men att mena något ont; att nöja mig med en extra diet, och att flyga allt sådant överskott som är förenat med stor rikedom. Av min farfarsfar, både till frekventa offentliga skolor och auditorier, och till skaffa mig duktiga och duktiga lärare hemma; och att jag inte borde tänka så mycket,

om jag vid sådana tillfällen var utsatt för överdrivna anklagelser.

II. Av honom som uppfostrade mig, att inte vara kärt beroende av någon av dem

de två stora fraktionerna av kursisterna i cirkusen, kallade Prasini, och Veneti: inte heller i amfiteatern delvis för att gynna någon av gladiatorerna, eller fäktare, som antingen Parmularii eller Secutores. Dessutom till uthärda arbete; inte heller att behöva många saker; när jag har något att göra, att göra

det själv snarare än av andra; att inte blanda sig i många företag; och inte lätt att erkänna något förtal.

III. Om Diognetus, att inte sysselsätta mig med fåfänga saker, och inte lätt att tro de saker, som är allmänt talade, av sådana som tar på sig dem att göra underverk, och av trollkarlar, eller prestidigitators, och bedragare; angående charmens kraft och deras utdrivning demoner eller onda andar; o.d. Att inte hålla kvar vaktlar för spelet; inte heller att vara arg efter sådana saker. Att inte bli förolämpad med andra mäns

ytrandefrihet och att tillämpa mig på filosofin. Han måste jag också

tack, att jag någonsin hörde först Bacchius, sedan Tandasis och Marcianus, och

att jag skrev dialoger i min ungdom; och att jag gillade den filosofernas lilla soffa och skinn, och sådant annat, som av den Grekisk disciplin är lämplig för dem som bekänner sig till filosofi.

IV. Till Rusticus ser jag, att jag först gick in i inbilskheten

att mitt liv ville ha lite upprättelse och bot. Och sedan, att jag inte ramlade in i vanliga sofisternas ambition, antingen att skriva traktater angående de vanliga satserna, eller att förmana människor till dygd och studiet av filosofi genom offentliga tal; som också att jag aldrig i form av prålig påverkade att visa mig själv en aktiv duktig man, för alla slags kroppsliga övningar. Och att jag gav upp studiet av retorik och poesi, och av elegant snyggt språk. Att jag inte brukade gå omkring i huset i min lång dräkt, inte heller att göra något sådant. Dessutom lärde jag mig att skriva av honom

brev utan någon tillgivenhet eller nyfikenhet; sådan som det var, som av han skrevs till min mamma från Sinuessa: och för att vara lätt och redo att vara

försonad och välbelåten igen med dem som hade förolämpat mig, så snart som någon av dem skulle nöja sig med att söka till mig igen. Att läsa med

flit; att inte vara nöjd med en lätt och ytlig kunskap,

inte heller snabbt att godkänna saker som allmänt talas om: vem jag också måste tacka

att jag någonsin tände på Epiktetos hans Hypomnemata, eller moraliska kommentarer

och vanligt förekommande: som han också gav mig av sina egna.

V. Från Apollonius, sann frihet och oföränderlig ståndaktighet, och inte

att betrakta någonting överhuvudtaget, dock aldrig så lite, utan rätt och resonera:

och alltid, vare sig i de skarpaste smärtorna, eller efter förlusten av ett barn,

eller vid långa sjukdomar, att fortfarande vara samma man; som också var present och

ett synligt exempel för mig, att det var möjligt för samma man att vara båda

häftig och försumlig: en man inte föremål för att bli irriterad och förolämpad med

oförmåga hos sina forskare och revisorer i sina föreläsningar och utställningar;

och ett sant mönster av en man som av alla sina goda gåvor och förmågor, minst

uppskattad i sig själv, att hans utmärkta skicklighet och förmåga att undervisa och

övertyga andra om den stoiska filosofins vanliga satser och maximer. Av

honom också lärde jag mig hur man tar emot tjänster och godhet (som det är vanligt.)

räknas:) från vänner, så att jag inte skulle bli motbjudande mot

dem, för dem, inte mer eftergiven vid tillfälle, än med rätta jag borde;

och ändå så att jag inte heller skulle passera dem, som en oförnuftig och

otacksam man.

VI. Av Sextus, mildhet och mönster av en familj som styrs med

faderlig tillgivenhet; och ett syfte att leva i enlighet med naturen: att vara grav

utan tillgivenhet: att noggrant iaktta de flera dispositionerna hos min

vänner, för att inte bli förolämpade av idioter, och inte heller otillräckligt att sätta sig på

de som bärs med de vulgära åsikterna, med satserna och

Filosofernas grundsatser: hans konversation är ett exempel på hur en man kan

anpassa sig till alla män och företag; så att även hans företag

var sötare och mer tilltalande än någon smickrares kuggande och fegande;

likväl var det på samma gång mest aktad och vördnad: som ock hade en

riktig lycka och förmåga, rationellt och metodiskt att ta reda på, och

ställa i ordning alla nödvändiga bestämmingar och instruktioner för en mans

livet. En man utan det minsta sken av ilska, eller någon annan

passion; kan samtidigt mest exakt observera den stoiska apatin,

eller opassionerad, och ändå att vara mest ömshjärtad: alltid av gott

kredit; och ändå nästan utan buller eller rykten: mycket lärd, och ändå

gör en liten show.

VII. Från Alexander grammatikern, för att vara obevisbar själv, och inte

förebrående att tillrättavisa någon man för ett barbari, eller en solecism, eller någon

falskt uttal, men skickligt som svar, eller vittnesbörd, eller

bekräftelse av samma sak (inte ta hänsyn till ordet) för att uttala det

som det borde ha sagts; eller av någon annan sådan nära och indirekt förmaning, stiligt och hövligt att berätta för honom om det.

VIII. Av Fronto, till hur mycket avund och bedrägeri och hyckleri tillståndet av en

tyrannisk kung är föremål för, och hur de som vanligtvis kallas

εὐπατρίδαι,

d.v.s. ädelt födda, är i något slag oförmögna eller saknar naturliga tillgivenhet.

IX. Av Alexander den platoniske, inte ofta eller utan stort behov av att säga, eller att skriva till någon man i ett brev, 'Jag är inte ledig'; inte heller in detta sätt fortfarande att skjuta upp de plikter, som vi är skyldiga våra vänner och

bekanta (till var och en i sitt slag) under sken av brådskande angelägenheter.

X. Av Catulus, för att inte förakta någon väns utvisning, även om det är orättvist,

men att sträva efter att reducera honom till sin tidigare läggning: fritt och hjärtligt

att tala väl om alla mina herrar vid något tillfälle, som det rapporteras om Domitius och Athenodotus: och att älska mina barn med sann tillgivenhet.

XI. Från min bror Severus, att vara snäll och kärleksfull mot alla mina hus och familj; genom vilken jag också kom till kunskap om Thrasea och Helvidius och Cato, och Dio och Brutus. Det var också han som satte mig i första inbilskhets och önskan om ett jämlikt samvälde, administrerat av

rättvisa och jämlikhet; och av ett rike, i vilket ingenting borde anses vara mer än ämnens goda och välfärd. Av honom också, att iaktta en konstant tenor, (inte avbruten, med andra bekymmer och distraktioner,) i studier och aktning av filosofi: att vara givmild och liberal i största måttet; alltid att hoppas det bästa; och att vara säker på att min vänner älskar mig. I vilken jag dessutom observerade öppen hantering mot dem som han tillrättavisade när som helst, och att hans vänner kunde utan allt tvivel eller mycket observation vet vad han skulle, eller inte skulle, så öppet och tydligt var han.

XII. Från Claudius Maximus, i allt att sträva efter att ha makt av mig själv, och i ingenting att bära på; att vara glad och modig i alla plötsliga chanser och olyckor, som i sjukdomar: att älska mildhet och måttlighet och allvar: och att göra mina affärer, vad som helst det vara, grundligt och utan tvist. Vad han än sa, alla män trodde honom att när han talade, så tänkte han, och vad han än gjorde, det han gjorde det med goda avsikter. Hans sätt var att aldrig undra över någonting; att aldrig ha bråttom, och ändå aldrig långsam: inte heller att vara förbryllad, eller uppgiven, eller när som helst olämplig, eller överdrivet att skratta: inte heller att vara arg, eller misstänksam, men alltid redo att göra gott, och att förlåta och att

tala sanning; och allt detta, som en som verkade vara ganska själv att ha varit rak och rätt, än någonsin att ha blivit rättad eller åtgärdad; inte heller fanns det någon man som någonsin trodde sig undervärderad av honom, eller som kunde finna i hans hjärta, att tro sig vara en bättre man än han. Han skulle också vara mycket trevlig och nådig.

XIII. Hos min far såg jag hans ödmjukhet; hans beständighet utan vacklar i de saker, som efter vederbörlig granskning och övervägande, hade han bestämt. Hur fri från all fåfänga bar han sig i materien av heder och värdighet, (såsom de är aktade:) hans möda och envishet, hans beredvillighet att höra vilken man som helst, som hade något att säga tenderar till något allmännytta: hur allmänt och opartiskt han skulle ge varje man sitt förfallen; hans skicklighet och kunskap, när rigor eller extremitet, eller när misslyckande eller måttlighet var i säsong; hur han avstod från all orubblig kärlek till ungdomar; hans moderata nedlåtande till andra mäns tillfällen som en vanlig man, som inte heller absolut kräver av sina vänner att de ska vänta på honom vid hans vanliga måltider, inte heller att de skulle av nödvändighet följa honom på hans resor; och att närhelst någon affär på några nödvändiga tillfällen skulle skjutas upp och utelämnas innan det kunde bli det

slutade, han hittades någonsin när han gick om det igen, samma man som han var förut. Hans noggranna undersökning av saker i samråd, och andras tålmod. Han skulle inte i all hast ge upp sökandet efter saken, som man lätt att vara nöjd med plötsliga föreställningar och farhågor. Hans omsorg om att bevara sina vänner; hur varken när som helst han skulle bära sig mot dem med föraktfull försummelse och växa trött på dem; inte heller någon gång vara galet förtjust i dem. Han är nöjd sinne i allt, hans glada ansikte, hans omsorg om att förutse saker långt borta, och för att ta ordning för det minsta, utan buller eller rop. Dessutom hur alla acklamationer och smicker förträngdes av honom: hur noggrant iakttog han allt som var nödvändigt för regeringen och höll en hänsyn till de gemensamma utgifterna, och hur tålmodig han gjorde det påtalas av somliga för detta hans stränga och stela handlande. Hur han var varken en vidskeplig gudsdyrkare eller ambitiös behagare av män, eller flitig av populära applåder; men nykter i allt, och överallt observant på det som var passande; ingen påverkan av nyheter: i de saker som bidrog till hans lätthet och bekvämlighet, (mycket som hans förmögenhet gav honom) utan stolthet och skryt, ändå med all frihet och frihet: så att han fritt kan njuta av dem utan någon ångest eller tillgivenhet när de var närvarande; så när du är frånvarande, han fann ingen brist på dem. Dessutom att han aldrig fick beröm av någon

man, antingen som en lärd akut man, eller en obsequious officiant man, eller en

fin talare; men som en mogen mogen man, en perfekt sund man; en som kunde

inte tåla att bli smickrad; kunna styra både sig själv och andra.

Dessutom, hur mycket han hedrade alla sanna filosofer, utan att beklaga de som inte var så; hans sällskaplighet, hans nådiga och förtjusande samtal, men aldrig till mättnad; hans vård av sin kropp inom gränserna och mäta, inte som en som önskade att leva länge, eller överinriktad av prydlighet och elegans; och ändå inte som en som inte ansåg det: så att genom sin egen omsorg och försyn behövde han sällan någon inre fysik, eller yttre tillämpningar: men särskilt hur genialiskt han skulle ge efter för någon som hade erhållit någon egendomlig förmåga, antingen som vältalighet eller den

kunskap om lagarna eller om gamla seder eller liknande; och hur han höll med dem, i hans bästa omsorg och strävan att var och en av dem kunde i sitt slag, för det där han utmärkte sig, betraktas och uppskattas: och även om han gjorde allt noggrant efter sina gamla seder förfäder, men inte ens av detta ville han att människor skulle ta

Lägg märke till att han imiterade gamla seder. Återigen, hur han inte var lätt flyttade och slängde upp och ner, men älskade att vara konstant, båda i samma

platser och företag; och hur han skulle göra det efter sina stora anfall av huvudvärk

återvända frisk och kraftfull till sina vana angelägenheter. Återigen, det hemligheter honom

varken hade många, eller ofta, och sådana bara som gällde offentliga angelägenheter:

hans diskretion och måttfullhet, vid utställning av de allmänna sevärdheterna och

visar till folkets nöje och tidsfördriv: i offentliga byggnader.

kongiarier och liknande. I alla dessa saker, med respekt för människor

endast som människor och till rättvisa av själva tingen, och inte till

ära som kan följa. Aldrig brukar använda baden vid unseasonable

timmar; ingen byggare; aldrig nyfiken, eller omsorgsfull, vare sig om hans kött, eller

om utförande, eller färg på hans kläder, eller om vad som helst som

tillhörde yttre skönhet. I allt hans samtal, långt ifrån alla

omänsklighet, all djärvhet och oförskämdhet, all girighet och häftighet;

aldrig göra något med sådan allvar och avsikt att en man

kunde säga om honom, att han svettades av det: men tvärtom, allt

distinkt, som på fritiden; utan problem; ordnad, sund och

behagligt. En man kan ha applicerat det på honom, vilket är nedtecknat

Sokrates, att han visste hur han skulle vilja och njuta av dessa saker i nöden

varav de flesta män visar sig svaga; och i förverkligandet, oförmögen:

men att hålla ut fast och konstant, och att hålla sig inom sanningens kompass

måttlighet och nykterhet i båda stånden, är lämplig för en man, som har en

perfekt och oövervinnerlig själ; sådan som han visade sig i sjukdomen
Maximus.

XIV. Från gudarna fick jag att jag hade goda farfar och föräldrar,
en god syster, goda mästare, goda hushållare, kärleksfulla släktingar,
nästan alla
som jag har; och att jag aldrig genom brådska och överdrift överträtt
mot någon av dem, oaktat min läggning var sådan, som den
något sådant (om tillfälle hade varit) kan mycket väl ha begåtts av
mig, men att Det var gudarnas barmhärtighet, för att förhindra en sådan
samstämmighet av
saker och tillfällen, vilket kan få mig att ta på mig denna skuld. att jag var
inte länge uppfostrad av min fars bihustru; att jag bevarade
min ungdoms blomma. Att jag inte tog på mig att vara en man före min tid,
utan hellre skjuta upp det längre än jag behövde. Att jag bodde under
min herres och faders regering, som skulle ta ifrån mig all stolthet
och fåfänga, och reducera mig till den inbilskheten och åsikten att det inte
var det
omöjligt för en prins att leva i hovet utan en trupp vakter och
anhängare, extraordinära kläder, sådana och sådana facklor och statyer,
och
andra liknande uppgifter om tillstånd och storhet; men att en man kan
reducera och dra ihop sig nästan till en privat mans tillstånd, och ändå
för att allt detta inte ska bli mer basalt och försumligt i dessa offentliga
ärenden och angelägenheter, där makt och auktoritet erfordras. Det har jag

hade en sådan broder, som genom sitt eget exempel kunde få mig att tänka på

jag själv; och genom hans respekt och kärlek, glädja och behaga mig. Det har jag

fick finurliga barn, och att de inte föddes förvrängda, inte heller med någon annan naturlig deformitet. Att jag inte var någon större skicklighet i studien

av retorik och poesi, och av andra förmågor, som jag kanske skulle kunna ha uppehållit mig vid, om jag hade funnit mig själv att gå vidare i dem med framgång. Det

Jag föredrog ibland de som jag är uppfostrad av framför sådana platser och värdigheter, som de tycktes mig mest önska; och att jag inte gjorde det skjuta upp dem med hopp och förväntan, att (eftersom de ännu var men ung) Jag skulle göra detsamma härefter. Att jag någonsin känt Apollonius och

Rusticus och Maximus. Det har jag haft tillfälle ofta och effektivt överväga och meditera med mig själv, angående det liv som är enligt till naturen, vad dess natur och sätt är: så att vad gäller gudarna och sådana förslag, hjälp och inspirationer, som man kan förvänta sig av ingenting hindrade dem, men att jag kanske har börjat leva långt innan enligt naturen; eller att även nu när jag ännu inte var delaktig och med nuvarande besittning av det livet, som jag själv (i det jag inte observerade dessa inåtriktade rörelser och förslag, ja och nästan enkla och uppenbara gudarnas instruktioner och förmaningar) var den enda orsaken till det. Det

min kropp i ett sådant liv, har kunnat hålla ut så länge. Att jag aldrig hade att göra med Benedicta och Theodotus, ja och efteråt när jag föll in i några anfall av kärlek, blev jag snart botad. Det har varit ofta missnöjd med Rusticus, jag gjorde honom aldrig något som jag efteråt haft tillfälle att omvända sig. Att det var så att min mamma skulle dö ung, men hon bodde hos mig alla sina sista år. Att så ofta som jag hade en syfte att hjälpa och stödja alla som antingen var fattiga eller föll i några nuvarande nödvändighet har jag aldrig svarat av mina officerare att det inte var det redo pengar nog att göra det; och som jag själv aldrig haft tillfälle till kräver liknande hjälp från någon annan. Att jag har en sådan fru, alltså lydig, så kärleksfull, så finurlig. Att jag hade val av vältränade och dugliga män, till vem jag kan överlåta att uppfostra mina barn. Det genom drömmar jag har fått hjälp, som för andra saker, så speciellt, hur jag kan uppehåll min gjutning av blod, och bota min yrsel, som det också det hände dig i Cajeta, liksom Chryses när han bad av havsstranden. Och när jag först tillämpade mig på filosofi, det gjorde jag inte falla i händerna på några sofister, eller ägnat min tid åt att läsa vanliga filosofers mångfaldiga volymer, inte heller att praktisera mig själv i lösningen av argument och villfarelser, eller uppehållit sig vid studierna av meteoror och andra naturliga kuriosor. Alla dessa saker utan

gudarnas hjälp och förmögenhet kunde inte ha varit.

XV. I landet Quadi i Granua, dessa. Tider på morgonen

säg till dig själv, Denna dag ska jag ha att göra med en sysslolös nyfiken man, med

en otacksam man, en railer, en listig, falsk eller en avundsjuk man; an

ohälsosam ohälsosam man. Alla dessa dåliga egenskaper har råkat ut för dem, genom okunnighet om det som verkligen är bra och verkligen dåligt. Men jag

som förstår naturen av det som är bra, att det bara ska vara

önskat, och av det som är dåligt, att det bara är riktigt avskyvärt och

skamlig: vem vet dessutom, att denne överträdare, var han än är, är

min frände, inte genom samma blod och säd, utan genom deltagande av den

samma förnuft och av samma gudomliga partikel; Hur kan jag antingen bli sårad av

någon av dessa, eftersom det inte är i deras makt att få mig att ådra mig någonting

det är verkligen klandervärt? eller arg, och illa berörd mot honom, som av

är naturen så nära mig? ty vi är alla födda till att vara medarbetare, som

fötterna, händerna och ögonlocken; som raderna av den övre och under

tänder: att därför vara i opposition, är emot naturen; och vad

är det att skava på och att vara avvisande för, men att vara i opposition?

XVI. Vad jag än är, är antingen kött eller liv, eller det som vi

kallar vanligen älskarinnan och den härskande delen av människan; resonera. Bort med

Dina böcker, låt inte ditt sinne längre distraheras och föras till
och tillbaka; för det kommer inte att vara; men som redan nu redo att dö,
tänk lite på
ditt kött: blod, ben och ett skinn; en vacker bit stickad och tvinnad
arbete, bestående av nerver, vener och artärer; tänk inte mer på det än
så. Och beträffande ditt liv, betänk vad det är; en vind; inte en konstant
vind inte heller, men varje ögonblick av en timme släppte ut och sög in igen.
Den tredje är din härskande del; och här överväga; Du är en gammal man;
låt inte den utmärkta delen bli underkastad och bli
slaviskt: låt det inte dras upp och ner med orimligt och
ohälsosamma lustar och rörelser, liksom med trådar och nerver; lider av det
inte längre, varken för att tycka om vad som helst nu, eller för att frukta och
flyga
allt som kommer, som ödet har utsett dig.

XVII. Vad som omedelbart utgår från gudarna, det kommer vem som helst
att göra
beviljandet beror helt på deras gudomliga försyn. Vad gäller de där sakerna
som vanligtvis sägs ske av förmögenhet, även de måste vara tänkta
att vara beroende av naturen, eller från den första och allmänna
anknytningen,
och sammanlänkning av alla dessa ting, som mer uppenbart av det
gudomliga
försynen administreras och förverkligas. Allt flödar ifrån
därifrån: och vad det än är som är, är både nödvändigt och befrämjande

det hela (som du är en del av), och vad det än är som krävs och nödvändig för det allmännas bevarande, måste av nödvändighet för varje speciell natur, var god och behövlig. Och vad gäller helheten, det bevaras, som genom det enkla eviga mutation och omvandling element till varandra, så också genom mutation och förändring av saker blandade och sammansatta. Låt dessa saker räcka för dig; låt dem vara alltid till dig, enligt dina allmänna regler och föreskrifter. När det gäller din törst efter böcker, bort med det med all fart, att du dör inte knorrande och klagande, men verkligen ödmjuk och väl tillfredsställd, och från ditt hjärta tacksam till gudarna.

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius

ANDRA BOKEN

I. Kom ihåg hur länge du redan har skjutit upp dessa saker och hur ofta så att säga en viss dag och timme, efter att ha bestämts åt dig av den gudar, du har försummat det. Det är hög tid för dig att förstå världens sanna natur, varav du är en del; och den Herren och världens guvernör, från vilken du som en kanal från källan dig själv flödade: och att det bara finns en viss tidsgräns utsedd åt dig, som om du inte använder för att lugna och dämpa din själs många förtvivlan, den skall försvinna och du med den, och aldrig efter återkomst.

II. Låt det vara din allvarliga och oupphörliga omsorg som romare och man utföra vad det än är som du är om, med sanna och oförfalskade gravitation, naturlig tillgivenhet, frihet och rättvisa: och som för allt annat bekymmer och fantasi, hur du kan lugna ditt sinne för dem. Vilken du ska göra; om du gör varje handling som din sista handling, fri från all fåfänga, all passionerad och medveten avvikelse från förnuftet, och från allt hyckleri, och självkärlek och ogillar av de saker, som genom Guds öden eller utnämning har hänt dig. Det ser du dessa saker, som för en man att hålla fast vid en välmående kurs, och till leva ett gudomligt liv, är nödvändiga och nödvändiga, är inte många, för gudar kommer inte att kräva mer av någon människa, som bara ska hålla och iakttå dessa saker.

III. Gör, själ, gör; misshandla och förakta dig själv; ännu ett tag och tid för dig att respektera dig själv, kommer att ta slut. Varje mans lycka beror på honom själv, men se, ditt liv är nästan slut, stunder utan att ge dig själv någon respekt, låter du din lycka bestå i andra människors själar och inbillningar.

IV. Varför skulle någon av dessa saker som hända externt, så mycket distrahera dig? Ge dig själv fritid att lära dig något bra och sluta strövar och vandrar fram och tillbaka. Du måste också vara uppmärksam på ett annat slag att vandra, ty de är sysslolösa i sina handlingar, som sliter och sliter

detta liv och har inget bestämt utrymme för att rikta alla sina rörelser, och önskningar.

V. För att inte observera tillståndet i en annan mans själ, var det knappt någonsin

någon man som är känd för att vara olycklig. Berätta för vem de än är som inte tänker, och

vägleda inte av förnuft och diskretion deras egna själars rörelser, de måste med nödvändighet vara olycklig.

VI. Dessa saker måste du alltid ha i åtanke: Vad är naturen

av universum, och vad som är mitt – i synnerhet: Detta till vad

relation det har: vilken typ av del, av vilken typ av universum det är: Och

att det inte finns någon som kan hindra dig, utan att du alltid kan

både göra och tala de saker som är behagliga för den naturen, varav du är en del.

VII. Theophrastus, där han jämför synd med synd (som efter en vulgär

känsla sådana saker jag beviljar kan jämföras:) säger väl och gillar en

filosof, att de synder är större som begås genom lust,

än de som begås av ilska. Ty den som är arg verkar

med en sorts sorg och nära sammandragning av sig själv, att vända sig bort från

skäl; men den som synder av lust, överväldigad av njutning, han gör in

just hans synd avslöjar en mer impotent och omänsklig läggning. Jo då

och som en filosof säger han, att han av de två är desto mer att vara

dömd, som syndar med nöje, än den som syndar med sorg. För sannerligen kan denna senare tyckas först ha blivit kränkt, och så i vissa sätt genom sorg därav att ha tvingats vara arg, medan han som genom lust begår någonting, gjorde av sig själv bara beslut om den handlingen.

VIII. Vad du än påverkar, vad du än projicerar, så gör det, och så projicera alla, som en som, för allt du vet, kan just detta nuvarande lämnar detta liv. Och vad gäller döden, om det finns några gudar, det är ingen svår sak att lämna människornas samhälle. Gudarna kommer att göra dig ingen skada, du kan vara säker. Men om det är så att det inte finns några gudar, eller att de inte bryr sig om världen, varför skulle jag vilja leva i en världen utan gudar och all gudomlig försyn? Men gudar finns förvisso, och de tar hand om världen; och vad gäller de saker som vara verkligt ond, som last och ondska, sådant de har lagt i en människans egen kraft, så att hon kunde undvika dem om hon ville: och om det hade funnits allt utöver det som hade varit riktigt dåligt och ont, skulle de ha haft en ta hand om det också, så att en man kunde ha undvikit det. Men varför skulle det tros skada och skada en mans liv i denna värld, som inte kan på något sätt gör människan själv till bättre eller sämre i sin egen person?

Vi får inte heller tro att universums natur klarade det heller okunnighet passera dessa saker, eller om inte så okunniga om dem, men ändå som oförmögna antingen för att förhindra, eller bättre att beställa och kassera dem. Det kan inte vara det hon av brist på makt eller skicklighet borde ha begått en sådan sak, för att lida allt både gott och ont, lika och promiskuöst, att hända alla både gott och ont. Vad gäller livet därför, och död, ära och vanära, arbete och nöje, rikedom och fattigdom, allt detta händer verkligen med människor, både gott och ont, lika; utan som saker som i sig själva varken är bra eller dåliga; på grund av sig själva, varken skamliga eller berömvärda.

IX. Tänk på hur snabbt alla saker löses upp och löses: den kroppar och substanser själva, in i materia och substans av världen: och deras minnen in i världens allmänna ålder och tid. Tänk på naturen hos alla världsliga förnuftiga ting; särskilt av dem, som antingen snärjer sig av njutning eller för sin besvärlighet är fruktansvärda, eller för sin yttre lyster och visa äro i stor aktning och begäran, hur avskyvärda och föraktliga, hur låga och förgängliga, hur utblottade av allt sant liv och vara de är.

X. Det är den del av en man som är utrustad med en god förståelse förmåga, att

betänk vad de själva äro i själva verket, från vilkas blotta inbillningar och röster, ära och kredit fortsätter: liksom vad det är att dö, och hur om en man ska överväga detta ensam, att dö och separera från det i hans sinne alla de ting som med det vanligtvis representerar sig för oss, kan han inte tänka sig det på annat sätt än som ett verk av naturen, och den som fruktar något av naturens verk, är ett mycket barn. Nu

döden, det är inte bara ett naturverk, utan också främjande för naturen.

XI. Fundera själv över hur människan, och vilken del av hennes, är förenad till Gud, och hur den delen av människan påverkas, när det sägs vara det diffust. Det finns inget eländigare än den där själen, som i ett slag kretsen omsluter allt, och utforskar (som han säger) även själva jordens djup; och av alla tecken och gissningar nyfikna in i själva tankar på andra mäns själar; och ändå av detta, är inte förnuftigt, att det är tillräckligt för en man att tillämpa sig helt och hållet och att begränsa allt sitt

tankar och bryr sig om den ande som finns inom honom, och verkligen och verkligen tjäna honom. Hans tjänst består i detta, att en människan håller sig ren från all våldsam passion och ond tillgivenhet, från all överdrift och fåfänga, och från allsköns missnöje, antingen i hänsyn till gudarna eller människorna. Ty allt som utgår från gudarna, förtjänar respekt för deras värde och excellens; och vad som än går vidare

från människor, eftersom de är våra släktingar, bör av oss underhållas med kärlek,

alltid; ibland, som utgår från deras okunnighet, om det som är

verkligen gott och ont, (en blindhet inte mindre än den som vi inte är med

kunna skilja på vitt och svart:) med ett slags synd och

medkänsla också.

XII. Om du lever tre tusen, eller så många som tio tusen

av år, men kom ihåg detta, att människan kan skiljas från något liv ordentligt, utom

med den lilla delen av livet, som han nu lever: och det som han

lever, är inget annat, än det som i varje ögonblick han skiljer sig åt. Det

då som är längst av varaktighet, och det som är kortast, kommer båda

till en effekt. Ty fastän med hänsyn till det som redan är förbi där

kan vara en viss ojämlikhet, men den tiden som nu är närvarande och pågår,

är lika för alla människor. Och det är det som vi skiljer oss åt närhelst vi

dö, visar det sig uppenbart att det bara kan vara ett ögonblick av tiden, det

vi skiljs då med. Ty vad gäller det som antingen är förgånget eller som kommer, en man

kan inte riktigt sägas skiljas från det. För hur ska en man skiljas åt

det han inte har? Dessa två saker måste du därför komma ihåg.

För det första att allt i världen från all evighet, genom en evighet

revolution av samma tider och saker som någonsin har fortsatt och förnyats, är av

ett slag och natur; så att antingen för hundra eller två hundra år

endast, eller under en oändlig tidsrymd, ser en människa de saker som är fortfarande detsamma, det kan inte vara något stort ögonblick. Och för det andra, det

det liv som någon av den längsta levern, eller den kortaste levern delar med, är för längd och varaktighet densamma, endast för det som är närvarande, är det, som endera av dem kan förlora, som endast det de har; för det han inte har, kan ingen människa verkligen sägas förlora.

XIII. Kom ihåg att allt bara är åsikter och inbilskhet, för dessa saker är enkla och uppenbara, som talades till Monimus den cyniker; och som enkel och uppenbar är användningen som kan göras av dessa saker, om det är så

som är sant och allvarligt i dem, tas emot lika väl som det som är söt och behaglig.

XIV. En mans själ gör fel och respekterar sig själv först och särskilt, när så mycket som i sig ljuger blir det ett apostem, och liksom en världens överflöd, för att bli bedrövad och missnöjd med någonting som händer i världen, är direkt avfall från naturen av universum; som alla speciella naturer i världen är en del av.

För det andra, när hon antingen är motvillig från någon man eller leds av motsatsen

önskningsar eller tillgivenheter, tenderar att hans skada och fördomar; sådana som är

deras själar som är arga. För det tredje, när hon övervinns av någon

njutning eller smärta. För det fjärde, när hon gör sig av med, och i hemlighet och

antingen gör eller säger något falskt. För det femte, när hon gör det heller påverka eller sträva efter vad som helst utan bestämt slut, men skyndsamt och utan förfallotid

ratiocination och hänsyn, hur följdriktigt eller okonsekvent det är att det gemensamma slutet. För även de minsta saker borde inte göras utan förhållande till slutet; och slutet på de rimliga varelserna är att följ och lyd honom, som är orsaken liksom, och lagen om detta stor stad och antika samväldet.

XV. Tiden för en mans liv är som en punkt; innehållet i det någonsin flödande, sinnet dunkelt; och hela kroppens sammansättning tenderar till korruption. Hans själ är rastlös, förmögenhet osäker och berömmelse tvivelaktig;

för att vara kortfattad, som en ström är alla ting som hör till kroppen; som en

dröm, eller som en rök, så är allt som tillhör själen. Vårt liv är en krigförelse och bara en pilgrimsfärd. Berömmelse efter livet är inte bättre än glömska. Vad är det då som kommer att fästa och följa? Bara en sak, filosofi. Och filosofin består i detta, för en man att bevara den ande som finns inom honom, från alla möjliga kontumelies och skador, och framför allt smärta eller nöjen; att aldrig göra något heller förhastat, eller låtsasligt, eller hycklande: helt beroende av sig själv och hans egna rätta handlingar: allt som händer honom att omfamna

nöjt, som kommer från Honom från vilken han själv också kom; och över allt, med all ödmjukhet och en lugn munterhet, att vänta döden, som är inget annat än upplösningen av dessa element, av vilka varje varelse är sammansatt. Och om elementen själva inte lider något av detta deras eviga omvandling av en till en annan, att upplösning, och förändring, som är så vanlig för alla, varför skulle den fruktas av någon? Är inte detta enligt naturen? Men inget som är enligt naturen kan vara ond.

Medan jag var på Carnuntum.

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius

TREDJE BOKEN

I. En man måste inte bara tänka på hur dagligen hans liv slösar och minskar, men även detta, att om han lever länge, kan han inte vara säker, huruvida hans förstånd skall fortsätta så dugligt och tillräckligt, för antingen diskret hänsyn, när det gäller företag; eller för kontemplation: det är saken, varpå sann kunskap om saker och ting båda gudomligt och mänskligt, beror på. För om han en gång börjar tycka, så är det hans andning, näring, hans fantasifulla, och aptitretande, och andra naturliga fakulteter, kan fortfarande fortsätta på samma sätt: han kommer inte att finna någon brist på dem. Men hur man gör den rätta användningen av sig själv som han borde, hur man observerar

precis i allt det som är rätt och rättvist, hur man rättar till och
rätta till alla felaktiga, eller plötsliga farhågor och fantasier, och till och med
av

just detta, om han ska leva längre eller inte, att överväga

vederbörligen; för allt sådant, vari den bästa styrka och kraft

sinnet är det mest nödvändiga; hans kraft och förmåga kommer att vara
förbi och borta. Du

måste därför skynda på; inte bara för att du är varje dag närmare

död än andra, men också för att den intellektuella förmågan i dig,

varigenom du är i stånd att känna till tingens sanna natur och att beställa

alla dina handlingar genom den kunskapen, gör dagliga öde och förfall:
eller, kan

svika dig innan du dör.

II. Detta måste du också observera, att vad det än är så naturligt

händer naturliga saker, har något i sig som är behagligt

och förtjusande: som ett stort bröd, när det bakas, klyver vissa delar av det

så att säga, och delas isär, och gör skorpan på den robust och ojämlig,

och ändå dessa delar av det, även om det i något slag är emot konsten och

avsikt att baka sig, att de sålunda äro kluvna och delade, som

borde ha varit och först gjordes alla jämna och enhetliga, de blir det

väl ändå, och har en viss säregen egenskap, att röra om

aptit. Så fikon räknas som vackrast och mognast då, när de börjar

att krympa och vissna liksom. Så mogna oliver, när de ligger bredvid

förruttnelse, då är de i sin rätta skönhet. Nedhängningen av druvor – pannan på ett lejon, skummet från ett skummande vildsvin och många andra liknande saker, även om de i sig själva anses vara långt ifrån någon skönhet, men eftersom de händer naturligt är de båda snygga och förtjusande; så att om en man med ett djupt sinne och oro, tänk på allt i världen, även bland allt det som finns men bara tillbehör och naturliga bilagor som det var, kommer det knappast visa något för honom, i vilket han inte kommer att finna något av nöje och glädje. Så kommer han att se med lika mycket nöje den sanna rictus of wild bestar, som de som av skickliga målare och andra konstverkare äro imiterade. Så kommer han att kunna uppfatta den rätta mognad och skönhet ålderdom, vare sig det är man eller kvinna: och vad det nu är vacker och lockande i vad som helst, med kyska och kontinentögon han kommer snart att ta reda på och urskilja. De och många andra saker kommer han att göra urskilja, inte trovärdig för alla, utan endast för dem som verkligen är och bekant, både med naturen själv och alla naturliga ting.

III. Hippokrates hade botat många sjukdomar, blev själv sjuk och dog. Kaldeerna och astrologerna hade förutsagt dykares död, blev efteråt själva överraskade av öden. Alexander och Pompeius, och Caius Cæsar, efter att ha förstört så många städer och avskurit på fältet så många tusen både hästar och fotar, men de själva blev det till sist

vill skiljas från sina egna liv. Heraclitus har skrivit så många naturliga trakter om den sista och allmänna branden i världen, dog efteråt, alla fyllda med vatten inombords och alla bedövade med smuts och dynga utan. Löss dödade Demokrit; och Sokrates, en annan sorts ohyra, ogudaktiga män. Hur står det till då? du har tagit skepp, du har seglat, du har kommit till land, gå ut, om till ett annat liv, där skall du också finna gudar, som äro överallt. Om allt liv och vett skall upphöra, då skall du också upphöra att utsättas för antingen smärtor eller nöjen; och att tjäna och sköta denna vidriga stuga; så mycket den vidriga, av hur mycket det som tjänar det överträffar; den som är rationell substans och ande, den andra ingenting annat än jord och blod.

IV. Tillbringa inte återstoden av dina dagar i tankar och föreställningar om andra män, när det inte står i relation till något allmänt bästa, när du genom det konsten hindras från något annat bättre verk. Det vill säga, spendera inte din tid på tänker på vad en sådan man gör, och till vilket syfte: vad han säger och vad han tänker, och vad han sysslar med, och sådana andra saker eller kuriosa, som får en man att ströva och vandra från vård och observation av det del av sig själv, vilket är rationellt, och överväldigande. Se därför i hela serien och kopplingen av dina tankar, att du var försiktig med förebygga allt som är overksam och oförskämt: men särskilt vad som helst är

nyfiken och illvillig: och du måste använda dig själv för att bara tänka på sådant

saker om vilka om en man plötsligt skulle fråga dig, vad det är för något du tänker nu, du får svara på det och det, fritt och

frimodigt, så att det genom dina tankar snart kan synas i dig

är uppriktig och fridfull; som blir en som är gjord för samhället, och

gäller inte nöjen, inte heller ger vika för någon vällustig fantasi vid

alla: fria från all stridighet, avund och misstänksamhet och från

vad du än ville rodna för att bekänna att dina tankar var inställda på.

Den som är sådan, är han sannerligen som inte skjuter upp att gripa tag i det

vilket verkligen är bäst, en mycket präst och gudarnas minister, ja

bekant och i god korrespondens med honom särskilt som sitter

och placerad inom sig själv, som i ett tempel och helgedom: till vem han också

håller och bevarar sig själv fläckfri av njutning, oförskämd av smärta; gratis

från något sätt av orätt, eller påtagligt, av honom själv som erbjöds till sig själv:

inte kapabel till något ont från andra: en brottare av bästa sort, och för

det högsta priset, att han ej må nedkastas av någon passion eller

sin egen tillgivenhet; djupt färgade och dränkta i rättfärdighet, omfamnande

och accepterar av hela sitt hjärta vad som än händer eller är

tilldelas honom. En som inte ofta, inte heller utan någon stor nödvändighet

vänder sig till något allmännyttigt, tänker på vad någon annan, antingen talar eller

gör, eller avsikt: endast för det som står i hans egen makt, eller

som verkligen är hans egna, är föremålen för hans anställningar, och hans

tankar tas alltid upp med dessa saker, vilka av hela universum

är av öden eller försynen bestämda och tillägnade sig honom själv.

De saker som är hans egna, och i hans egen makt, tar han själv

beordra, för att de vara goda;

tror att de är så. För den parti och del som är tilldelad

var och en, eftersom det är oundvikligt och nödvändigt, så är det alltid lönsamt.

Han minns förutom att vad som än tar del av förnuftet är honom besläktat,

och att ta hand om alla människor i allmänhet, är att gå med på naturen av en

man: men vad gäller ära och beröm, det borde de i allmänhet inte vara

medgiven och accepterad av alla, men endast av sådana, som lever enligt

till naturen. När det gäller dem som inte gör det, vad är det för män de är hemma, eller

utomlands; dag eller natt, hur betingade sig med vilket sätt

förhållanden, eller med män av vilka förhållanden de gnäller och försvinner

tid tillsammans, vet han, och minns väl, därför betraktar han

inte sådan beröm och bifall, som utgår från dem, som inte kan tycka om

och godkänna sig själva.

V. Gör ingenting mot din vilja, inte heller i strid med samhället, inte heller

utan vederbörlig undersökning och inte heller med motvilja. Påverka att inte ställa ut din

tankar med nyfiket prydligt språk. Var varken en stor talare eller en

stor begravningsentreprenör. Dessutom, låt din Gud som är i dig regera över dig,

finn av dig att han har med en man att göra; en åldrad man; en sällskaplig man;

en romare; en prins; en som har ordnat sitt liv, som en som väntar,

som det var, ingenting annat än ljudet av trumpeten, som låter en reträtt till

lämna detta liv med all expedition. En som för sitt ord eller

handlingar behöver varken en ed eller någon människa för att vara ett vittne.

VI. Att vara glad och inte stå i behov av någon av andras hjälp

eller närvaro, eller av den vila och lugn, som du måste vara

skåda andra för. Snarare som en som är rak av sig själv, eller

har någonsin varit rak, än en som har rättats till.

VII. Om du hittar något bättre i detta jordiska liv än

rättfärdighet, än sanning, måttlighet, mod och i allmänhet bättre

än ett sinne nöjd både med de saker som enligt rätt och

förnuft gör hon, och i dem, som utan hennes vilja och vetskap sker

till dig genom försynen; om jag säger, kan du få reda på något bättre

än detta, tillämpa dig på det av hela ditt hjärta, och det som är

bäst var du än hittar det, njut fritt. Men om inte du

skall finna värdig att föredras framför den ande som är inom dig; om

inget bättre än att underkasta dig dina egna lustar och begär, och att inte ge vika för några fantasier eller fantasier innan du har vederbörligen med tanke på dem, inget bättre än att dra dig tillbaka (att använda Sokrates hans ord) från all sinnlighet, och underkasta dig gudarna, och att ta hand om alla människor i allmänhet: om du finner att alla andra saker i jämförelse med detta är bara avskyvärda och av lite ögonblick; sedan ge inte vika för någon annan sak, som är en gång dock men påverkas och benägen till, kommer det inte längre att vara i din makt utan all distraktion som du borde föredra och sträva efter det goda som är ditt eget och ditt goda. Ty det är inte tillåtet att allt som är av annan och underlägsen art och natur, vare sig den vill, som antingen populära applåder, eller ära, eller rikedomar eller nöjen; bör drabbas att konfrontera och bekämpa så att säga med det som är rationellt, och operativt bra. För alla dessa saker, om en gång men för ett tag, de börjar behaga, de segrar för närvarande och förvränger en mans sinne, eller vända en man från rätt väg. Gör du därför säger jag absolut och gör fritt val av det som är bäst och håll fast vid det. Nu, det de säger är bäst, vilket är mest lönsamt. Om de betyder lönsamma för människan eftersom han är en rationell man, stå för det och upprätthåll det; men om de

betyda lönsam, eftersom han är en varelse, bara avvisa det; och från detta din

grundsats och slutsats håll försiktigt bort alla rimliga visar och färger av yttre utseende, så att du kan urskilja saker rätt.

VIII. Uppskatta aldrig något som lönsamt, vilket någonsin kommer att begränsa

dig antingen att bryta din tro eller att förlora din blygsamhet; att hata vilken man som helst,

att misstänka, att förbanna, att smutskasta, att begära något, som kräver

hemligheten med väggar eller slöjor. Men den som föredrar allt hans

rationell del och ande, och dygdens heliga mysterier som uppstår

från det, han skall aldrig klaga och utropa, aldrig sucka; han ska aldrig

vill ha antingen ensamhet eller sällskap: och som är den främsta av alla, han ska

leva utan varken lust eller rädsla. Och vad gäller livet, vare sig det är för ett långt eller

kort tid ska han njuta av sin själ omgiven av en kropp, han är

helt likgiltig. Ty om han redan nu skulle gå, så är han lika redo

för det, som för alla andra åtgärder, som kan utföras med blygsamhet och

anständighet. Under hela hans liv är detta hans enda omsorg, att hans sinne kan

alltid vara upptagen med sådana avsikter och föremål, som är lämpliga för en

rationell sällskaplig varelse.

IX. I det sinne som en gång är verkligt disciplinerat och rensat, kan du

inte hitta något, vare sig fult eller orent, eller så att säga tårt: ingenting som antingen är servilt eller påverkat: ingen partiell oavgjort; ingen skadlig motvilja; inget obehagligt; inget dolt. Livet för en sådan, döden kan aldrig överraska som ofullkomlig; som skådespelare borde den dö innan han hade slutat, eller själva pjäsen var över, kunde en man tala.

X. Använd din åsiktsförmåga med all heder och respekt, för i hon är verkligen allt: att din åsikt inte föder i ditt förstånd något som strider mot antingen naturen eller den korrekta konstitutionen av en rationell varelse. Målet och syftet med en rationell konstitution är att göra inget förhastat, att bli vänligt påverkad mot män och i allt villigt att underkasta sig gudarna. Casting därför alla andra saker åt sidan, håll dig till dessa få och kom ihåg att ingen människa riktigt kan sägas leva mer än det som nu är närvarande, vilket bara är en tidens ögonblick. Vad som är förutom antingen är redan förbi, eller osäker. Den tid som någon människa lever är alltså bara en liten tid, och platsen där han bor, är bara ett mycket litet hörn av jorden, och den största berömmelse som kan finnas kvar av en man efter hans död, till och med det men lite, och det också, som det är medan det är, är genom successionen av fåniga dödliga män bevarade, som likaså snart skall dö, och till och med medan de lever vet inte vad de i själva verket själva är: och mycket

mindre kan känna en, som långt tidigare är död och borta.

XI. Till dessa ständigt närvarande hjälp och minnen, låt ytterligare en läggas till,

någonsin att göra en speciell beskrivning och avgränsning så att säga av varje

föremål som presenterar sig för ditt sinne, så att du kan helt och hållet

begrunda den grundligt, i dess egen natur, naken och naken;

helt och för sig; uppdelad i dess flera delar och kvarter: och

sedan av dig själv i ditt sinne, att kalla både det och de saker som det är av

består, och i vilken det skall lösas, av sin egen rätt

namn och benämningar. För det finns inget så verkningsfullt att få sant

storsinnet, som att verkligen och metodiskt kunna granska och överväga

allt som händer i detta liv, och så att tränga in i deras

naturer, att på samma gång kan detta också överensstämma med våra farhågor:

vad är den sanna användningen av det? och vad är det här universums sanna natur,

för vilken är den användbar? hur mycket med hänsyn till universum kan det vara

uppskattad? hur mycket med hänsyn till människan, en medborgare i den högsta staden, av

som alla andra städer i världen liksom är utom hus och

familjer?

XII. Vad är det här, som nu är min fantasi inställd på? av vad saker gör

den består? hur länge kan det pågå? vilken av alla dygderna är den riktiga

dygd för denna nuvarande användning? som om saktmodighet, styrka, sanning, tro,

uppriktighet, tillfredsställelse eller något annat? Av allt därför du

måste använda dig själv för att säga: Detta kommer omedelbart från Gud, detta genom det

dödlig anslutning, och sammanlänkning av saker, eller (som nästan kommer till

en) av någon tillfällig olycka. Och vad gäller detta utgår det från min

granne, min släkting, min medmänniska: sannerligen genom sin okunnighet, därför att han

vet inte vad som verkligen är naturligt för honom, men jag vet det, och därför

bär mig mot honom enligt gemenskapens naturliga lag; det

är vänlig och rättfärdig. När det gäller de saker som de själva är

helt likgiltig, eftersom jag efter mitt bästa omdöme tänker mig allt till

förtjänar mer eller mindre, så jag tar mig till det.

XIII. Om du avser det som är närvarande, enligt regeln om

rätt och resonera noggrant, fast, ödmjukt och ska inte blanda ihop något

andra företag, men ska studera detta bara för att bevara din ande

oförorenad och ren, och skall hålla sig till honom utan vare sig hopp eller

fruktan för allt, i allt som du antingen gör eller talar,

nöj dig med heroisk sanning, du skall leva lyckligt; och från

detta, det finns ingen människa som kan hindra dig.

XIV. Som läkare och kirurger har alltid sina instrument redo

till hands för alla plötsliga botemedel; så har du alltid din dogmata i en beredskap för kunskap om ting, både gudomliga och mänskliga: och vad du än gör, även i de minsta saker du gör, du måste någonsin komma ihåg den ömsesidiga relationen och kopplingen som är mellan

dessa två saker gudomliga och mänskliga. Ty utan relation till Gud, du skall aldrig påskynda några världsliga handlingar; inte heller på andra sidan in någon gudomlig, utan någon respekt hade för saker mänskliga.

XV. Låt dig inte luras; för du skall aldrig leva för att läsa din moral kommentarer, inte heller de berömda romarnas och grekernas handlingar; inte heller de utdrag ur flera böcker; allt som du hade försörjt och lagt upp för dig själv mot din ålderdom. Skynda därför till slutet och ge upp alla fåfänga förhoppningar, hjälp dig själv i tid om du bryr dig om dig själv, som du borde göra.

XVI. Att stjäla, att så, att köpa, att vila, att se vad som ska göras (som inte ses av ögonen, utan av en annan sorts syn:) vad dessa ord betyder, och hur många sätt att förstå, förstår de inte. Kroppen, själen, förståelsen. Som sinnena naturligt hör till kroppen, och önskningar och tillgivenheter till själen, så gör dogmatan till förståelsen.

XVII. Att vara kapabel till fantasier och fantasier är vanligt för människor och

best. Att med våld dras och röras av lustar och begär
själ, är lämplig för vilda djur och monster, såsom Phalaris och Nero
var. Att följa skäl för vanliga plikter och handlingar är gemensamt för dem
också, som inte tror att det finns några gudar, och till deras fördel
skulle inte ha något samvete för att förråda sitt eget land; och vem när en
gång
dörrarna stängs för dem, våga göra vad som helst. Om därför alla saker
annars vara gemensamt för dessa likaledes, följer det, att för en man att
tycka om och
omfamna allt som händer och är avsett för honom, och inte till
besvära och förolämpa den ande som sitter i hans eget tempel
bröst, med en mängd fåfänga fantasier och fantasier, men för att behålla
honom
välvillig och att lyda honom som en gud, aldrig heller tala något
strida mot sanningen, eller att göra något som strider mot rättvisa, är det
enda sanna
en god mans egendom. Och en sådan, fast ingen människa borde tro det
han lever som han gör, antingen uppriktigt och medvetet, eller glad och
belåtet; ändå är han varken arg på någon man alls för det, eller
avleds av den från vägen som leder till slutet av hans liv, genom
som en man måste passera ren, alltid redo att lämna och villig av sig själv
utan något tvång att passa och anpassa sig till sin rätta lott
och portion.

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius

FJÄRDE BOKEN

I. Den inre älskarinna delen av människan om den är i sin egen sanna naturliga

humör, är mot alla världsliga chanser och händelser någonsin så disponerad och

påverkas, att det lätt kommer att vända sig och tillämpa sig på det som kan vara,

och är inom sin egen makt att kompassera, när det inte kan vara det först

det avsåg. För det gör aldrig helt beroende och tillämpar sig på någon

ett föremål, men vad det än är som det nu avser och åtala, det

åttalar den med undantag och reservation; så vad det än är

som faller ut i strid med sina första avsikter, även det efteråt

gör sitt rätta föremål. Även som elden när den råder över dem

saker som är i vägen för honom; genom vilken saker och ting verkligen en liten eld skulle

har släckts, men en stor eld vänder sig snart till sin egen natur, och

så förtär allt som kommer i hans väg: ja genom just det är det

gjort större och större.

II. Låt ingenting göras förhastat och slumpmässigt, utan allt enligt till konstens mest exakta och perfekta regler.

III. De söker själva privat pensionering

platser, som landsbyar, havsstranden, berg; ja du själv

konsten längtar inte mycket efter sådana platser. Men allt detta måste du veta

utgår från enkelhet i högsta grad. Vilken tid du än vill, det är i din makt att dra tillbaka in i dig själv och att vara i vila, och gratis från alla företag. En man kan inte någonstans gå i pension bättre än att hans egen själ; han särskilt som i förväg är försedd med sådant inuti, som närhelst han drar sig tillbaka för att titta in, kan ger honom för närvarande fullkomlig lätthet och lugn. Genom lugnet I förstå en anständig ordnad läggning och vagn, fri från alla förvirring och tumultartadhet. Ha råd då själv att gå i pension ständigt, och därigenom fräscha upp och förnya dig själv. Låt dessa föreskrifter vara kort och grundläggande, som så snart du påkallar dem att tänka på, kan räcka med att rensa din själ och sända dig väl nöjd med de sakerna vad de än är, som nu igen efter detta kort tillbakadragande av din själ i sig själv återvänder du till. För vad är det du är förnärmad över? Kan det vara på människornas ondska, när du påminner dig om denna slutsats, att alla förnuftiga varelser är det gjort en för en annan? och att det är en del av rättvisan att bära med dem? och att det är mot deras vilja som de kränker? och hur många redan, som en gång likaledes åtalade deras fiendskap, misstänkte, hatade och häftigt stridda, är nu för länge sedan utsträckta och reducerade till aska? Det är dags för dig att göra ett slut. När det gäller de saker som bland världens gemensamma chanser händer dig som din speciella lott och

portion, kan du bli missnöjd med någon av dem, när du ringer
att vårt vanliga dilemma att tänka på, antingen en försyn, eller Demokrit
hans
atomer; och med det, vad vi än tog för att bevisa att hela världen är det
som det var en stad? Och vad beträffar din kropp, vad kan du frukta, om du
betänk det ditt sinne och ditt förstånd, när det en gång har det
erinrade sig själv och känner sin egen kraft, har i detta liv och andetag
(oavsett om det går smidigt och försiktigt, eller om det är hårt och
oförskämt), nej
intresse alls, men är helt likgiltig: och vad som helst du
har du hört och samtyckt till angående smärta eller njutning? Men den
att ta hand om din ära och ditt rykte kommer kanske att distrahera dig? Hur
kan
det vill säga, om du ser tillbaka och betänker både hur snabbt allting
det vill säga är bortglömda, och vilket enormt kaos av evighet var innan,
och kommer att följa efter allt: och lovprisningens fåfänga, och den
inkonstans och varierande mänskliga bedömningar och åsikter, och
platsens trånghet, där den är begränsad och avgränsad? För den
hela jorden är bara som en punkt; och av den är denna bebodda del av den
men en mycket liten del; och av denna del, hur många till antalet och vad
är det sådana människor som kommer att berömma dig? Vad återstår då,
men
att du ofta i praktiken denna typ av pensionering av dig själv, till detta
liten del av dig själv; och framför allt, håll dig från

distraktion, och avser inte något häftigt, men var fri och överväg allt, som en man vars egentliga föremål är Dygd, som en man vars sanna naturen är att vara snäll och sällskaplig, som medborgare, som en dödlig varelse.

Bland annat vad du ska tänka på och titta på måste du använda dra dig undan, låt dessa två vara bland de mest uppenbara och till hands. En, att sakerna eller föremålen själva inte når själen, utan stå utan stilla och tyst, och att det är från åsikten endast vilken är inombords, att allt tumult och allt besvär fortsätter. Nästa, att allt detta, som du nu ser, skall ske inom mycket litet medan förändras, och inte vara mer: och någonsin komma ihåg, hur många förändringar och förändringar i världen har du själv redan varit ögonvittne av i din tid. Denna värld är bara förändring, och detta liv, åsikt.

IV. Om att förstå och att vara rimlig är gemensamt för alla människor, då är det skälet, för vilket vi kallas rimligt, gemensamt för alla. Om förnuftet är allmänt, så är det förnuftet också, som föreskriver vad som ska göras och vad inte, gemensamt för alla. Om det, då lag. Om lag, så är det vi medborgare. Om så är fallet, är vi då partners i något gemensamt samhälle. Om

så, då är världen liksom en stad. För vilket annat samväld är det, som alla män kan sägas vara medlemmar av? Från denna vanliga stad är det,

att förståelse, förnuft och lag är härledda till oss, för varifrån

annat? Ty såsom det som i mig är jordiskt har jag från någon gemensam jord;

och det som är fuktigt från något annat element förmedlas; som mitt andetag

och livet har sin rätta källa; och det likaså som är torrt och

eldig i mig: (ty det finns inget som inte utgår från något;

liksom det inte finns något som kan reduceras till rent ingenting:) så också

finns det någon gemensam början varifrån mitt förstånd har

fortsatte.

V. Som generation är, så är också döden, en hemlighet av naturens visdom:

a

blandning av element, löst till samma element igen, en sak säkert

som ingen människa borde skämmas för: i en rad andra ödesdigra händelser och

konsekvenser, som en rationell varelse är föremål för, inte otillbörliga eller

inkongruent, inte heller i strid med människans naturliga och riktiga konstitution

själv.

VI. Sådana och sådana saker, av sådana och sådana orsaker, måste av nödvändighet

fortsätt. Den som inte vill att sådana saker ska hända, är som han som skulle

låt fikonsträdet växa utan sav eller fukt. Sammanfattningsvis kom ihåg detta,

att inom en mycket kort tid både du och han skall vara döda, och

efter en liten stund till, inte så mycket som dina namn och minnen ska vara

återstående.

VII. Låt åsikten tas bort, så kommer ingen människa att anse sig vara kränkt.

Om ingen människa anser sig vara kränkt, så finns det inte längre något sådant

sak som fel. Det som inte gör människan själv till sämre, kan inte göra hans liv desto värre, inte heller kan det skada honom vare sig invärtes eller utåt.

Det var till sin natur ändamålsenligt att det skulle vara så, och därför nödvändigt.

VIII. Vad som än händer i världen, sker med rätta, och så om akta dig väl, du skall finna den. Jag säger inte bara i rätt ordning genom en rad oundvikliga konsekvenser, men enligt rättvisa och så att säga i form av lika fördelning, enligt det verkliga värdet av allt. Fortsätt sedan att lägga märke till det, som du har börjat, och vad du än gör, gör det inte utan detta förbehåll, att det är en sak av den karaktären som en god man (som ordet god är korrekt uppfattad) kan göra det. Detta observera noggrant i varje åtgärd.

IX. Inbilsk inte sådant, som den som gör dig orätt, blir gravid, eller vill att du ska bli gravid, men titta på själva saken och se vad det är i själva verket.

X. Dessa två regler måste du alltid ha i beredskap. Gör först ingenting alls, men vilken anledning utgår från det kungliga och högsta del, skall till människors bästa och gagn, föreslå dig. Och

för det andra, om någon man som är närvarande skall kunna rätta dig eller till

vänd dig från någon felaktig övertygelse, att du alltid är redo att ändra dig, och denna förändring ska utgå, inte från något avseende nöje eller kredit därav beroende, men alltid från något troligt uppenbar grund för rättvisa, eller av något allmännyttan därigenom vidare; eller från någon annan sådan incitament.

XI. Har du förnuft? Jag har. Varför använder du det då inte? För om din förnuft gör hennes del, vad mer kan du kräva?

XII. Som en del hittills har du haft ett särskilt uppehälle: och nu skall du försvinna bort i hans, som först födde, gemenerligen dig, eller snarare du ska återupptas till det ursprungliga förnuftet substans, från vilken alla andra har getts ut och sprids. Många små bitar av rökelse ställs på samma altare, man tappar först och förtärs, en annan efter; och allt kommer till en.

XIII. Inom tio dagar, om så händer, ska du bli aktad som en gud dem, som nu om du skall återvända till dogmata och till ära förnuftet, kommer inte att uppskatta dig bättre än av en ren rå och av en apa.

XIV. Inte som om du hade tusentals år kvar att leva. Döden hänger över dig: medan du ännu lever, medan du må, vara god.

XV. Nu vinner han mycket tid och fritid, som inte är nyfiken på att veta vad hans nästa har sagt eller gjort eller försökt, men bara

vad gör han själv, för att det ska vara rättvist och heligt? eller uttrycka det i Agathos ord, Inte för att se sig om på andras onda tillstånd, men att springa på rakt i linjen, utan något löst och extravagant agitation.

XVI. Den som är girig på kredit och rykte efter sin död, tänker inte på att de själva, av vilka han blir ihågkommen, snart efter var och en av dem ska vara döda; och likaså de som efterträder dem; tills äntligen allt minne, som hittills genom följderna av beundrande och kort efter döende män har haft sin gång, är alldeles utdöende. Men tänk att både de som kommer att minnas dig och ditt minne med dem skulle vara odödligt, vad är det för dig? Jag skall inte säga till dig efter att du är död; men även för dig som lever, vad är ditt pris? Men bara för ett hemligt och politiskt övervägande, som vi kallar *οἰκονομία*, eller dispens. Ty angående det, att det är naturens gåva, vad som helst berömmas i dig, vad som därifrån kan invändas, så låt det nu när vi är på ett annat övervägande utelämnas som osannolikt. Det som är rättvist och gott, vad det än är, och i vilket avseende det än är, att det är rättvist och gott, det är så för sig och slutar i sig självt, utan att medge beröm som del eller medlem: det som därför prisas, blir inte därigenom varken bättre eller sämre. Detta förstår jag till och med av de saker, som vanligen kallas rättvisa och goda, som de som beröms antingen för själva saken eller för nyfiket hantverk. Vad beträffar det som verkligen är bra, vad kan det stå i behov av mer än antingen rättvisa eller sanning; eller mer än antingen vänlighet och blygsamhet? Vilket av alla dessa, antingen blir bra eller rättvist, eftersom lovordat; eller hyllas lider någon skada? Blir smaragden värre i sig själv, eller mer avskryvare om den inte beröms? Är det guld eller elfenben eller lila? Finns det något som dock aldrig är så vanligt, som en kniv, en blomma eller ett träd?

XVII. Om så är fallet att själarna förblir efter döden (säg de att det inte kommer att göra det

tro det); hur kan luften från all evighet innehålla dem? Hur är det

jorden (säger jag) någonsin från den tiden kunna innehålla deras kroppar som är begravda? För som här förändringen och upplösningen av döda kroppar till

en annan typ av uppehälle (vad det än är;) ger plats åt andra döda kroppar: så själarna efter döden överförs till luften, efter att de har

samtalade där ett tag, är antingen genom transmutation, eller transfusion, eller eldsvåda, mottogs igen till det ursprungliga rationella substans, från vilken alla andra utgår: och så ger vika för dem

själar, som tidigare kopplade till och förknippade med kroppar, börjar nu existera

singel. Detta under en antagande att själarna efter döden gör ett tag

försörja singel, får besvaras. Och här, (förutom antalet kroppar,

så begravd och innesluten av jorden), kan vi ytterligare överväga antalet

av flera odjur, uppättna av oss män och av andra varelser. För

trots att en sådan mängd av dem dagligen konsumeras, och som det

begravdes i ätarnas kroppar, men är ändå samma plats och kropp

kunna innehålla dem, på grund av deras omvandling, delvis till blod,

delvis in i luft och eld. Vad i dessa saker är spekulationerna om

sanning? att dela upp saker i det som är passivt och materiellt; och det

som är aktiv och formell.

XVIII. Inte för att vandra ur vägen, utan på varje rörelse och önskan,

att utföra det som är rättvist: och alltid vara noga med att uppnå det

sann naturlig uppfattning om varje fantasi, som presenterar sig.

XIX. Allt som är lämpligt för dig, o värld, är lämpligt för mig;
ingenting kan varken vara 'otillräckligt för mig, eller inaktuellt, vilket till
du är säsongsbetonad. Vad som helst dina säsonger bär, ska alltid vara
genom mig

ansedd som glad frukt, och öka. O Naturen! från dig är allt,
i dig lever allting, och till dig sörjer allt. Skulle han kunna säga om Aten,
Du vackra stad Cecrops; och du skall inte säga om världen: Du
underbara Guds stad?

XX. De kommer att säga allmänt: Blanda dig inte med många saker, om du
vill

leva glatt. Visst finns det inget bättre än för en man

begränsa sig till nödvändiga åtgärder; till sådana och så många bara, som
skäl

i en varelse som känner sig född för samhället, kommer att befalla och
ålägga.

Detta kommer inte bara att anskaffa den munterhet, som från godheten,
men

det också, som ur bristen på handlingar brukar utgå. För

eftersom det är så, att de flesta av dessa saker, som vi antingen talar eller
gör,

är onödiga; om en man skär av dem, måste det följa att han

skall därigenom vinna mycken fritid, och spara mycket besvär, och därför kl

varje handling som en man privat i form av förmaning måste föreslå

själv, vad? må inte detta som jag nu går om, vara av antalet

onödiga åtgärder? Han får inte heller använda sig själv för att bara avbryta handlingar,

men tankar och fantasier också, som är onödiga för så vilja

onödiga följdåtgärder desto bättre kan förebyggas och avbrytas.

XXI. Prova också hur en god mans liv; (av en, som är väl nöjd med

dessa saker som helst, som bland de vanliga förändringar och chanser

denna värld faller till sin egen lott och delar; och kan leva gott nöjd och

fullt tillfredsställd med rättvisan i sin egen verkliga nuvarande handling, och i

godheten i hans läggning för framtiden:) kommer att hålla med dig.

Du har haft erfarenhet av den andra sortens liv: pröva nu

även detta. Bekymra dig inte längre hädanefter, reducera dig till

perfekt enkelhet. Förolämpar någon man? Det är mot sig själv han

gör anstöt: varför skulle det besvära dig? Har något hänt dig?

Det är väl, vad det än är, det är det som av alla vanliga chanser

av världen från allra första början i serien av alla andra saker

som har, eller kommer att hända, var bestämt och utsett till dig. Till

förstå allt med några få ord, vårt liv är kort; vi måste sträva efter

vinna nuet med bästa diskretion och rättvisa. Använd rekreation

med nykterhet.

XXII. Antingen är den här världen en κόσμος, eller

vackert stycke, eftersom alla disponeras och styrs av viss ordning: eller om

det är en blandning, även om det är förvirrat, men ändå är det ett vackert stycke. För är

det är möjligt att det i dig skulle finnas någon skönhet överhuvudtaget, och det i

hela världen borde det inte finnas annat än oordning och förvirring? och

alla saker i den också, genom naturliga olika egenskaper från varandra

olik och distingerad; och ändå genom diffust, och genom

naturlig sympati, en till en annan förenade, som de är?

XXIII. En svart eller elakartad läggning, en kvinnlig läggning; an

hårt obönhörligt sinnelag, en vild omänsklig läggning, en fåraktig

disposition, ett barnsligt sinnelag; en blockig, en falsk, en scurril, en

bedräglig, en tyrannisk: vad då? Om han är en främling i världen,

som inte vet vad som finns i den; varför inte vara främling också,

som undrar över de saker som görs i den?

XXIV. Han är en sann flykting, som flyger från förnuftet, genom vilket människor är

sällskaplig. Han blind, som inte kan se med sitt förstånds ögon. Han

fattig, som är i behov av en annan och inte har allt i sig

nödvändigt för detta liv. Han en aposteme av världen, som genom att vara

missnöjd med det som händer honom i världen, gör som

det var avfälligt och skilde sig från den vanliga naturens rationella

administration. För samma natur är det som ger dig detta,

vad det än är, som först förde dig till världen. Han höjer

uppvigling i staden, som genom irrationella handlingar drar tillbaka sin egen själ

från den enda och gemensamma själen av alla rationella varelser.

XXV. Det finns, som utan så mycket som en kappa; och det finns, som utan så mycket som en bok, sätter filosofin i praktiken. Jag är halvnaken, inte heller har jag bröd att äta, och ändå avviker jag inte från förnuftet, säger en.

Men jag säger; Jag vill ha mat av god undervisning och instruktioner, och ändå

inte avvika från förnuftet.

XXVI. Vilken konst och vilken yrke du än har lärt dig, sträva efter påverka den och trösta dig själv i den; och passera resten av ditt liv som en som av hela sitt hjärta engagerar sig och vad som helst som hör till till honom, till gudarna, och vad människor angår, bär inte heller dig själv tyranniskt eller servilt mot någon.

XXVII. Betrakta i mitt sinne, till exempel, Vespasianus tider:

du skall se samma sak: några gifter sig, andra uppfostrar

barn, några sjuka, några döende, några slåss, några festar, några

merchandising, några jordbearbetning, några smickrande, några skryt, några

misstänkliggörande, vissa undergräver, vissa vill dö, vissa grämer sig och

mumlar över deras nuvarande gods, några uppvaktar, några hamstrar, några

söker efter magistrater och några efter kungadömen. Och är det inte deras

ålder ganska över, och slutade? Återigen, betänk nu Trajanus tider. Där
likaså ser du samma saker, och den åldern är också nu
över och slutade. På samma sätt överväga andra perioder, båda gångerna
och av hela folk, och se hur många män, efter att de hade med alla sina
kunnat och huvudsakligen avsett och åtalat någon en eller annan världslig
sak
strax efter släpps bort, och löstes i elementen. Men speciellt
du måste påminna dem, som du själv under din livstid har känt
mycket distraherad över fåfänga saker, och under tiden försummar att göra
det, och nära och oskiljaktigt (som helt nöjd med det) att följa
till det, vilket deras egen rätta konstitution krävde. Och här du
måste komma ihåg, att din vagn i varje affär måste vara enligt
värdet och den tillbörliga andelen av den, för så skall du inte lätt bli trött
upprörd och förargad, om du inte dröjer vid små saker längre än vad som är
passande.

XXVIII. De ord som en gång var vanliga och vanliga, har nu blivit
obskyr och föråldrad; och så namnen på män en gång allmänt kända och
berömda, har nu blivit på ett sätt obskyra och föråldrade namn. Camillus,
Cæso, Volesius, Leonnatus; inte långt efter, Scipio, Cato, sedan Augustus,
sedan Adrianus, sedan Antoninus Pius: alla dessa kommer på kort tid att
vara ute
av datum och, som saker från en annan värld så att säga, blivit fantastiska.
Och

detta säger jag om dem, som en gång lyste som sina tiders under, för som för resten, så snart är de förfallna, än med dem all deras berömmelse och minne. Och vad är det då som alltid ska komma ihåg? allt är fåfänga. Vad är det vi måste ge vår omsorg och flit åt? till och med endast på detta: att våra sinnen och vilja är rättvisa; att våra handlingar är välgörenhet; att vårt tal aldrig är bedrägligt, eller att vårt förstånd inte vara föremål för fel; att vår böjelse alltid är inställd på att omfamna vad som helst ska hända oss, som nödvändigt, som vanligt, som vanligt, som strömmande från en sådan början, och en sådan källa, från vilken både du dig själv och allt är. Villigt därför och helt och hållet ge upp dig själv till den ödesdiga sammanlänkningen, ge dig själv till öden, att kasseras efter deras nöje.

XXIX. Allt som nu är närvarande och från dag till dag har sin existens; alla minnesobjekt och själva sinnen och minnen, ständigt överväga, alla ting som är, har sin tillvaro genom förändring och förändring. Använd dig därför ofta för att meditera över detta, att universums natur njuter av ingenting mer än att förändra dem saker som finns och att göra andra lik dem. Så att vi kan säga, att vad som helst är, är liksom fröet till det som skall vara. För om du tror att det bara är frö, som antingen jorden eller moderlivet tar emot, du är mycket enkel.

XXX. Du är nu redo att dö, och ändå har du inte uppnått det

den perfekta enkelheten: du är ändå föremål för många problem och störningar; ännu inte fri från all rädsla och misstanke om yttre olyckor; inte heller ännu så ödmjukt inställd mot alla människor, som du shouldest; eller så påverkad som en, vars enda studie och enda visdom är att

vara rättvis i alla hans handlingar.

XXXI. Se och observera, vad är tillståndet för deras rationella del; och de som världen anser vara kloka, se vad de flyger och är rädd för; och vilka saker de jagar efter.

XXXII. I en annan mans sinne och förståelse för din ondska Kan inte existera, inte heller i något ordentligt humör eller distemper av din naturliga konstitution

kropp, som bara är din själs kappa eller stuga. Vari

då, men i den del av dig, där inbilskhet och uppfattning om

något elände kan bestå? Låt därför inte den delen medge något sådant

inbilskhet, och då är allt bra. Även om din kropp som är så nära den borde

antingen skäras eller brännas, eller lida någon korrupcion eller förruttnelse, men ändå låt

den del till vilken det hör att bedöma dessa, var stilla i vila; det

är, låt henne bedöma detta, att vad det än är, som lika kan hända

en ogudaktig man och för en god människa är varken god eller ond. För det som

händer lika med den som lever enligt naturen, och för honom det

gör inte, är varken enligt naturen eller emot den; och av

följaktligen varken bra eller dåliga.

XXXIII. Betrakta och tänk någonsin på att världen bara är en levande substans och bara en själ, och hur alla ting i världen är avslutas i en känslig kraft; och görs genom en allmän motion som det var, och den enda själens övervägande; och hur allt som är, instämma i orsaken till varandras varande, och på vilket sätt koppling och sammanlänkning händer allt.

XXXIV. Vad är du, den där bättre och gudomliga delen utom, men som Epiktetos sa väl, en eländig själ, utsedd att bära upp ett kadaver och ner?

XXXV. Att lida förändring kan inte skada; som ingen nytta det är, genom att ändra till

uppnå att vara. Världens ålder och tid är liksom en översvämning och

snabb ström, bestående av de saker som förs fram i

världen. Ty så snart något har uppenbarat sig och gått bort, så kommer ett annat

lyckas, och det kommer också för närvarande utom synhåll.

XXXVI. Vad som än händer i världen är i naturens gång,

som vanligt och vanligt som en ros på våren och frukt på sommaren. Av

samma natur är sjukdom och död; förtal, och ligga på lur, och

vad som helst annat vanligtvis gör för dårar bruka vara en anledning

glädje eller sorg. Det, vad det än är, som kommer efter, gör alltid mycket

naturligtvis, och så att säga bekant, följa det som var förut.

Ty du måste betrakta världens ting, inte som en lös självständig nummer, som endast består av nödvändiga händelser; men som en diskret anslutning av saker ordnad och harmoniskt anordnad. Det finns då till synas i världens ting, inte bara en följd, utan en beundransvärd korrespondens och samhörighet.

XXXVII. Låt Heraklitos aldrig vara ur ditt sinne, att jordens död är vatten och vattnets död är luft; och luftens död är eld; och så tvärtom. Kom också ihåg honom som var okunnig vart vägen ledde, och hur detta skäl är det som allting i världen administreras med och som människorna ständigt och innerst inne är förtrogna med: ändå är den sak som de vanligtvis är mest i opposition med, och hur de saker som dagligen händer bland dem inte dagligen upphör att vara främmande för dem, och att vi inte ska göra av någonting som människor, i sömn, i deras sömn: då tror vi att vi talar och gör, och att vi inte får vara som barn, som följa sin fars exempel; av bästa skäl hävdar deras nakna καθότι παρελήφαμεν; eller, som av successiva traditioner från våra förfäder vi har fått det.

XXXVIII. Liksom om någon av gudarna skulle säga till dig: Du ska förvisso dö i morgon eller nästa dag, du skulle inte, om du inte var det extremt bas och fundersam, ta det för en stor fördel, snarare att dö nästa dag efter, än i morgon; (för tyvärr, vad är det skillnad!) så tycker av samma anledning att det inte är någon större sak att dö snarare många år efter, än redan nästa dag.

XXXIX. Låt det vara din eviga meditation, hur många läkare som såg en gång så bister ut och krympte så teatraliskt sina ögonbryn mot deras patienter, är själva döda och borta. Hur många astrologer efter det

i stor prålig hade de förutsagt några andras död, hur många filosofer efter så många utarbetade traktater och volymer om antingen dödlighet eller odödlighet; hur många tappra kaptener och befälhavare, efter döden och slakten av så många; hur många kungar och tyranner, efter de hade med sådan fasa och oförskämdhet missbrukat sin makt över mäns liv, som även om de själva hade varit odödliga; hur många, att jag så må säga, hela städer både män och städer: Helice, Pompeji, Herculaneum och andra otaliga är döda och borta. Överkör dem också, som du själv, en efter den andra, har du vetat att i din tid falla bort. En sådan och en tog hand om en sådan och ens begravning och blev strax efter begravnen själv. Så en, så en annan: och allt på kort tid. För häri ligger verkligen allt, alltid att se på alla världsliga ting, som saker för deras fortsättning, som bara är för en dag, och för deras värde, högst avskyvärda, och föraktlig, som till exempel, Vad är människan? Det som utom det andra Dagen när han blev avlad var avskyvärd snivel; och inom några dagar ska det vara antingen ett balsamerat kadaver, eller bara aska. Så måste du enligt sanning och natur, noggrant överväga hur människans liv är men för en mycket ögonblick av tid, och så lämna ödmjuk och nöjd: även som om en mogen oliv fallande bör prisa marken som blott henne, och tacka

träd som födde henne.

XL. Du måste vara som en udde av havet, mot vilken dock
vågorna slår oavbrutet, men den både själv står och är omkring den
de svällande vågorna tystnade och tystnade.

XLI. Åh, eländiga jag, som detta misstag är hänt! nej, glad jag,
den som detta hände, kan jag fortsätta utan sorg; varken
sårad av det som är närvarande, inte heller av rädsla för det som kommer.

Ty vad detta angår, så kunde det ha hänt vem som helst, men vem som
helst som har

något sådant drabbat honom, kunde inte ha fortsatt utan sorg. Varför

borde det då hellre vara en olycka än detta en lycka? Men

dock kan du, o människa! benämna den där olyckan, vilket inte är något
misstag

till människans natur Jag Kan du tycka att det är ett missförstånd med
naturen av

människan, som inte strider mot slutet och viljan i hennes natur? Vad då

har du lärt dig är människans naturs vilja? Gör det då som har

hänt dig, hindra dig från att vara rättvis? eller storsint? eller

tempererad? eller klok? eller försiktig? eller sant? eller blygsam? eller gratis?
eller från

något annat av alla dessa saker i nuet att njuta och äga

varav människans natur (som då njuter av allt som är lämpligt för henne,)

är helt nöjd? Nu för att avsluta; vid alla tillfällen av sorg kom ihåg

hädanefter att använda sig av denna dogm, att vad det än är som har

hänt dig, är i själva verket inget sådant i sig, som en olycka; men det är verkligen en stor lycka att bära det generöst.

XLII. Det är bara en vanlig grov sådan, men det är en bra effekt botemedel mot fruktan för döden, för en man att i sitt sinne överväga exempel på sådana, som girigt och begärligt (så att säga) gjorde länge tid njuta av deras liv. Vad har de mer än de vars dödsfall har varit otidig? Är de inte själva döda äntligen? som Cadiciant's, Fabius, Julianus Lepidus, eller någon annan som under sin livstid efter att ha begravt många, begravdes de till sist själva. Hela utrymmet av någon människas liv är bara litet; och så lite som det är, med vilka bekymmer, med vilket sätt av dispositioner, och i samhället av hur eländigt en kroppen måste den passeras! Låt det därför vara för dig helt och hållet som en fråga om likgiltighet. Ty om du ser bakåt; se, vilken tidens oändliga kaos presenterar sig för dig; och som oändlig a kaos, om du ser framåt. I det som är så oändligt, vad skillnad kan det vara mellan det som lever bara tre dagar, och det som lever tre åldrar?

XLIII. Låt din kurs någonsin vara den mest givande vägen. Det mesta kompendiöst, är det som är enligt naturen: det vill säga i alla båda ord och handlingar, att alltid följa det som är mest sunt och fullkomligt. För

ett sådant beslut kommer att befria en man från alla problem, stridigheter, förvirring,

och prålig.

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius

DEN FEMTE BOKEN

I. Om morgonen när du finner dig ovillig att stiga upp, tänk på det med dig själv just nu, det är att gå ut i en mans arbete som jag upprörs upp. Är jag då ännu ovillig att gå till det, som jag själv är född till och fört fram till denna värld? Eller var jag gjord för detta, att lägga ner mig, och göra mycket av mig själv i en varm säng? "O men det här är glädjande." Och var

var det då du föddes för att du skulle kunna njuta av njutning?

Var det inte i sanning för detta, att du alltid skulle vara upptagen och i aktion? Ser du inte hur alla ting i världen dessutom, hur varje träd md växt, hur sparvar och myror, spindlar och bin: hur allt i deras slag är avsikten så att säga ordnad att utföra vad som helst (mot bevarandet av detta ordnade universum) blir och hör naturligt till till tunn? Och vill du inte göra det som tillkommer en man att göra? Vissnar springer du inte för att göra det som din natur kräver? 'Men du måste vila lite.' Ja, det måste du. Naturen har av det också, liksom av äta och dricka, tillät dig en viss tid. Men du gäst bortom ditt uppdrag, och bortom det som skulle räcka, och i fråga om handling, där kommer du till brist på vad du kan. Det måste behövas

därför, att du inte älskar dig själv, ty om du gjorde det, du skulle också älska din natur och det som din natur föreslår sig själv som sitt slut. Andra, så många som njuter av sin handel och yrke, kan till och med tära på sina verk och försumma deras kroppar och deras mat för det; och ärar du mindre din natur, än en vanlig mekaniker hans yrke; eller en bra dansare hans konst? än en begärlig bemanna sitt silver och fåfänga mans applåder? Dessa till vad som helst de ta en tillgivenhet, kan nöja sig med att vilja sitt kött och sömn, för att vidare att var och en som han påverkar: och skall handlingar som tenderar till det gemensamma det mänskliga samhällets bästa, förefaller dig mer avskyvärda eller värda mindre respekt och avsikt?

II. Hur lätt är det inte för en man att skjuta upp allt turbulent från honom oavsiktlig fantasi, och för närvarande att vara i perfekt vila och lugn!

III. Tänk att du är lämplig och värdig att tala eller göra vad som helst enligt naturen, och låt inte förebråelse eller rapportering av några som kan följ på det, avskräck dig alltid. Om det är rätt och ärligt att bli tilltalad eller gjort, undervärdera inte dig själv så mycket att du blir avskräckt från det. När det gäller

dem, de har sin egen rationella överstyrande del och sin egen böjelse: som du inte får stå och se dig omkring för att lägga märke till,

men fortsatt rakt, dit både din egen speciella och det vanliga naturen leder dig; och vägen för båda dessa är bara en.

IV. Jag fortsätter min kurs genom handlingar enligt naturen, tills jag falla och upphöra, andas ut mitt sista andetag i den luften, genom vilken ständigt andades in jag levde; och faller på den jorden, ut ur vars gåvor och frukter min far samlade sina säd, min mor hennes blod, och min sköterska hennes mjölk, som jag har varit ur i så många år tillhandahålls, både av kött och dryck. Och slutligen, som bär mig det trampet på den och bär med mig att så många sätt missbrukar den, eller så fritt använd det, så många vägar till så många ändamål.

V. Ingen kan beundra dig för ditt skarpa, skarpa språk, sådant är ditt naturligt handikapp på det sättet. Var det så: ändå finns det många andra bra saker, för vilkas nöd du inte kan åberopa nöd eller naturligt förmåga. Låt dem synas i dig, som är helt beroende av dig; uppriktighet, allvar, mödosamt, förakt för nöjen; vara inte tveksam, vara nöjd med lite, var snäll, var fri; undvika alla överflöd, allt fåfängt pratlande; vara storsint. Förstår du inte, hur många saker det finns, som oaktat varje anspråk på naturligt ohälsa och olämplighet, du kunde ha uppträtt och visat, och ändå fortsätter du frivilligt att sjunka nedåt? Eller vissnar du säger att det är genom brist på din naturliga konstitution som du

konst begränsad till att mumla, att vara bas och eländig att smickra; nu till anklaga, och nu att behaga, och lugna din kropp: att vara ynklig, att vara så snurrig i huvudet och orolig i dina tankar? nej (vittnen är Gudar) från alla dessa skulle du kunna ha blivit befriad för länge sedan: bara denna du måste ha nöjt sig med, att ha burit skulden för en som är något långsam och tråkig, vari du så måste öva dig, som en som varken tar mycket till sig denna hans naturliga defekt, och behagar inte ännu sig själv i den.

VI. Sådana finns, som när de har gjort en bra vändning till någon, är redo att sätta dem på poängen för det och att kräva vedergällning. Andra där vara, som fastän de inte står på vedergällning, att kräva någon, men de tro med sig själva ändå, att en sådan är deras gäldenär, och de vet eftersom deras ord är vad de har gjort. Andra åter finns det, som när de har gjort något sådant, vet inte så mycket som vad de har gjort; men är lik vinstocken, som bär sina druvor, och när en gång hon har burit sin egen frukt, är nöjd och söker inte längre ersättning. Som en häst efter ett lopp, och en jakthund när han har jagad, och ett bi när hon har gjort sin honung, leta inte efter applåder och beröm; så förstår inte heller den man som rätt förstår sitt egen natur när han har gjort en god vändning, men från en ska du fortsätta att göra

en annan, liksom vinstocken efter att hon en gång har burit frukt i sin egen rätt säsong, är redo för en annan gång. Du måste därför vara en av dem, som vad de gör, gör knappt det utan någon vidare tanke, och är på ett sätt som inte känner till vad de gör. "Nej men", kommer någon att svara

kanske 'det är just detta som en rationell man är bunden till att förstå vad det är, som han gör.' För det är en egendom, säger de, en som är naturligt sällskaplig, för att vara förnuftig, att han fungerar socialt: nej, och att önska, att den part själv som är sällskapligt behandlad, ska vara förnuftig med det också. Jag svarar: Det du säger är verkligen sant, men den sanna meningen med det som sägs förstår du inte. Och därför är du en av de första, som jag nämnde. För det är de också ledd av ett troligt sken av förnuft. Men om du vill förstå verkligen vad det är som sägs, frukta inte för att du ska ge därför upp varje sällskaplig handling.

VII. Formen för atenarnas bön gick så här: 'O regn, regn, gott Jupiter, på alla de marker och fält som tillhör atenarna.'

Antingen ska vi inte be alls, eller så absolut och fritt; och inte var och en för sig själv i synnerhet ensam.

VIII. Som vi brukar säga: Läkaren har föreskrivit denna man, ridning; till en annan, kalla bad; till en tredje, att gå barfota: så är det lika att säga, Universums natur har föreskrivit denna man

sjukdom, eller blindhet, eller någon förlust, eller skada eller något sådant.
För

som där, när vi säger om en läkare, att han har ordinerat något,

vår mening är, att han har utsett denna till det, som underordnad och

främjar hälsan: så här, vad som än händer någon, är

förordnas till honom som en sak som är underordnad ödet, och gör därför

vi säger om sådana saker, att de gör

συμβαίνειν, det vill säga,

hända, eller falla ihop; som av fyrkantiga stenar, när antingen i väggar, eller

pyramider i en viss position passar de in i varandra och överensstämmer
liksom

i en harmoni, säger murarna, att de gör det

συμβαίνειν; som om du

borde säga, falla samman: så att i det allmänna, fastän sakerna

vara dykare som gör det, men själva samtycket eller harmonin är bara en.

Och

eftersom hela världen består av alla speciella kroppar i världen,

en perfekt och komplett kropp, av samma natur som särskilda kroppar;

så är ödet för särskilda orsaker och händelser ett allmänt, av

samma natur som särskilda orsaker är. Vad jag nu säger, även de att

är bara idioter är inte okunniga om: för de säger vanligt

τοῦτο ἔφερεν

αὐτῷ, det vill säga, detta har hans öde åstadkommit

honom. Detta är därför av öden ordentligt och särskilt förs
på detta, eftersom det till detta i synnerhet är av läkaren
föreskrivs. Dessa låter oss därför acceptera på samma sätt, som vi gör
de som är ordinerade till oss våra läkare. För dem också i
själva skall Vi finna innehålla många hårda saker, men vi
ändå, i hopp om hälsa och återhämtning, acceptera dem. Låt
uppfyllandet och fullbordandet av de saker som den gemensamma naturen
har bestämt, var för dig som din hälsa. Acceptera då och var nöjd
med vad som helst som händer, fastän annars hårt och obehagligt, som
strävar efter detta, till universums hälsa och välfärd, och till
Joves lycka och välstånd. För detta, vad det än är, borde inte
har producerats, om det inte hade lett till universums bästa. För
inte heller medför någon vanlig speciell natur något, det
är inte alls inom sin egen sfär
administration och regering angenäma och underordnade. För dessa två
överväganden då måste du vara nöjd med allt som gör
hända dig. För det första för att det för dig ordentligt togs till
gå, och åt dig var det föreskrivet; och det från första början
genom serien och sambandet mellan de första orsakerna har den någonsin
haft en
hänvisning till dig. Och för det andra, eftersom den goda framgång och
perfekt
välfärd, och i själva verket själva fortsättningen av Honom, det är

Administratör av det hela, är på ett sätt beroende av det. För helheten (eftersom hel, därför hel och perfekt) är lemlästad och stympad, om du överhuvudtaget skär av något, varvid sammanhållningen, och angränsning som av delar, så av orsaker, bibehålls och bevaras. Av vilket visst är att du (så mycket som ligger i dig) avhugger, och på något sätt våldsamt ta något bort, så ofta du är missnöjd med allt som händer.

IX. Var inte missnöjd, var inte nedstämd, var inte ute av hopp, om ofta lyckas det inte så bra med dig punktligt och exakt att göra allt saker enligt den rätta dogmaten, men att en gång bli avstängd, återvända till dem igen: och vad gäller dessa många och mer frekventa händelser, antingen av världsliga distraktioner, eller mänskliga svagheter, som du som människa kan inte annat än i viss mån vara föremål för, var inte missnöjd med dem; men älska och påverka bara det som du dammar tillbaka till: en filosofers liv, och riktig sysselsättning efter det mest exakta sätt. Och när du stoft återvänder till din filosofi, återvänd inte till den som vissas sätt är, efter lek och frihet så att säga, till deras skolmästare och pedagoger; utan som de som har ont i ögonen svamp och ägg: eller som en annan till sin kataplasma; eller som andra till sina fomentations: så ska du inte göra det till en prålig fråga alls att lyda förnuftet men av lätthet och tröst. Och kom ihåg den filosofin

kräver ingenting av dig, utan vad din natur kräver och vill
önskar du själv något som inte är enligt naturen? för vilken av
dessa säger du; det som är enligt naturen eller emot den, är av
själv mer snäll och tilltalande? Är det inte för den respekten speciellt, det
njutningen i sig är för så många mäns skada och störta, mest utbredd,
för att uppskattas vanligtvis mest snäll och naturlig? Men överväg väl
om storsinnet snarare, och sann frihet, och sann enkelhet, och
jämnmot och helighet; om dessa inte är mest snälla och naturliga? Och
Försiktigheten själv, vad mer snäll och älskvärd än den, när du verkligen ska
överväga med dig själv, vad det är genom alla dina riktiga föremål
rationell intellektuell fakultet för närvarande att gå på utan något fall eller
snubbla? När det gäller saker i världen, är deras sanna natur på ett sätt
så involverad i dunkel, att för många filosofer, och de inte är elaka
de verkade helt obegripliga, och stoikerna själva,
fastän de dömer dem inte helt obegripliga, men ändå knappa och inte
utan större svårighet, begriplig, så att alla våra samtycke är
felbar, för vem är den som är ofelbar i sina slutsatser? Från
tingens natur, övergå nu till deras undersåtar och materia: hur tillfälligt,
hur avskyvärda är de jag som kan vara i vissas makt och besittning
avskyvärd lös lever, av någon vanlig trumpet, av någon beryktad
förtryckare och utpressare. Gå därifrån till dispositionerna för dem
som du vanligtvis samtalar med, hur knappt orkar vi ens med

den mest kärleksfulla och älskvärda! att jag inte kan säga hur svårt det är för oss att

uthärda även med oss själva, i sådan dunkel och orenhet av ting:

i ett sådant och så ständigt flöde både av ämnena och tiden; båda

själva rörelserna och saker rörde sig; vad det är vi kan fästa

på; antingen att hedra och respektera särskilt; eller seriöst, och

flitigt att söka efter; Jag kan inte så mycket som tänka mig för det är de verkligen

saker tvärtom.

X. Du måste trösta dig själv i förväntan på ditt naturliga

upplösning, och under tiden inte sörja över förseningen; men vila

nöjd med dessa två saker. För det första att ingenting ska hända dig,

vilket inte är enligt universums natur. För det andra, att det är det

i din makt, att inte göra något mot din egen rätta Gud och invändigt

ande. Ty det står inte i någon människas makt att tvinga dig att överträda mot honom.

XI. Vad har jag för nytta av min själ nu i denna stund? Alltså

då och då och vid alla tillfällen måste du ställa denna fråga till

dig själv; vad är nu den delen av min som de kallar det rationella

älskarinna del, anställd om? Vems själ äger jag nu riktigt? a

barns? eller en ungdom? en kvinnas? eller en tyrann? någon rå, eller någon vild

odjurets själ?

XII. Vad dessa saker är i sig själva, som till största delen är aktad god, du kan även härifrån samla. Ty om en man hör saker som nämns som bra, som verkligen är bra, som är försiktighet, nykterhet, rättvisa, mod, efter så mycket hört och avlade, kan han inte uthärda att höra talas om mer, för ordet gott är rätt talat om dem. Men vad gäller de som av de vulgära är uppskattade bra, om han hör dem nämnas som goda, så lyssnar han efter mer. Han är väl tillfreds med att höra, att det som talas av komikern är men bekant och populärt talat, så att även de vulgära fattar skillnad. För varför är det annars att detta inte kränker och behöver inte vara det ursäkta, när dygder stilas goda: men det som talas i beröm av rikedom, nöje eller ära, vi underhåller det bara som muntert och trevligt talat? Fortsätt därför och fråga vidare, om det inte är så att de saker också som nämns scenen var glatt, och med stora applåder från mängden, hånades med detta skämt, som de som ägde dem inte hade i hela världen sina egna, (sådana var deras välstånd och överflöd) så mycket som en plats var man kan undvika sina exkrementer. Om, säger jag, de borde inte också vara med mycket gärning att vara mycket respekterad, och uppskattad av, som det enda som är riktigt bra.

XIII. Allt jag består av är antingen form eller materia. Ingen korrupcion kan förminska någon av dessa till intet, ty inte heller blev jag till ingenting en bestående varelse. Varje del av min kommer då genom mutation att vara disponerad i en viss del av hela världen, och det i tid in en annan del; och så i det oändliga; genom vilken typ av mutation, I blev också vad jag är, och det gjorde de som födde mig, och de förut dem, och så uppåt i det oändliga. För så kanske vi får lov tala, även om världens tidsålder och regering, vara till vissa tidsperioder begränsade och begränsade.

XIV. Förnuftet och den rationella makten är förmågor som nöjer sig med sig själva och sin egen verksamhet. Och vad gäller deras första lutning och rörelse, som de tar från sig själva. Men deras framsteg är ända till slutet och objekt, som är i deras väg, eftersom det var, och ligger precis framför dem: det vill säga vilket är möjligt och möjligt, oavsett om det är det som de först föreslog sig själva eller inte. Av vilken anledning även sådana handlingar kallas *κατορθώσεις*, till antyda direktheten i det sätt, genom vilket de uppnås. Ingenting måste anses tillhöra en man, som inte tillhör honom som han är en man. Dessa, händelsen av syften, är inte saker som krävs av en man. Människans natur bekänner sig inte till något sådant. Finalen slutar och fullbordanden av handlingar är ingenting alls för en mans natur. Slutet

därför av en man, eller summan bonum varigenom detta mål är uppfyllt, kan inte bestå i fullbordandet av handlingar avsedda och avsett. Återigen, angående dessa yttre världsliga ting, var det så någon av dem hörde väl till människan, då skulle den inte tillhöra man, att fördöma dem och att stå i opposition med dem. Det skulle inte heller

han var berömvärd som kan leva utan dem; eller han bra, (om dessa var verkligen bra) som av egen vilja berövar sig själv någon av dem.

Men vi ser tvärtom, att ju mer en människa drar sig undan dessa vari yttre prakt och storhet består, eller något annat liknande dessa; eller ju bättre han tål förlusten av dessa, desto bättre är han redovisas.

XV. Sådana som dina tankar och vanliga tankar är, så vill du kom i tid. Ty själen får liksom sin tinktur från fantasierna och fantasin. Färga det därför och blötlägg det ordentligt med ihärdigheten av dessa funderingar. Som till exempel. Var du än är må leva, där är det i din makt att leva gott och lyckligt. Men du må bo vid hovet, där må du också leva gott och lyckligt.

Återigen, det som allt är gjort för, han är också gjord för det, och kan inte annat än naturligt luta åt det. Det som vad som helst gör naturligt böj dig dit, där är hans slut. vari slutet på allt gör bestå, däri består också hans goda och nytta. Samhället alltså är det rätta bästa för en rationell varelse. För det är vi gjorda för

samhället har det för länge sedan visat sig. Eller kan vilken man som helst göra någon

fråga om detta, att vad som helst är naturligt sämre och underlägsen, är vanligtvis underordnad det som är bättre? och att dessa saker som är bäst, är gjorda för varandra? Och de saker som har själar, är bättre än de som inte har någon? och av dem som har, de bästa som har rationella själar?

XVI. Att önska saker omöjliga är en galen mans del. Men det är en det är omöjligt att den onde mannen inte skulle begå sådana saker. Inte heller händer någon människa något, som i det vanliga loppet av naturen som naturlig för honom händer inte. Återigen händer samma saker till andra också. Och sannerligen, om antingen han som är okunnig att en sådan

något har hänt honom, eller den som är ambitiös att bli berömd för hans storsinnet, kan vara tålmodig och är inte bedrövad: är det inte en sorglig sak, att antingen okunnighet, eller en fåfäng önskan att behaga och att vara beröm, borde vara mer kraftfull och effektiv än sann försiktighet? Som för själva tingen rör de inte själen och kan inte heller ha det någon tillgång till den: inte heller kan de av sig själva påverka någondena, eller flytta den. För hon själv kan ensam påverka och röra sig, och enligt dogmata och åsikter, vilket hon garanterar sig själv; så är de saker som, som tillhör, har någon samexistens

med henne.

XVII. Efter en övervägande är människan oss närmast; som vi är bundna att göra dem gott och att stå ut med dem. Men som han kan motsätta sig någon av våra

sanna riktiga handlingar, så är människan för mig men som en sak likgiltig: även som

solen, eller vinden, eller något vilddjur. Av några av dessa kan det vara så någon operation eller annan av mig, kan hindras; dock av mitt sinne och upplösningen i sig, kan det inte finnas något släpp eller hinder på grund av det

ordinarie konstant både undantag (eller reservation varmed den lutar) och färdig konvertering av objekt; från det som kanske inte är, till det som kan vara, som i åtal för sina böjelser, allteftersom tillfälle tjänar, den observerar. Ty genom dessa vänder och omvänder sinnet alla något som helst hinder, att vara hennes mål och syfte. Så det som var innan hindret är nu det huvudsakliga föremålet för hennes arbete; och det som innan var i hennes väg, är nu hennes lättaste väg.

XVIII. Hedra det som är det främsta och mäktigaste i världen, och det är den som använder allt och styr allt. Så också i dig själv; hedra det som är det främsta och mäktigaste; och är av ett slag och natur med det som vi nu talade om. För det är själva detsamma, som är i dig, vänder allt annat till sitt eget bruk, och genom vilken också ditt liv styrs.

XIX. Det som inte skadar själva staden; kan inte skada någon medborgare.

Denna regel måste du komma ihåg att tillämpa och använda på varje inbilskhets

och uppfattning om fel. Om inte hela staden tar skada av detta, inte heller är jag verkligen. Och om inte helheten är det, varför skulle jag göra det till mitt privata

klagomål? tänk snarare på vad det är där han övervakas

trodde ha gjort fel. Återigen, ofta meditera hur snabbt alla

saker som existerar, och allt som görs i världen, är

bortförd, och liksom förts ut ur sikte: för både substansen

sig själva, ser vi som en översvämning, är i en ständig förändring; och alla åtgärder i

en evig förändring; och själva orsakerna, med förbehåll för tusen

förändringar, inte heller finns det något nästan, som någonsin kan sägas vara

nu fast och konstant. Intill detta, och som följer på det,

överväga både oändligheten i den redan förflutna tiden och den ofantliga storheten av det som ska komma, där allt ska lösas

och förintades. Är du då inte en mycket dåre, som för dessa ting är

antingen uppblåst av stolthet eller distraherad av bekymmer eller kan inte hitta in

ditt hjärta att göra sådana stön som för något som skulle besvara dig för en

väldigt lång tid? Betrakta hela universum varav du bara är en mycket

liten del, och hela världens tidsålder tillsammans, varav endast en kort

och mycket tillfällig del tilldelas dig, och alla öden och öden tillsammans, varav hur mycket är det som kommer till din del och dela! Återigen: en annan gör intrång mot mig. Låt honom se till det. Han är herre över sitt eget sinnelag och sin egen verksamhet. jag för min del är under tiden i besittning av så mycket, som den gemensamma naturen skulle ha mig att äga: och det som min egen natur vill att jag ska göra, det gör jag.

XX. Låt inte den högsta befallande delen av din själ någonsin bli föremål för någon variation genom någon kroppslig vare sig smärta eller njutning, varken lida det att blandas med dessa, men låt det både begränsa sig, och begränsa dessa tillgivenheter till sina egna delar och medlemmar. Men om kl varje gång de reflekterar och återhämtar sig i sinnet och förståelsen (som i en enad och sammanpressad kropp måste den behöva;) då får du inte gå på väg att motstå förnuft och känsla, det är naturligt. Men låt inte din förståelse för denna naturliga känsla och känsla, som vare sig till vår kött behagligt eller smärtsamt, är för oss ingenting riktigt, lägg till en åsikt om antingen bra eller dåligt och allt är bra.

XXI. Att leva med gudarna. Han lever med gudarna, som alltid ger dem ett skådespel av en själ, både nöjd och välbelåten med allt vad som ges eller tilldelas henne; och uppträder

vad som helst är behagligt för den Anden, som (som är en del av sig själv)
Jove

har utsett var och en till sin tillsyningsman och ståthållare.

XXII. Var inte arg varken på den vars andetag eller på den vars
armhål, är stötande. Vad kan han göra? sådan är hans andedräkt naturligt,
och sådana är hans armhål; och från en sådan, en sådan effekt, och en
sådan

lukten måste av nödvändighet fortsätta. 'O, men mannen (säger du) har
förståelse i honom och kan av sig själv veta att han genom att stå nära,
kan inte välja men kränka.' Och du (Gud välsigne dig!) har också
förståelse. Låt din förnuftiga förmåga arbeta på hans förnuft
fakultet; visa honom hans fel, förmana honom. Om han lyssnar till dig, du
har botat honom, och det kommer inte längre att finnas någon anledning till
vrede.

XXIII. "Där varken rytare eller sköka skall finnas." Varför så? Som
du har för avsikt att leva, när du har dragit dig tillbaka till någon sådan
plats, där varken rytare eller sköka är: så må du här. Och om
de kommer inte att lida dig, då må du lämna ditt liv hellre än ditt
ringer, men så som en som inte tycker att han har gjort sig illa. Endast
som man skulle säga: Här är en rök; Jag kommer ur det. Och vad bra
saken är detta! Tills något sådant tvingar mig ut, kommer jag att fortsätta
gratis; ingen skall hindra mig att göra vad jag vill, och min vilja skall göra det
någonsin vara av en rimlig och sällskaplig varelse,

regleras och regisseras.

XXIV. Den där rationella essensen som universum styrs av är till för gemenskap och samhälle; och därför har den både gjort de ting som är värre, till det bästa, och har förbundet sig och sammanfogat de som är bäst så att säga i harmoni. Ser du inte hur det har underordnat sig, och samordnade? och hur den har fördelat sig på allt efter är det värt? och de som har företräde och överlägsenhet ovan allt har det förenat sig till ett ömsesidigt samtycke och överenskommelse.

XXV. Hur har du fört dig hittills mot gudarna? mot dina föräldrar? mot dina bröder? mot din fru? mot dina barn? mot dina herrar? dina fosterfäder? dina vänner? dina hushåll? din tjänare? Är det så med dig, att du hittills inte har varken av ord eller gärning kränkt någon av dem? Kom ihåg med hur många saker du har redan gått, och hur många har du kunnat uthärda; så att nu är legenden om ditt liv full, och din uppgift är fullbordad. Återigen, hur många verkligen goda ting har du verkligen kunnat se? hur många njutningar, hur många smärtor har du gått över med förakt? hur många ting som är evigt härliga har du föraktat? mot hur många perversa orimliga män har du uppfört dig själv vänligt och diskret?

XXVI. Varför skulle oförsiktiga olärda själar besvara det som är både lärd och klok? Och vad är det som är så? hon det förstår början och slutet och har den sanna kunskapen om

den rationella essensen, som går igenom allt som existerar, och genom alla tider alltid vara densamma, kassera och dispensera som det var detta universum med vissa tidsperioder.

XXVII. Inom en mycket kort tid kommer du att vara antingen aska eller en skelett; och ett namn kanske; och kanske inte så mycket som ett namn. Och vad är det annat än ett tomt ljud och ett studsande eko? De där sakerna som i detta liv är de allra käraste för oss, och av de flesta är de inne sig själva men fåfänga, ruttna, föraktliga. Den mest tungt vägande och allvarliga,

om det är rätt uppskattat, men som valpar, bitande varandra: eller illamående

barn, nu skrattar och sedan gråter. Vad gäller tro och blygsamhet, och rättvisa och sanning har de för länge sedan, som en av poeterna har det, ha övergav denna rymliga jord och drog sig tillbaka till himlen. Vad är det då håller dig här, om det förnuftigt är så föränderligt och orolig? och sinnena så obskyra och så felbara? och våra själar inget annat än en utandning av blod? och att vara i kredit bland sådana, vara men

fåfänga? Vad är det du stannar för? en utrotning, eller en översättning; någon av dem med ett välvilligt och belåtet sinne. Men ännu den tiden kommer, vad skall du nöja dig? vad annat, än att tillbe och prisa gudarna; och att göra gott mot människorna. Att tåla dem, och att avstå från att göra dem något fel. Och för alla yttre saker som hör till heller

till denna din eländiga kropp, eller liv, att komma ihåg att de inte är någondera

din, inte heller i din makt.

XXVIII. Du får alltid snabba på, om du bara vill välja det

rätt sätt; om du vill det under både dina åsikter och handlingar

observera en sann metod. Dessa två saker är gemensamma för själarna, liksom för Gud,

så för människor och för varje förnuftig varelse, först det i deras eget

ordentligt arbete de kan inte hindras av någonting: och för det andra att deras

lycka består i en disposition till och i utövandet av

rättfärdighet; och att i dessa upphör deras önskan.

XXIX. Om detta varken är min onda handling, eller en handling i alla fall beroende

från min ondska, och att allmänheten inte skadas av den; vad

oroar det mig? Och var kan allmänheten skadas? För det får du inte

helt och hållet bäras av inbilskhet och allmän åsikt: vad gäller hjälp måste du ge dem det efter din bästa förmåga och efter tillfälle

kräver, även om de lider skada, men i dessa mitten eller världsliga saker; men antar du inte att de verkligen är sårade därav:

för det är inte rätt. Men som den där gamla fosterfadern i komedin, att vara att nu ta sin avsked gör med en stor ceremoni, kräver hans

fosterbarnsrhombus, eller rattle-top, minns ändå att det är det

men en romb; så gör du likaså här. För vad är egentligen allt detta

vädjande och offentligt skrik för vid domstol? O man, har du glömt vad är det för saker! ja men det är saker som andra bryr sig mycket om, och hög aktning av. Vill du därför också vara en dåre? En gång var jag; låt det räcker.

XXX. Låt döden överraska mig när den vill, och där den kommer, jag kan vara

εὖμοιρος, eller en lycklig man,
ändå.

Ty han är en lycklig man, som under sin livstid ger sig själv en lycklig parti och portion. En lycklig lott och portion är, goda lutningar av själ, goda önskningar, goda handlingar.

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius

SJÄTTE BOKEN

I. Själva materien, som universum består av, är av sig själv

mycket lättsam och smidig. Den där rationella essensen som styr den, har i sig ingen anledning att göra ont. Den har ingen ondska i sig; inte heller kan

det gör allt som är ont: inte heller kan någonting skadas av det. Och allt saker görs och bestäms enligt dess vilja och föreskrifter.

II. Var det en för dig, vare sig halvfrusen eller välvarm; om

endast slumrande, eller efter en hel sömn; vare sig avråds eller beröms

du gör din plikt: eller om du dör eller gör något annat; för det också

'att dö' måste bland de övriga räknas som en av plikterna och handlingarna

av våra liv.

III. Titta in, låt inte varken den rätta kvaliteten eller det verkliga värdet av något gå förbi dig, innan du helt har fattat det.

IV. Alla ämnen kommer snart till sin förändring, och antingen ska de göra det

lösas genom utandning (om så är fallet att allt ska vara

återförenas till ett ämne), eller som andra hävdar, de ska vara det

spridda och spridda. När det gäller den rationella essensen genom vilken allting

stys, som den bäst förstår sig själv, både sin egen läggning,

och vad det gör, och vad det har att göra med och följaktligen gör

alla saker; så vi som inte gör det, inte konstigt, om vi undrar över många saker, den

skäl som vi inte kan förstå.

V. Den bästa sortens hämnd är att inte bli som dem.

VI. Låt detta vara din enda glädje, och din enda tröst, från en sällskaplig

vänlig handling utan uppehåll för att övergå till en annan, där Gud alltid är med

ditt sinne.

VII. Den rationella befallande delen, eftersom den ensam kan röra upp och vända

sig själv; så gör den både sig själv och allt som händer

uppenbara sig för sig själv, som den själv kommer.

VIII. Enligt universums natur är alla saker speciella

bestäms, inte efter någon annan karaktär, vare sig om kompassering och innehållande; eller inom, spridd och innesluten; eller utan, beroende.

Antingen är detta universum bara en förvirrad massa, och en intrikat kontext av

saker, som med tiden skall skingras och skingras igen: eller det är en förbund som består av ordning och administreras av Providence. Om den första,

varför skulle jag vilja fortsätta längre i denna slumpmässiga förvirring och blandning? eller varför ska jag ta hand om något annat, men det så snart som kan jag vara jorden igen? Och varför skulle jag besvära mig själv längre medan jag försöker behaga gudarna? Vad jag än gör är spridningen mitt slut,

och kommer över mig om jag vill eller inte. Men om det senare är, så är det inte jag religiös förgäves; då skall jag vara tyst och tålmodig och lägga min lita på honom, som är allas guvernör.

IX. Närhelst du är tvingad till av några nuvarande svåra händelser

var på något sätt orolig och förargad, återvänd till dig själv så snart som möjligt,

och var inte otillräcklig längre än du behöver. Ty så skall du vara desto bättre kan behålla din del en annan gång, och att upprätthålla harmoni, om du ständigt använder dig själv till detta; en gång ute, just nu att tillgripa det och börja om.

X. Om det vore att du en gång hade både styvmor och

en naturlig mor som lever, du skulle också hedra och respektera henne;

likväl till din egen naturliga moder skulle din tillflykt och din tillflykt vara kontinuerligt. Så låt hovet och din filosofi vara till dig. Har vänd dig till det ofta och trösta dig i henne, av vilken det är det de andra sakerna görs uthärdliga för dig, och du också i dem saker som inte är outhärdliga för andra.

XI. Hur fantastiskt användbart det är för en man att representera för sig själv

kött, och allt sådant som är för munnen, under en rättighet oro och fantasi! som till exempel: Detta är slaktkroppen av en fisk; detta av en fågel; och detta av ett svin. Och återigen mer allmänt; Detta phalernum, detta utmärkta mycket berömda vin, är bara saften av en vanlig druva. Denna lila dräkt, men fårhår, färgade med blod från en skaldjur. Så för samlag är det bara utslitningen av en vanlig basinälv, och utsöndring av en liten vidrig snivel, med en viss typ av konvulsioner: enligt Hippokrates hans åsikt. Hur utmärkt användbara är dessa livliga fantasier och representationer av saker, sålunda penetrera och passera genom föremålen, för att göra deras sanna naturen känd och uppenbar! Detta måste du använda hela ditt liv, och på alla tillfällen: och då speciellt, när ärenden upptäcks från och med stort värde och respekt, din konst och omsorg måste vara att avslöja dem, och att se deras elakhet och ta bort alla de allvarliga omständigheter och uttryck, under vilka de gjorde en så allvarlig show. För

yttre pompa och ståt är en stor jonglör; och då speciellt konst du är mest i fara att bli lurad av det, när (enligt en mans tänkande) du de flesta verkar vara sysselsatta om ögonblicksfrågor.

XII. Se vad Crates uttalar om Xenokrates själv.

XIII. De saker som den vanliga typen av människor beundrar är mest av dem sådant som är mycket allmänt och kan förstås under saker som bara är naturliga, eller naturligt påverkade och kvalificerade: som stenar,

trä, fikon, vinstockar, oliver. De som beundras av dem som är fler måttliga och återhållsamma, förstås under livliga ting: som flockar och flockar. De som är ännu mer milda och nyfikna, är deras beundran vanligtvis begränsad till enbart rimliga varelser; inte generellt som de är rimliga, men eftersom de är kapabla till konst eller något hantverk och subtilt

uppfinning: eller kanske knappt för rimliga varelser; som de det glädjas åt många slavars ägo. Men han som hedrar en rimlig själen i allmänhet, eftersom den är rimlig och naturligt sällskaplig, gör lite se på allt annat: och framför allt är noga med att bevara sitt eget, i den ständiga vanan och övningen både av förnuft och sällskap: och därigenom samarbetar med honom, av vars natur han också gör det delta; Gud.

XIV. Vissa saker skyndar sig att vara och andra att inte vara längre. Och till och med

vad det nu än är, har någon del därav redan förgåtts. Evig flöden och förändringar förnyar världen, som tidens eviga gång gör att världens ålder (i sig själv oändlig) alltid verkar fräsch och nya. I en sådan förändring och förlopp av alla saker, vad av dessa saker som skyndar sig så fort bort bör någon se på, eftersom bland allt som finns inte någon som en man kan fästa och fästa på? som om en man skulle lösa sitt

tillgivenhet för någon vanlig sparv som lever av honom, som inte tidigare ses,

än utom synhåll. För vi får inte tänka annorlunda om våra liv, än som en bara utandning av blod, eller av en vanlig andning av luft. För vad i vår gemensamma uppfattning är, att andas in luften och att andas ut den igen, vilket vi gör dagligen: så mycket är det och inte mer, på en gång att andas

ut hela din andningsförmåga i den vanliga luften varifrån men på sistone (som endast från igår och idag) andades du först det i, och med det, livet.

XV. Inte vegetativ spiration, det är inte säkert (vilka växter har) det i detta livet borde vara så kärt för oss; inte heller känslig andning, den rätt liv för bestar, både tama och vilda; inte heller detta vår fantasifulla fakultet; inte heller att vi är föremål för att ledas och bäras upp och ner av styrkan av våra sensuella aptit; eller att vi kan samlas och leva tillsammans; eller att vi kan mata: för det är faktiskt inte bättre än så

vi kan tömma avföringen av vår mat. Vad är det då som ska vara kära för oss? höra ett slamrande ljud? om inte det, så inte heller att vara det applåderad av mäns tungor. För många tungomåls lov är in effekt inte bättre än klappandet av så många tungor. Om då inte heller applåder, vad finns det kvar som borde vara dig kärt? Detta jag tänk: att du i alla dina rörelser och handlingar blir rörd och återhållsam endast enligt din egen sanna naturliga konstitution och konstruktion. Och dit leder till och med vanliga konster och yrken oss. För det är det som varje konst syftar till, att vad det än är, det är av konst utförd och förberedd, kan vara lämplig för det arbete som den är förberedd för.

Detta är slutet för den som odlar vinstocken och den som tar på honom antingen att tämja hingstar, eller att träna upp hundar, siktar man på. Vad gör den mer utbildning av barn, och alla lärda yrken tenderar till? Visst då är det det som också borde vara oss kärt. Om i just detta det går bra med dig, bry dig inte om att skaffa andra saker. Men är det så att du inte kan annat än respektera andra saker också? Då kan man inte är du verkligen fri? då kan du inte vara självförförhöjd: då vill du någonsin bli föremål för passioner. För det är inte möjligt, men det måste du vara avundsjuk och avundsjuk och misstänksam mot dem som du vet kan sörja dig av sådana saker; och återigen en hemlig undergrävare av dem, som du

se i nuvarande besittning av det som är dig kärt. För att vara kort, han måste av nödvändighet vara full av förvirring inom sig själv och ofta anklaga gudarna, var och en som är i behov av dessa saker. Men om du ska ära och respektera bara ditt sinne, det kommer att göra dig acceptabel mot dig själv, mot dina vänner mycket lättsam; och anpassningsbar och överensstämmer med gudarna; det vill säga att ta emot med beröm vad de än är skall tänka gott att utse och tilldela dig.

XVI. Under, ovanför och omkring finns elementens rörelser; men dygdens rörelse är ingen av dessa rörelser, utan är något mer utmärkt och gudomlig. Vems väg (att snabba och blomstra på den) måste vara på ett sätt som inte är lätt att förstå.

XVII. Vem kan välja än att undra över dem? De kommer inte att tala väl om dem som samtidigt är med dem och lever med dem; ändå de själva är mycket ambitiösa, att de som ska följa, som de har aldrig sett, och kommer aldrig att se, bör tala väl om dem. Som om en man skulle sörja över att han inte har blivit berömd av dem, som levde förut honom.

XVIII. Tänk aldrig något omöjligt för människan, som av dig kan inte, eller inte utan större svårighet, åstadkommas; men vad som helst i allmänt kan du tänka dig möjligt och lämpligt för någon människa, tänk det

mycket möjligt för dig också.

XIX. Antag att någon på palestran har allt att slita dig med hans naglar och har krossat ditt huvud. Tja, du är sårad. Ändå gör du det inte utropa; du tar inte illa upp av honom. Du misstänker honom inte för det efteråt, som en som vakar för att göra dig ett ofog. Ja även då, även om du gör ditt bästa för att rädda dig från honom, men ändå inte från honom som en fiende. Det är inte i form av någon misstänkt indignation, utan i form av mild och vänlig deklination. Behåll samma sinne och sinne andra delar av ditt liv också. För många saker finns det, vilket vi måste inbilsk och gripande, som om vi hade haft att göra med en antagonist kl palestran. För det är som sagt mycket möjligt för oss att undvika och nedgång, fastän vi varken misstänker eller hatar.

XX. Om någon tillrättavisar mig och gör det uppenbart för mig, att jag gör fel i någon av mina åsikter eller handlingar, det gör jag gärna dra tillbaka. För det är sanningen jag söker efter, som jag är säker på aldrig kom någon människa till skada; och som säkert, att han är skadad som fortsätter in något fel eller okunskap överhuvudtaget.

XXI. Jag för min del skall göra vad som tillhör mig; vad gäller andra saker, vare sig saker är okänsliga eller irrationella; eller om det är rationellt, ändå bedragna och okunniga om den sanna vägen, ska de inte besvära eller distrahera

mig. För de varelser som inte är utrustade med förnuft och allt andra saker och angelägenheter i världen vad som helst jag fritt och generöst, som man har förnuft, av saker som inte har något, använd dem. Och vad gäller män, mot dem som naturligt deltagare av samma skäl, min omsorg är att bära mig själv socialt. Men vad det än är som du är om, kom ihåg att påkalla gudarna. Och när det gäller tiden hur länge du skall leva för att göra dessa saker, låt det vara helt likgiltigt för dig, för även tre sådana timmar är tillräckliga.

XXII. Alexander av Makedonien, och han som klädde sina mulor, när en gång

döda kom båda till en. För båda återupptogs båda till dessa ursprungliga rationella essenser varifrån allt i världen kommer förökas; eller båda på ett sätt var utspridda i atomer.

XXIII Tänk på hur många olika saker, oavsett om de gäller vår kroppar, eller våra själar, i ett ögonblick kommer att ske i var och en av oss, och så kommer du inte att undra om många fler saker eller snarare allt som är gjorda, kan på en gång existera och samexistera i att både en och general, som vi kallar världen.

XXIV. om någon skulle ställa denna fråga till dig, huru detta ord Antoninus står skrivet, skulle du inte för närvarande fästa din avsikt på det, och uttala i ordning varje bokstav i det? Och om någon ska börja säga emot dig och tvista med dig om det; vill du gräla med honom igen, eller

fortsätt hellre ödmjukt som du har börjat, tills du har räknat ut alla brev? Kom då även här ihåg, att varje plikt som tillkommer en människan består av några vissa bokstäver eller siffror så att säga, till vilka utan buller eller tumult att hålla dig själv måste du gå vidare till ditt föreslagna slut, att förlåta att gräla med honom som skulle gräla och falla ut med dig.

XXV. Är det inte en grym sak att förbjuda män att påverka de där sakerna, som

de tänker sig att bäst överensstämma med sin egen natur och tenderar att göra det mest

deras eget goda och behöof? Men du förnekar dem detta

frihet, så ofta du är vred på dem för deras synder. För säkert

de förs till dessa synder vad de än är, till deras rätta bästa

och råvara. Men det är inte så (du kommer kanske att invända). Du

lär dem därför bättre och låt dem uppenbara sig; men var inte du

arg på dem.

XXVI. Döden är ett upphörande från intrycket av sinnena, den

passionernas tyranni, sinnets villfarelser och slaveriets

kropp.

XXVII. Om din kropp i denna typ av liv kan hålla ut, är det en

skam att din själ först svimmar och ger sig, akta dig för att inte göra det

en filosof du blir en ren Cæsar med tiden och får en ny

tinktur från domstolen. Ty det kan hända om du inte aktar dig.

Håll dig därför, verkligen enkel, god, uppriktig, allvarlig, fri från alla
prålig, en älskare av det som är rättvist, religiöst, snällt,
ömhjärtad, stark och kraftfull att genomgå allt som blir dig.
Sträva efter att fortsätta sådan, som filosofi (hade du helt och hållet och
ständigt tillämpade dig på det) skulle ha gjort och säkrat dig.
Tillbe gudarna, skaffa människors välfärd, det här livet är kort.
Välgörenhetshandlingar och en helig läggning är den enda frukten av detta
jordelivet.

XXVIII. Gör allt som det befäller Antoninus Pius lärjunge.

Kom ihåg hans beslutsamma beständighet i saker som gjordes av honom
enligt
till förnuftet, hans jämlikhet i allt, hans helighet; munterheten av
hans ansikte, hans sötma och hur fri han var från all fåfänga;
hur noga med att komma till den sanna och exakta kunskapen om saker i
handen,
och hur han på intet sätt skulle ge upp förrän han gjorde det helt och tydligt
förstå hela verksamhetens tillstånd; och hur tålmodigt, och utan
varje invändning han skulle bära med dem, som orättvist fördömde honom:
hur han aldrig skulle vara överhastad i någonting, inte heller ge gehör för
förtal och
falska anklagelser, men undersök och observera med bästa omsorg de flera
mäns handlingar och läggningar. Återigen, hur han var ingen baktalare, inte
heller
lättskrämd, inte heller misstänksam och på sitt språk fritt från alla

tillgivenhet och nyfikenhet: och hur lätt han skulle nöja sig med få saker, som logi, sängkläder, kläder och vanlig näring, och närvaro. Hur kapabel att uthärda förlossningen, hur tålmodig; kan genom sin lediga diet att fortsätta från morgon till kväll utan att behöva att före sina vana timmar dra sig tillbaka till naturens nödvändigheter: hans enhetlighet och beständighet i fråga om vänskap. Hur han skulle orka med dem som med all djärvhet och frihet motsatte sig hans åsikter; och till och med gläd dig om någon bättre kunde råda honom: och slutligen, hur religiös han var utan vidskepelse. Alla dessa saker om honom minns, det Närhelst din sista stund kommer över dig, kan den finna dig, som den gjorde honom, redo för det i besittning av gott samvete.

XXIX. Väck upp ditt sinne och återkalla ditt förstånd från ditt naturliga drömmar och visioner, och när du är fullkomligt vaken och kan inse att de bara var drömmar som bekymrade dig, som en ny väckt ur en annan sorts sömn titta på dessa världsliga ting med samma sinne som du gjorde på dem som du såg i din sömn.

XXX. Jag består av kropp och själ. För min kropp är allting likgiltig, i och för sig kan den inte påverka en sak mer än en annan med oro för någon skillnad; vad gäller mitt sinne, allt som är inte inom gränsen för hennes egen verksamhet, är likgiltiga för henne, och

för hennes egna operationer är de helt och hållet beroende av henne; inte hon heller

sysselsätter sig med alla, utom de som är närvarande; för som för framtiden och

tidigare operationer, de är också nu för närvarande likgiltiga för henne.

XXXI. Så länge foten gör det som tillhör den att göra, och

handen det som hör till den, deras arbete, vad det än är, är

inte onaturligt. Så en man så länge han gör det som är lämpligt för en

människan, hennes arbete kan inte vara mot naturen; och om det inte är mot naturen,

då är det inte heller ont för honom. Men om det var så att lyckan gjorde det

bestå i njutning: hur kom det till ökända rövare, orena avskyvärda lever,

parricidar och tyranner, i så stor utsträckning att ha sin del av

nöjen?

XXXII. Ser du inte hur även de som bekänner sig till mekaniker,

även om de i något avseende inte är bättre än bara idioter, fastnar de ändå

nära deras yrkesutövning, inte heller kan de finna i sitt hjärta

att avstå från det: och är det inte en grym sak att en arkitekt eller en

läkare ska respektera kursen och mysterierna i sitt yrke, mer

än en man rätt förlopp och tillstånd av sin egen natur, förnuft,

vilket är gemensamt för honom och för gudarna?

XXXIII. Asien, Europa; vad är de, men som hörn av hela världen;

varav hela havet bara är som en droppe; och det stora berget Athos, men

som en klump, som all nuvarande tid bara är som en punkt i evigheten. Allt, småaktigt

saker; allt som snart förändras, försvann snart. Och alla saker

komma från en början; antingen alla separat och särskilt övervägda

och beslutade av den allmänna härskaren och guvernören över alla; eller alla av

nödvändig konsekvens. Så att ett gapande lejons fruktansvärda uppehåll, och

allt gift och allt skadligt är bara (som taggen och myren)

de nödvändiga konsekvenserna av bra rättvisa saker. Tänk inte på dessa

därför, som ting som står i strid med dem som du ära mycket, och

respekt; men betrakta i ditt sinne den sanna källan för alla.

XXXIV Den som ser det som är nu, han har sett allt det också

var någonsin, eller kommer någonsin att vara, för allt är av ett slag; och alla gillar

en till en annan. Meditera ofta över sambandet mellan alla saker i

världen; och på det ömsesidiga förhållandet att de har en till en annan. För

alla saker är efter en sort vikta och involverade i varandra, och av

dessa medel stämmer väl överens. För en sak är en följd av

en annan, genom lokal rörelse, genom naturlig konspiration och överenskommelse, och genom

väsentlig förening, eller minskning av alla ämnen till ett.

XXXV. Passa och anpassa dig till den egendomen och de

händelser, som genom öden har fogats till dig; och kärlek

de män som ditt öde är att leva med; men älskar dem verkligen. An instrument, ett verktyg, ett redskap, vad det än är, om det är lämpligt för syftet det gjordes för, det är som det ska vara även om han kanske det gjort och monterat den, vara utom synhåll och borta. Men i naturliga saker, det

kraft som har inramat och anpassat dem, är och förblir fortfarande inom dem.

därför borde hon också desto mer respekteras, och det är vi mer skyldiga (om vi får leva och fördriva vår tid enligt hennes syfte och avsikt) att tro att allt är bra med oss, och enligt våra egna sinnen. På detta sätt också, och i detta avseende är det, att han som är allt som allt njuter av hans lycka.

XXXVI. Vilka saker som helst inte är inom rätt makt och

jurisdiktion av din egen vilja att antingen komma över eller undvika, om du vill

föreslå för dig själv något av dessa saker som antingen gott eller ont; det måste

måste vara så att du antingen faller i det du

tänk ont eller missa det som du tycker är gott, så vill du

var beredd både att klaga på gudarna och att hata de män som antingen

skall verkligen vara så, eller av dig misstänkas vara orsaken till någondera

din saknad av det ena, eller faller in i det andra. Och det måste vi verkligen

behöver begå många onda, om vi böjer oss till någon av dessa saker, mer eller

mindre, med en åsikt om någon skillnad. Men om vi har något emot och tycker om dem

bara saker, som bra och dåliga, som helt beror på vår egen vilja, där

Det finns inget längre tillfälle varför vi antingen ska kurra mot gudarna eller vara vid

fiendskap med vilken människa som helst.

XXXVII. Vi arbetar alla med en effekt, en del villigt, och med en rationell

uppfattning om vad vi gör: andra utan någon sådan kunskap. Som jag tror

Heraklitus talar på en plats om dem som sover, att även de gör arbete

i sitt slag, och hänför sig till världens allmänna verksamhet. En

människan samarbetar därför efter den ena sorten och den andra efter den andra

sortera; men även den som knorrar och till hans makt står emot och

hindra; till och med han samarbetar så mycket som någon annan. Ty av sådana gjorde också

världen är i nöd. Överväg nu bland vilka av dessa du vill

ranka dig själv. För vad gäller honom som är administratören av allt, han kommer att göra

använd dig väl oavsett om du vill eller inte, och gör dig (som en del och

medlem av det hela) så att samarbeta med honom, att vad du än

dot, skall vända sig till att främja sina egna råd och beslut.

Men var inte på skam en sådan del av det hela, som den vidriga och

löjlig vers (som Chrysippus på ett ställe nämner) är en del av

komedin.

XXXVIII. Tar solen antingen på honom att göra det som hör till regnet? eller hans son Aesculapius det, som för jorden gör rätt hör till? Hur är det med var och en av stjärnorna i synnerhet? Fast de alla skiljer sig från varandra och har sina flera laddningar och funktioner av sig själva är de inte alla överens och samarbetar ändå med en slut?

XXXIX. Om så är fallet att gudarna har övervägt särskilt dessa saker som skulle hända mig, måste jag stå för deras övervägande, som diskret och klok. För att en Gud skulle vara en oförsiktig Gud, är en sak svårt till och med att bli gravid: och varför skulle de besluta sig för att göra mig illa? för vad vinst antingen till dem eller universum (som de särskilt tar hand om för) kan uppstå av det? Men om så är fallet att de inte har övervägt mig i synnerhet, visst har de av helheten i allmänhet, och de saker som i konsekvens och samstämmighet i denna allmänna överläggning hända mig speciellt, jag är skyldig att omfamna och acceptera. Men om så att de inte har övervägt alls (vilket verkligen är mycket irreligiös för någon människa att tro: ty då låt oss varken offra eller be och respektera inte våra eder, och låt oss inte längre använda någon av dem saker, som vi övertygade om närvaron och hemliga samtalet Gudar bland oss, daglig användning och övning:) men, säger jag, om så är fallet att de

har faktiskt inte varken i allmänhet eller särskilt övervägt någon av de saker som händer oss i den här världen; likväl Gud vare tacka, det av de saker som berör mig själv är det tillåtet för mig att överväga mig själv, och alla mina funderingar handlar bara om vad som kan vara mig mest lönsamma. Nu är det mest lönsamt för alla, vilket är enligt sin egen konstitution och natur. Och min natur är att vara rationell i alla mina handlingar och som en god, och naturlig medlem av en stad och samväldet, mot mina kolleger att alltid vara sällskaplig och vänlig kasseras och påverkas. Min stad och mitt land, eftersom jag är Antoninus, är Rom; som en man, hela världen. De saker därför som är ändamålsenliga och lönsamma för de städerna, är det enda som är bra och ändamålsenligt för mig.

XL. Vad som helst av något slag som händer någon, är ändamålsenligt för hela. Och så mycket att nöja oss kan räcka, som det är ändamålsenligt för helheten i allmänhet. Men likväl även detta skall du i allmänhet uppfatta, om du aktar dig noga för att allt som händer någon människa eller män.... Och nu nöjer jag mig med att ordet ändamålsenlig, borde mer i allmänhet förstås av de saker som vi annars kallar mitten saker eller saker likgiltiga; som hälsa, rikedom och liknande.

XLI. Som de vanliga föreställningarna på teatern och på andra sådana platser,

när du presenteras för dem, påverka dig; som samma saker fortfarande sedd och på samma sätt göra synen otacksam och tråkig; så måste alla saker som vi ser hela livet påverka oss. För alla saker, över och under, är fortfarande desamma, och av samma orsaker. När blir det ett slut då?

XLII. Låt flera dödsfall av män av alla slag, och av alla möjliga slag yrken, och av alla slags nationer, vara ett evigt föremål för ditt tankar,... så att du till och med kan komma ner till Philistio, Phœbus och Ursprung. Övergå nu till andra generationer. Dit ska vi efter många förändringar, där så många modiga talare är; där så många gravar filosofer; Herakleitos, Pythagoras, Sokrates. Där så många hjältar gamla tider; och så många tappra kaptener från de senare tiderna; och så många kungar. Efter alla dessa, där Eudoxus, Hipparchus, Archimedes; var så många andra skarpa, generösa, flitiga, subtila, tvingande dispositioner; och bland andra även de som varit störst hånar och hånar skröpligheten och kortheten i detta vårt mänskliga liv; som Menippus och andra, så många som det har funnits sådana som han. Av alla dessa anser, att de för länge sedan alla är döda och borta. Och vad göra de lider av det! Nej, de som inte har så mycket som ett namn kvar, vad är de sämst för det? En sak finns, och bara den, vilken är värt vår tid i denna värld, och bör av oss mycket uppskattas; och det vill säga enligt sanning och rättfärdighet, ödmjukt och kärleksfullt till

tala med falska och orättfärdiga män.

XLIII. När du vill trösta och muntra upp dig själv, kom ihåg det flera gåvor och dygder av dem, som du dagligen samtalar med; som till exempel branschen för den ena; en annans blygsamhet; den liberalitet av en tredje; en annan sak. För ingenting kan så gläd dig mycket, eftersom likheterna och parallellerna mellan flera dygder, synlig och framstående i läggningarna hos dem som bor med dig; särskilt när de på en gång, så nära som möjligt, representerar sig själva till dig. Och därför måste du alltid ha dem i beredskap.

XLIV. Sörjer du att du bara väger så många pund och inte trehundra snarare? Lika mycket anledning har du att sörja att du måste leva men så många år, och inte längre. För som för bulk och substans du nöjer dig med den del av den som är tilldelad du, så borde du för tiden.

XLV. Låt oss göra vårt bästa för att övertyga dem; men dock om förnuft och rättvisa leder dig till det, gör det, fastän de aldrig är så mycket emot det. Men om någon med våld står dig emot och hindrar dig in det, omvandla din dygdiga böjelse från ett objekt till ett annat, från rättvisa till belåten jämnmod och glatt tålamod: så att vad i den ena är ditt hinder, du får använda den för att utöva en annan dygd: och kom ihåg att det var med vederbörligt undantag, och förbehåll, att du först böjde och begärde. För det gjorde du

sätt inte ditt sinne på omöjliga saker. På vad då? att alla dina önskningsar kan någonsin modereras med denna form av reservation. Och detta har du och kan alltid få, vare sig det önskade finns i din makt eller inte. Och vad bryr jag mig om mer om det som jag är född till och förde fram till världen (för att styra alla mina önskningsar med förnuft och diskretion) kan vara?

XLVI. Den ambitiösa antar en annan mans handling, beröm och applåder, till vara hans egen lycka; den vällustiga sin egen känsla och känsla; men han det är klokt, hans egen handling.

XLVII. Det är i din makt att absolut utesluta all slags inbilskhet och åsikt i denna fråga; och på samma sätt, att utesluta all sorg och sorg från din själ. För saker och föremål sjelfva hafva de sjelfva ingen sådan makt, hvarigenom att föda och tvinga på oss någon åsikt överhuvudtaget.

XLVIII. Använd dig sjelfv när någon talar till dig, så att du lyssnar till dig honom, eftersom du under tiden inte ger vika för några andra tankar; det så du kan (så långt det är möjligt) verka fixerad och fäst vid hans mycket själ, vem han än är som talar till dig.

XLIX. Det som inte är bra för bikupan kan inte vara bra för bikupan bi.

L. Kommer antingen passagerare eller patienter att hitta fel och klaga, antingen

den ena om de bärs väl, eller de andra om de är väl botade? Tar de ta hand om mer än detta; den ena, så att deras skeppschef kan föra dem säkert att landa, och den andra, att deras läkare kan påverka deras återhämtning?

LI. Hur många av dem som kom till världen samtidigt när jag gjorde, är redan borta ur det?

LII. För dem som är sjuka av gulsot verkar honung bitter; och till dem som är bitna av en galen hund, vattnet fruktansvärt; och till barn, a liten boll verkar vara en bra sak. Och varför ska jag då vara arg? eller gör jag tror att misstag och falska åsikter är mindre kraftfulla för att göra män överträda, än vardera choler, som är omåttlig och överdriven, att orsaka gulsot; eller gift, för att orsaka ilska?

LIII. Ingen människa kan hindra dig att leva som din natur kräver. Ingenting kan hända dig, men vad naturens gemensamma bästa kräver.

LIV. Vilket slags män de är som de vill behaga och vad de ska göra få, och genom vilka handlingar: hur snart tiden kommer att täcka och begrava alla saker, och hur många har den redan begravt!

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius

DEN SJUNDE BOKEN

I. Vad är ondska? Det är det du har många gånger och ofta redan sett och känt i världen. Och så ofta som något händer som annars skulle kunna besvära dig, låt detta minne nu komma till dig

tänka på att det är det som du redan ofta har sett och känt.

I allmänhet, ovan och under, ska du bara hitta samma saker. Själva samma saker som forntida berättelser, medelåldersberättelser och färska berättelser

är fulla, varav städerna är fulla och husen fulla. Det finns inget som är ny. Alla saker som är, är både vanliga och av liten fortsättning.

II. Vilken rädsla finns det för dina dogmata, eller filosofiska beslut och slutsatser, skulle bli döda i dig och förlora sin rätta kraft och effektivitet för att få dig att leva lycklig, så länge de rätta och korrelativa fantasier och representationer av saker på vilka de ömsesidigt beroende (som ständigt att väcka upp och återuppliva är i din makt,) är fortfarande fräsch och levande? Det ligger i min makt angående den här saken

Det har hänt, vad det än är, för att inbilla sig det som är rätt och sant.

Om så är fallet, varför är jag då orolig? De där sakerna som är utan min förståelse, är ingenting för det alls: och det är det bara, som gör oroar mig ordentligt. Var alltid i detta sinne, och du kommer att ha rätt.

III. Det som de flesta män skulle tro sig vara mest glada för, och skulle föredra före allt, om gudarna skulle ge dem det efteråt deras död kan du, medan du lever, ge dig själv; att leva igen. Se världens ting igen, som du redan har sett dem.

För vad är det annars att leva igen? Offentliga shower och högtidligheter med mycket

pompa och ståt, scenspel, flockar och flockar; konflikter och stridigheter:

ett ben kastat till ett sällskap av hungriga förbannelser; ett bete för giriga fiskar; den

smärta och ständigt bärande av eländiga myror, att springa till

och tillbaka av skräckslagna möss: små dockor dragna upp och ner med trådar och

nerver: dessa är världens föremål bland alla dessa du måste stå

ståndaktig, ödmjukt påverkad och fri från all slags indignation; med

denna rätta rationering och oro; att som värdet är av dem

saker som en människa påverkar, så är i själva verket varje människa värd mer

eller mindre.

IV. Ord efter ord, var och en för sig, måste de saker som är

talat vara tänkt och förstådd; och så de saker som görs,

syfte efter syfte, var och en för sig likaså. Och som i fråga om

syften och åtgärder måste vi för närvarande se vad som är rätt användning och

förhållandet mellan alla; så av ord måste vi vara lika redo att tänka på

var och en vad är den sanna meningen, och betydelsen av den enligt

sanning och natur, hur det än tas i allmänt bruk.

V. Är mitt skäl, och min förståelse tillräcklig för detta, eller inte? Om det är så

tillräckligt, utan några privata applåder, eller offentlig uppsåt från och med en

instrument, som jag av naturen är försedd med, kommer jag att använda det till

verket i handen, som ett instrument, som jag av naturen är försedd med.
om det inte är det, och att det annars inte tillhör mig särskilt som en
privat plikt, jag kommer antingen att ge det över och överlåta det till någon
annan som
kan bättre verkställa det: eller jag kommer att sträva efter det; men med
hjälp av några
andra, som med mitt förnufts gemensamma hjälp, förmår tillföra något till
pass, som nu kommer att vara säsongsbetonat och användbart för det
gemensamma bästa. För
vad jag än gör, antingen själv eller med någon annan, det enda som
Jag måste mena, är, att det ska vara bra och ändamålsenligt för
allmänheten. För som
för beröm, tänk på hur många som en gång fick mycket beröm nu
redan alldeles bortglömda, ja de som berömde dem, hur ens de
själva är sedan länge döda och borta. Skäms därför inte,
närhelst du måste använda andras hjälp. För vad det än må vara
ligger på dig att verkställa, måste du föreslå det för dig själv, som
skalning av väggar är för en soldat. Och tänk om du går igenom antingen
hälta eller något annat hinder konst inte kan nå upp till toppen av
bara krigsbågen, som du med hjälp av en annan kan; vissna
du ger därför över det, eller går till det med mindre mod och
framgång, för att du inte kan åstadkomma det ensam?
VI. Låt inte framtida saker besvära dig. För om nöden kräver det
de kommer att ske, du skall (när det än är) försörjas för dem

med samma skäl, varigenom vad som helst nu är närvarande, görs båda tolerabelt och godtagbart för dig. Alla saker är länkade och stickade tillsammans, och knuten är helig, inte heller finns det något i världen, som inte är snäll och naturlig med avseende på någon annan sak, eller, som har inte någon form av referens och naturlig korrespondens med något som helst i världen dessutom. För alla saker är rankade tillsammans, och efter det anständighet av sin rätta plats och ordning som var och en iakttar, de är alla överens om att skapa en och samma κόσμος eller värld: som om du sa, en snäll stycke eller en ordnad komposition. För allt genomgående finns det men en och samma ordning; och genom allt, en och samme Gud, den samma sak och samma lag. Det finns en vanlig orsak, och en gemensam sanning, som tillhör alla förnuftiga varelser, för ingen av dem är det där utom en perfektion av alla varelser som är av samma slag, och deltagare av samma anledning.

VII. Vad som än är materiellt försvinner snart i det allmänna substansen i helheten; och vad som helst är formellt, eller vad som helst gör det animera det som är materiellt, återupptas snart till det vanliga skälet till helheten; och berömmelsen och minnet av vad som helst, uppslukas snart av

helhetens allmänna ålder och varaktighet.

VIII. För en rimlig varelse är samma handling både enligt till naturen och enligt förnuftet.

IX. Rak av sig själv, inte gjort rak.

X. Som flera medlemmar i en kropp förenas, så är rimliga varelser i en kropp delad och spridd, allt gjort och förberett för en gemensamhet operation. Och detta skall du fatta desto bättre, om du använder dig själv ofta att säga till dig själv, jag är μέλος, eller en medlem av massan och kroppen av rimliga ämnen. Men om du ska säga att jag är μέρος, eller en del, det gör du inte än älska män från ditt hjärta. Den glädje som du tar i utövandet av bounty, är ännu inte grundad på en vederbörlig rationering och rättighet uppfattning om sakens natur. Du utövar det ännu denna mark knappt, som en sak bekväm och passande; inte, som gör gott mot dig själv, när du gör gott mot andra.

XI. Av saker som är externa, hända vad som kommer med det som kan drabbas av yttre olyckor. De saker som lider låter dem klaga sig själva, om de vill; vad gäller mig, så länge jag inte tänker på något sådant, att det som har hänt är ont, jag har inget ont; och det är i min makt att inte tänka sig något sådant.

XII. Vad någon än gör eller säger, det måste du vara god; inte för

någon människas skull, utom för din egen naturs skull; som om antingen guld eller

smaragd, eller lila, borde någonsin säga till sig själva, vad som helst

antingen gör eller säger människan: Jag måste fortfarande vara en smaragd, och jag måste behålla min

färg.

XIII. Detta kan någonsin vara min tröst och trygghet: min förståelse, det

härskar över allt, kommer inte i sig själv att orsaka problem och förtret

sig själv. Detta säger jag; den kommer inte att försätta sig i någon rädsla, den kommer inte att leda

sig själv till någon besvikelse. Om det står i någon annans makt att

tvinga den att frukta eller att sörja, det är fritt fram för honom att använda sin makt. Men

säker om sig själv inte av sig själv, genom någon falsk åsikt eller antagande

böjer sig för någon sådan disposition; det finns ingen rädsla. För vad gäller

kropp, varför skulle jag göra min kropps sorg, att vara mitt sinnes sorg?

Om det i sig kan antingen frukta eller klaga, låt det. Men när det gäller själen,

som verkligen bara kan vara verkligt förnuftig av antingen rädsla eller sorg; till vilken

endast den hör enligt sin olika fantasi och åsikter, till

erkänn endera av dessa eller deras motsatser; det får du se till

dig själv, att den inte lider något. Förmå henne att inte till någon sådan åsikt eller

övertalning. Förståelsen är i sig själv tillräcklig för sig själv, och

behöver inte (om sig själv inte behöver) någon annan sak förutom sig själv, och därför behöver den ingenting, så kan den inte heller besväras eller hindras av någonting, om i sig själv inte besväras och hindrar sig själv.

XIV. Vad är

εὐδαιμονία, eller

lycka: men ἀγαθὸς

δαίμων, eller en bra demon eller ande? Vad

gör du då här, åsikt? Vid gudarna besväras jag dig att du

gå dig bort, som du verkligen vill, ty jag behöver dig inte. Du är verkligen seriös

för mig enligt din gamla vana. Det är det, att alla män

någonsin varit föremål för. Att du kom, därför är jag inte vred

med dig, bara försvunnen, nu när jag har hittat dig vad du är.

XV. Är någon man så dum att frukta förändras, till vilken allt som

en gång var inte skyldiga deras väsen? Och vad är det, som är mer tilltalande och

mer bekant med universums natur? Hur kunde du själv använda

dina vanliga varma bad, bör inte veden som värmer dem först vara

ändrats? Hur kunde du få någon näring från de saker som

du har ätit, om de inte skulle ändras? Kan nästan något annat

(som är nyttigt och lönsamt) förverkligas utan förändring? Hur

då märker du icke, att för dig också genom döden komma till

förändring, är en sak av samma natur, och som är nödvändig för universums natur?

XVI. Passera genom universums substans, som genom en ström alla särskilda organ, alla av samma natur, och alla gemensamma arbetare med universum självt som i en av våra kroppar så många medlemmar bland själva. Hur många som Chrysippus, hur många som Sokrates, hur många såsom Epiktetos, har världens tidsålder för länge sedan uppslukt och slukade? Låt detta, vare sig det är män eller företag, som du har tillfälle att tänka på, till slutet att dina tankar inte distraheras och ditt sinne är alltför uppriktigt inställt på någonting, vid varje sådant tillfälle kom nu i ditt sinne. Av alla mina tankar och bekymmer är det bara en sak skall vara syftet, att jag själv inte gör något som är riktigt människans konstitution, (antingen med avseende på själva saken eller med avseende på av sättet eller tidpunkten för att göra) strider mot. Tiden då du skall ha glömt allt, är nära. Och den tiden är också kl hand, när du själv blir glömd av alla. Medan du är, ansök dig själv till det särskilt som för människan, eftersom hon är en mart, är högst lämplig och behaglig, och det vill säga för en man att älska dem som överträder mot honom. Detta skall vara, om samtidigt något sådant gör hända, minns du, att de är dina släktingar; att det är över okunnighet och mot deras vilja att de syndar; och det inom en mycket

en kort stund därefter skall både du och han inte finnas mer. Men framför allt

saker som han inte har gjort dig ont; för att av honom ditt sinne och förståelsen görs inte sämre eller mer avskyvärd än den var tidigare.

XVII. Universums natur, av alla tings gemensamma substans

som det var av så mycket vax har nu kanske bildat en häst; och sedan, genom att förstöra den gestalten, har han nyhärdat och format saken om den

till formen och substansen av ett träd: sedan det igen till formen och substans av en man: och sedan det igen till någon annan. Nu var och en av dessa existerar men för en mycket kort stund. När det gäller upplösning, om det

var inte något ont om bröstet eller bålen, att förenas; varför borde det vara värre att skiljas åt?

XVIII. Ett argt ansikte är mycket emot naturen, och det är det ofta

det rätta ansiktet för dem som befinner sig vid dödspunkten. Men var det så att all vrede och passion släcktes så grundligt i dig, att

det var helt omöjligt att tända det mer, men det får inte häri

du vilar nöjd, men strävar vidare genom god följd av sann

ratiocination, perfekt att föreställa sig och förstå, att all ilska och

passion är emot förnuftet. Ty om du inte är förständig om dig

oskuld; om också detta försvinner från dig, en gods tröst

samvete, att du gör allt efter förnuftet: vad som bör

lever du längre för? Allt som du nu ser är bara för en
ögonblick. Den naturen, genom vilken allt i världen administreras,
kommer snart att medföra förändring och förändring över dem, och sedan
på deras
ämnen gör andra saker som dem: och sedan strax efter andra
återigen om saken och innehållet i dessa: att så genom dessa medel, den
världen kan fortfarande verka fräsch och ny.

XIX. Närhelst någon gör intrång mot någon annan, överväg genast
med dig själv vad det var som han antog vara god, vad som skulle vara ond,
när han gjorde intrång. För detta, när du vet, kommer du att förbarma dig
över honom

kommer inte att ha något tillfälle att varken undra eller vara arg. För
antingen du
dig själv stoft men lev i den villfarelsen och okunnigheten, som du dammar
anta att antingen just det han gör, eller något annat liknande världsligt
sak, att vara god; och så är du skyldig att förlåta honom om han har gjort
det

vad du i liknande fall skulle ha gjort själv. Eller i så fall
att du inte längre tror att samma ting är gott eller ont,
att han gör; hur kan du annat än vara mild mot den som begår villfarelse?

XX. Tänk inte på framtida saker för dig själv, som om de vore närvarande
men av dem som äro, tag några åt sidan, det du tar mest
dra nytta av, och tänk särskilt på dem, hur underbart du är
skulle vilja ha dem, om de inte var närvarande. Men akta dig för att inte

att medan du stoft sätter din belåtenhet i det som är närvarande, växer du i tid för att övervärdera dem, eftersom de saknar dem (när det än är skall så falla ut) borde vara dig till besvär och irritation. Avveckla dig själv in i dig själv. Sådan är din rimliga befallning del, som att om det utövar rättvisa, och har på det sättet lugn inom sig själv vilar den helt nöjd med sig själv utan någon annan sak.

XXI. Torka bort all åsikt stanna kraft och våld orimligt

lustar och tillgivenheter: avgränsa den nuvarande tiden undersök vad som helst

vare sig det har hänt, antingen dig själv eller någon annan: dela upp alla närvarande

objekt, antingen i det som är formellt eller materiellt tänk på det sista

timme. Det som din nästa har begått, där skulden för det

ligger, låt den vila där. Undersök i ordning vad som än talas. Låt din

sinnet tränga in både i effekterna och i orsakerna. Gläd dig

med sann enkelhet och blygsamhet; och att allt mitt emellan

Dygd och last är dig likgiltiga. Älska till sist mänskligheten; lyda

Gud.

XXII. Allt (säger han) är enligt en viss ordning och utnämning. Och

tänk om elementen bara.

Det räcker med att komma ihåg att alla saker i allmänhet är säkra

ordning och möte: eller om det bara är få. Och när det gäller döden, det

antingen spridning, eller atomerna, eller förintelse, eller utrotning, eller
översättning kommer att följa. Och när det gäller smärta, det som är
outhärdlig är snart slut med döden; och det som håller länge måste behövas
vara tolerabel; och att sinnet under tiden (vilket är allt som allt) kan
genom interclusion, eller avlyssning, genom att stoppa alla slags
handel och sympati med kroppen, fortfarande behålla sin egen lugn.
Din förståelse försämras inte av det. När det gäller de delar som lider,
låt dem, om de kan, själva förklara sin sorg. När det gäller beröm och
beröm, se deras sinne och förståelse, vilken egendom de befinner sig i;
vilken typ av saker de flyger, och vilka saker de söker efter: och det som
i havet, vad som förut var att se, är av det ständiga
följd av nya sandhögar kastade upp den ena på den andra, gömde sig snart
och
täckt; så i detta liv, alla tidigare ting av dem som omedelbart
lyckas.

XXIII. Ut ur Platon. 'Den vars sinne är begåvad med sann
storsinhet, som har vant sig vid kontemplerationen både av alla
tider och av allt i allmänhet; kan detta jordiska liv (tror du)
förefaller honom någon stor sak? Det går inte, svarade han. Sedan
inte heller kommer en sådan att betrakta döden som en svår sak?
Ingalunda.'

XXIV. Av Antisthenes. 'Det är en furstlig sak att göra bra ifrån sig och att vara
illa omtalat. Det är en skamlig sak att ansiktet ska utsättas för

sinnet, att försättas i vilken form det ska, och att kläs av det som det vilja; och att sinnet inte ska skänka så mycket omsorg om sig själv, som till mode sig själv och att klä sig själv så att det passar henne bäst.'

XXV. Av flera poeter och serier. "Det kommer inte att hjälpa dig, att vända din vrede och indignation mot det som har fallit för dig. För vad gäller dem, de är inte kloka i det, &c. Du skall bara göra dig till åtlöje; båda till gudarna och män, &c. Vårt liv skördas som ett moget ax; en är ännu står och en annan är nere, &c. Men i så fall jag och mina barn bli försummad av gudarna, det finns någon anledning till och med till det osv. Som så länge rätt och rättvisa är på min sida, etc. För att inte beklaga dem, att inte darra, &c.

XXVI. Ut ur Platon. "Mitt svar, fullt av rättvisa och rättvisa, borde vara detta: Ditt tal är inte rätt, o människa! om du tror att han som är av något värde alls, bör gripa antingen liv eller död, som en fråga om stor fara och fara; och borde inte göra detta snarare till sin enda vård, att undersöka sina egna handlingar, vare sig de är rättvisa eller orättvisa: om handlingar av en god eller av en ogudaktig man, etc. För så är det i sanning fallet, O ni män i Aten. Vilken plats eller station en man har valt för sig själv, bedöma det bäst för sig själv; eller är av laglig myndighet satt och

bosatte sig, däri tror jag (allt sken av fara trots allt)
att han skulle fortsätta, som en som varken fruktar döden eller något
annat, så mycket som han fruktar att begå något som är ondskefullt och
skamligt osv. Men, o ädle herre, anse att jag ber, om det är sant
generositet och sann lycka, består inte i något annat snarare,
än i bevarandet av vare sig vårt eller andras liv. För det är det
inte den del av en man som verkligen är en man, att önska att leva länge
eller att
göra mycket av sitt liv medan han lever, utan snarare (den som är sådan) vill
i dessa saker hänvisa han helt och hållet till gudarna och tror på det
vilket varje kvinna kan säga honom, att ingen man kan undkomma döden;
den enda
sak som han tar efter och bryr sig om är detta, att vilken tid han
lever, kan han leva så väl och så dygdigt han kan, etc.
Att se sig omkring och med ögonen följa stjärnornas gång och
planeter som om du skulle springa med dem; och att alltid tänka på
flera förändringar av elementen till varandra. För sådana fantasier och
fantasier, hjälper mycket att rensa bort slagg och smuts från denna vår
jordelivet,' &c. Det är också en fin passage av Platons, där han
talar om världsliga ting med dessa ord: 'Du måste också som från några
högre ställe se ner, så att säga, på den här världens ting, som
flockar, arméer, jordbrukares arbete, äktenskap, skilsmässor, generationer,
dödsfall: tumulten av domstolar och domstolar; ökenplatser;

de olika nationerna av barbarer, offentliga högtider, sorger, mässor, marknader.' Hur allting på jorden är ljuvligt; och hur mirakulöst saker som strider mot varandra, överensstämmer med skönheten och perfektionen av detta universum.

XXVII. Att se tillbaka på saker från tidigare tider, som på mångfalden förändringar och omvandlingar av flera monarkier och samvälde. Vi kanske förutse också framtida saker, ty de skall alla vara av samma slag; det är inte heller möjligt att de ska lämna låten eller bryta konsert som nu liksom inleds av dessa saker som nu görs och förverkligades i världen. Allt kommer därför till en, om en människan vara en åskådare av det här livet om fyrtio år, eller huruvida han ser dem tio tusen år tillsammans; ty vad ska han se mer? 'Och vad gäller de delar som kom från jorden, de ska återvända till jorden igen; och de som kom från himlen, de skola också återvända till dessa himmelska platser.' Oavsett om det är en ren upplösning och avbindning av de förvirrade atomernas mångfaldiga förvecklingar och förvecklingar; eller några sådan spridning av de enkla och oförgängliga elementen... 'Med kött och drycker och dykare charm, de försöker avleda kanalen, att de kanske inte dör. Ändå måste vi behöva uthärda den vindstöten som kommer från ovan, fastän vi sliter och sliter aldrig så mycket.

XXVIII. Han har en starkare kropp och är en bättre brottare än jag. Vadå då? Är han rikare? är han mer blygsam? Kan han bära allt emot chanser med mer jämnmod: eller med sin grannes förseelser med mer ödmjukhet och mildhet än jag?

XXIX. Där ärendet kan verkställas i enlighet med detta skäl, vilket både för gudarna och människorna är vanligt, det kan inte finnas någon rättvis orsak till sorg eller sorg. För där frukten och nyttan av en åtgärd väl påbörjad och åtalas enligt människans vederbörliga konstitution får skördas och erhållits, eller är säker och säker, är det mot förnuftet att någon skada om det finns misstanke. På alla ställen, och vid alla tidpunkter, är det i din makt att religiöst omfamna vad som helst genom Guds förordnande har skett till dig och rättvist för att tala med de män som du har att göra med, och noggrant att undersöka varje fantasi som presenterar sig, det ingenting får halka och stjäla, innan du med rätta gripit dens sanna natur.

XXX. Se inte om på andra människors sinnen och förstånd; men titta rakt framåt vart naturen, både universums, i de saker som händer dig; och din i synnerhet, i dessa saker som görs av dig: leder och vägleder dig. Nu är alla bundna att göra det, som är följdriktigt och behagligt för det ändamål som av hans

sann naturlig konstitution han ordinerades till. När det gäller alla andra saker,

de är ordinerade för användning av rimliga varelser: som i allt vi se att det som är sämre och underlägsen, är gjort för det som är bättre. Rimliga varelser, de är vigda för varandra. Det därför är det som är det främsta i varje mans konstitution, att han avser det gemensamma bästa. Det andra är att han inte ger efter för några lustar och rörelser

av köttet. För det är del och privilegium för det rimliga och intellektuella förmåga, att hon kan så binda sig, som att varken den känsliga, inte heller de aptitliga förmågorna, får i alla fall inte komma över henne.

För båda dessa är brutala. Och därför över båda utmanar hon behärskar och kan i alla fall inte uthärda, om hon är i sitt rätta humör, att underkastas

till antingen. Och detta verkligen med största rättighet. Ty av naturen var hon prästvigd

att befalla alla i kroppen. Det tredje rätta till människan av hans konstitution, är, att undvika alla överhatningar och nederbörd; och inte vara med förbehåll för fel. Låt då sinnet ansöka om dessa saker och gå rakt på, utan distraktion om andra saker, och hon har henne slut, och därmed hennes lycka.

XXXI. Som en som hade levt och nu skulle dö av rätt, vad som helst ändå kvar, skänka det helt som ett nådigt överskott åt en dygdig

livet. Älska och påverka bara det, vad det än är som händer och är genom de öden du har utsett. För vad kan vara mer rimligt? Och som allt som händer dig genom kors eller olycka, påminner dig för närvarande och ställ inför dina ögon, några andra mäns exempel, till som samma sak en gång hände på samma sätt. Tja, vad gjorde de? De sörjde; undrade de; de klagade. Och var är de nu? Alla död och borta. Vill du också vara som en av dem? Eller snarare lämna till världens män (vars liv både med avseende på sig själva och dem det de samtalar med, är inget annat än ren föränderlighet; eller lika ombytliga män sinnen, som ombytliga kroppar; ständigt förändras och snart ändrade sig själva) låt det var din enda omsorg och studier, hur man rätt använder allt sådant olyckor. För det finns gott nytta av dem, och de kommer att visa sig lämplig sak för dig att arbeta med, om det är både din och din omsorg önska, att vad du än gör, må du själv tycka om och godkänna dig själv för det. Och båda dessa, se, att du minns väl, enligt som mångfalden av frågan om handlingen som du handlar om ska kräver. Titta inuti; inuti är källan till allt gott. En sådan fontän, där källvatten aldrig kan brista, så gräver du ännu djupare och djupare.

XXXII. Du måste också använda dig själv för att hålla din kropp fixerad och stadig;

fri från alla lösa fluktuerande vare sig rörelse eller hållning. Och som på din ansikte och blickar, ditt sinne har lätt makt över dem för att hålla dem till det som är grav och anständig; så låt det utmana samma makt över hela kroppen också. Men så observera allt i detta slag, som det är utan någon form av påverkan.

XXXIII. Konsten att leva i den här världen är mer som en brottares, än en dansares övning. Ty i detta är de båda överens, att lära en man allt som faller på honom, så att han må vara redo för det, och att ingenting kan kasta ner honom.

XXXIV. Du måste ständigt fundera och överväga med dig själv, vad sätt av människor de är, och för deras sinnen och förståelse vad är deras nuvarande gods, vars goda ord och vittnesbörd du önskar. För då vill du inte heller se anledning att klaga på dem som förolämpar sig deras vilja; eller finna någon brist på deras applåder, om du en gång gör det tränga in i den sanna kraften och grunden både deras åsikter och av sina önskningar. "Ingen själ (säger han) är villigt berövad sanningen," och som följd, varken av rättvisa, eller nykterhet, eller vänlighet, och mildhet; inte heller av något som är av samma slag. Det är mest nödvändigt att du alltid ska komma ihåg detta. Ty så skall du vara mycket mer mild och måttlig mot alla män.

XXXV. Vilken smärta du än mår, låt detta nu komma till dig, att det inte är något du behöver skämmas för, inte heller är det a

ting varigenom ditt förstånd, som har makten över alla, kan vara gjort värre. För varken med avseende på innehållet i det, eller med avseende på slutet av det (vilket är att avse det gemensamma bästa) kan det förändras och korrumpas. Även detta om Epicurus kan du i de flesta smärtor finna någon hjälp av, att det varken är outhärdligt eller evigt; så behåller du dig själv förnuftets sanna gränser och ger inte utrymme för åsikter. Detta du måste också tänka på att det finns många saker, som ofta orättfärdiga och förarga dig, eftersom du inte är beväpnad mot dem med tålamod, för de går inte vanligtvis under namnet smärtor, som i själva verket är av samma natur som smärta; som att slumra lugnt, att lida värme, att vilja ha aptit: när därför något av detta gör dig missnöjd, kontrollera dig själv med dessa ord: Nu har smärtan gett dig folie; ditt mod har svikit dig.

XXXVI. Akta dig så att du inte vid något tillfälle blir så påverkad, fastän mot onaturliga onda män, eftersom vanliga män vanligtvis är varandra mot varandra.

XXXVII. Hur vet vi om Sokrates verkligen var så framstående, och om det en extraordinär läggning? För att han dog mer härligt, att han disputerade med sofisterna mer subtilitet; som han såg i frosten mer ihärdigt; att bli befalld att hämta oskyldige Salaminius, han

vägrade att göra det mer generöst; allt detta kommer inte att tjäna. Inte heller att han

gick på gatorna, med stor allvar och majestät, som man invände mot

honom av sina motståndare: vilket ändå en man kan tvivla på,

om det var så eller inte, eller, som framför allt de andra, om så är fallet

var sanna, skulle en man väl överväga, om lovvärt, eller

olovligt. Det vi därför måste undersöka är detta;

vilken själ Sokrates hade: om hans läggning var sådan; som

att allt som han stod på och eftertraktade i denna värld, knappt var

detta, för att han någonsin skulle kunna uppträda rättvist mot människor och heligt

mot gudarna. Inte heller förargar sig själv utan syfte över ondskan

av andra, och ändå aldrig nedlåtande inför någon människas onda faktum, eller ondska

avsikter, antingen genom rädsla eller engagemang för vänskap. Oavsett om

det som hände honom genom Guds förordnande, gjorde han inte heller

undrar överhuvudtaget när det hände, eller tyckte att det var oacceptabelt i rättegången

av det. Och slutligen, om han aldrig fick sitt sinne att sympatisera med

kroppens sinnen och känslor. För vi får inte tro att naturen

har så blandat och härdat det med kroppen, att hon inte har makt till

avgränsa sig själv, och av sig själv att avse sina egna syften och tillfällen.

XXXVIII. För det är en sak mycket möjligt, att en man bör vara en mycket

gudomlig människa, och ändå vara helt okänd. Detta måste du alltid vara uppmärksam på

av, även här, att en människas sanna lycka består av mycket få

saker. Och att även om du förtvivlar, att du någonsin skall vara en

duktig antingen logiker eller naturforskare, men du kommer aldrig längre bort

det från att vara antingen liberal, eller blygsam, eller välgörenhet, eller lydig till

Gud.

XXXIX. Fri från allt tvång i all gladlynthet och framgång du

kan din tid ta slut, fastän människor aldrig skulle utropa dig mot dig

mycket, och vilddjuren skulle dra in sönder de fattiga medlemmarna av din

bortskämd massa av kött. För vad i något av dessa eller liknande fall

bör hindra sinnet att behålla sin egen vila och lugn, bestående

både i rätt bedömning av de saker som händer henne, och i

klar användning av alla aktuella ärenden och tillfällen? Så att hennes omdöme

kan säga till det som har drabbat henne genom korset: detta är du i

mycket gärning, och enligt din sanna natur: trots att i

bedömning av åsikt du stoft förefaller annat: och hennes omdöme till den

närvarande föremål; du är den, som jag sökte. Hur det än må vara,

som nu är närvarande, kommer någonsin att omfamnas av mig som en passande och säsongsbetonad

objekt, både för min rimliga förmåga och för min sällskapliga eller välgörenhet

benägenhet att arbeta på. Och det som är det viktigaste i denna fråga är att det kan hänvisas antingen till Guds pris eller till det bästa för män. Ty antingen för Gud eller för människor, vad det än är som händer i den världen har i naturens vanliga gång sin rätta referens; varken finns det något som med hänsyn till naturen är antingen nytt eller motvilligt och svårhanterliga, men allt är både vanligt och enkelt.

XL. Då har en man uppnått fullkomlighetens stånd i sitt liv och samtal, när han så tillbringar varje dag, som om det vore hans sista dag: aldrig varm och häftig i sina tillgivenheter, inte heller så kall och dum som en som inte hade någon mening; och fri från all slags dissimulation.

XLI. Kan gudarna, som är odödliga, för fortsättningen av så många åldrar uthärda utan indignation med sådana och så många syndare, som någonsin har varit,

ja inte bara så, utan ta också sådan omsorg för dem, att de intet vill ha;

och stoft tar du så grymt på, som en som kunde tåla dem nej

längre; är du det bara för ett ögonblick? ja du som är en av

dessa syndare själv? Det är en mycket löjlig sak att vilken man som helst ska göra

avstå från laster och ondska i sig själv, vilket är i hans makt att

återhålla; och bör gå på väg att undertrycka det hos andra, vilket är

helt omöjligt.

XLII. Vilket syfte som helst, vår rimliga och sällskapliga förmåga möter

med, som inte ger någonting varken för förnuftets tillfredsställelse eller för utövandet av välgörenhet, hon anser sig värdigt vara ovärdig.

XLIII. När du har gjort bra, och en annan har nytta av din handling, måste du tycka om en mycket dåre, leta efter en tredje sak därutöver, som det kan

visa också för andra att du har gjort väl, eller att du kan komma in tid, få en bra tur för en annan? Ingen brukar vara trött på det vilket är fördelaktigt för honom. Men varje handling enligt naturen, är fördelaktigt. Tröttna då inte på att göra det som är till gagn för dig, medan det är så för andra.

XLIV. Universums natur gjorde det en gång förut skapat, vad den än har gjort sedan dess, avsiktligt och så besluta om världens skapelse. Nu sedan den tiden, vad det än är, det vill säga och händer i världen, är antingen bara en följd av det första övervägande: eller om så är fallet att denna härskande rationella del av världen, tar någon tanke och bryr sig om saker och ting, de är säkert hans rimliga och huvudsakliga varelser, som är hans egentliga föremål särskild omsorg och försyn. Detta ofta tänkt på, kommer mycket att leda till ditt lugn.

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius

ÅTTONDE BOKEN

I. Även detta, bland annat, kan tjäna till att hålla dig från fåfänga;

om du tänker på att du nu är helt oförmögen till det beröm av en, som hela sitt liv, eller åtminstone från sin ungdom, har levt ett filosofliv. Både för andra och för dig själv i synnerhet är det väl känt att du har gjort många saker i motsats till livets perfektion. Du har därför blivit förvirrad i ditt naturligtvis, och hädanefter kommer det att vara svårt för dig att återvinna titeln och en filosofs kredit. Och till det är också ditt kall och ditt yrke motbjudande. Om du därför verkligen förstår, vad det är för något ögonblick faktiskt; när det gäller din berömmelse och din heder, ta ingen tanke eller bry dig om att: låt det räcka för dig om hela resten av ditt liv, vare sig det är mer eller mindre, du ska leva som din natur kräver, eller enligt den sanna och naturligt slut på ditt skapande. Ansträng dig därför för att veta vad det är din natur kräver, och låt inget annat distrahera dig. Du har redan hade tillräcklig erfarenhet, att av de många saker som hittills du har felat och vandrat omkring, du kunde inte finna lycka i någon av dem. Inte i syllogismer och logiska subtiliteter, inte i rikedom, inte i ära och rykte, inte i nöje. I inget av alla dessa. Vari då finns det att hitta? I praktiken av de saker, som naturen av människan, eftersom han är en man, kräver. Hur ska han då göra dessa saker? om

hans dogmata, eller moraliska grundsatser och åsikter (från vilka alla motioner och

handlingar fortsätter), vara rätt och sann. Vilka är dessa dogmata? De som berör det som är gott eller ont, eftersom det inte finns något riktigt gott och välgörande för människan, men det som gör henne rättvis, mild, modig, liberal; och att det inte finns något riktigt ont och sårande för människan, utan det som orsakar motsatta effekter.

II. Vid varje handling som du handlar om, ställ denna fråga till dig själv;

Hur kommer detta att hålla med mig när det är klart? Ska jag inte ha någon anledning till det

ångra det? Ännu ett mycket litet tag och jag är död och borta; och allt saker är till slut. Vad bryr jag mig då om mer än detta, att min nuvarande agerande vad det än är, kan vara den korrekta åtgärden av en som är rimligt; vars mål är det gemensamma bästa; som i allt styrs och styrs av samma lag om rätt och förnuft, som Gud själv är.

III. Alexander, Caius, Pompeius; vad är dessa för Diogenes, Heraclitus,

och Sokrates? Dessa trängde in i tingens sanna natur; in i alla

orsaker och alla ämnen: och på dessa utövade de sin makt och

myndighet. Men när det gäller dem, som omfattningen av deras fel var, så långt gjorde det

deras slaveri sträcker sig.

IV. Vad de har gjort, kommer de fortfarande att göra, fastän du borde hänga

dig själv. Första; låt det inte besvara dig. Till allt både bra och

ondska: ske i enlighet med arten och det allmänna tillståndet hos
universum, och inom en mycket kort tid kommer alla saker att vara till ända;
nej
människan kommer att bli ihågkommen: som nu av Africanus (till exempel)
och Augustus det
har redan skett. Sedan för det andra; fäst ditt sinne vid saken
sig själv; se in i det och kom ihåg dig själv, att du är bunden
ändå att vara en god man, och vad det är som din natur kräver av
du som du är en man, låt dig inte avledas från det du sysslar med, och
säg det som du tycker är mest rättvist: säg det bara vänligt,
blygsamt och utan hyckleri.

V. Det som universums natur sysselsätter sig med är;
det som är här, att överföra det dit, att ändra det och därifrån igen
att ta bort det och att bära det till en annan plats. Så att du behöver
inte frukta något nytt. Ty allt är vanligt och vanligt; och allt
saker disponeras av jämlikhet.

VI. Varje speciell natur har innehåll, när den är i sin egen rätta gång
det går snabbare. En rimlig natur gör då fart, när först i fråga om
fantasier och fantasier, det ger inget samtycke till det som är heller
falskt osäkert. För det andra, när det i alla sina motioner och resolutioner
tar sin nivå endast på det allmänna bästa och att den inte önskar något, och
flyger från ingenting, satsa vad som står i sin egen makt att komma över
eller undvika. Och

slutligen, när den villigt och gärna omfamnar, vad som helst som delas ut och utsedd till den av den gemensamma naturen. För det är en del av det; även naturen av ett blad, är en del av den gemensamma naturen för alla växter och träd. Men att naturen hos ett löv, är en del av en natur båda orimligt och oförnuftigt, och som i sitt rätta slut kan hindras; eller, som är servilt och slaviskt: medan människans natur är en del av en gemensam natur som inte kan hindras, och som är både rimlig och bara. Varifrån är det också, att allt efter värdet av allt, hon gör en sådan jämn fördelning av alla ting, som varaktighet, ämnesform, funktion och händelser och olyckor. Men häri Tänk inte på om du ska finna denna jämlikhet i allt absolut och för sig själv; men om i alla detaljer hos någon sak sammantagen och jämfört med alla detaljer hos någon annan sak, och dem tillsammans likaså.

VII. Du har varken tid eller möjlighet att läsa. Vad då? Har du inte tid och möjlighet att utöva dig själv, inte göra dig själv fel; till sträva mot alla köttsliga nöjen och smärtor, och att få övertaget av dem; att förakta ära och fåfänga; och inte bara att inte vara arg med dem, som du mot dig finner oförståndig och otacksam; men också att ta hand om dem fortfarande, och om deras välfärd?

VIII. Avstå från att hädanefter klaga över besväret med ett höviskt liv, antingen offentligt före andra, eller privat av dig själv.

IX. Omvändelse är en inåtvänd och självföraktelse för försummelsen eller utelämnande av något som var lönsamt. Nu är det som är bra också lönsamt, och det är en ärlig dygdig mans del att ställa efter det, och att göra en beräkning av det därefter. Men det gjorde aldrig någon ärlig dygdig man

ångra sig från försummelsen eller utelämnandet av något köttsligt nöje: inget köttsligt

nöje är då antingen bra eller lönsamt.

X. Detta, vad är det i sig, och i sig självt, enligt dess rätta konstitution? Vad är innehållet i det? Vad är grejen, eller riktigt använda? Vad är formen eller effektiv orsak? Vad är det till för i denna värld, och hur länge håller det? Så måste du undersöka allt, det presentera sig för dig.

XI. När du är svår att bli upprörd och väckt ur din sömn, förmana dig själv och påminna dig om att, att utföra handlingar som tenderar att

allmänt bästa är det som din egen rätta konstitution, och det som människans natur kräver det. Men att sova är vanligt för orimligt varelser också. Och vad mer rätt och naturligt, ja vad mer snällt och behagligt, än det som är enligt naturen?

XII. Eftersom varje fantasi och fantasi presenterar sig för dig, överväg

(om det är möjligt) den sanna naturen och dess rätta egenskaper, och resonera med dig själv om det.

XIII. Vid ditt första möte med någon, säg genast till dig själv:

Denna man, vad är hans åsikter om det som är gott eller ont? som angående smärta, njutning och orsakerna till båda; angående heder, och vanära, om liv och död? så och så. Om det nu blir nej

undra att en man ska ha sådana och sådana åsikter, hur kan det vara en

undra att han ska göra så och så? Då kommer jag ihåg det

han kan inte annat än att göra som han gör, med de åsikter som han gör.

Kom ihåg, att eftersom det är en skam för någon människa att undra att ett fikonträd

bör bära fikon, så också att undra att världen ska bära vad som helst,

vad det än är som det i naturens vanliga gång kan bära. Till a

läkare också och för en pilot är det synd antingen för den som undrar,

att sådan och sådan borde ha en ague; eller för den andra, att

vindar borde visa sig vara motsatsen.

XIV. Kom ihåg att att ändra dig vid tillfälle och att följa honom

som är i stånd att rätta dig, är lika finurlig som att ta reda på det

först vad som är rätt och rättvist, utan hjälp. Ty ingenting är av dig

krävs, ti, är bortom omfattningen av ditt eget övervägande och jun.

förtjänst och av ditt eget förstånd.

XV. Om det vore din handling och i din egen makt, skulle du göra det

det? Om det inte var det, vem kan man då anklaga? atomerna eller gudarna?
För att

gör antingen, den del av en galen man. Du får därför inte skylla på någon,
men om

det står i din makt, rätta till det som är fel; om det inte är det, till vilket syfte
att klaga? För ingenting ska göras annat än till ett visst mål.

XVI. Vad som helst dör och faller, hur och var det än dör

och falla, den kan inte falla ur världen, här har den sin boning och
förändring, även här skall den få sin upplösning i sina egna beståndsdelar.

Detsamma är världens beståndsdelar, och de beståndsdelar som du gör
bestå. Och när de förvandlas, knorra de inte; varför skulle man
du?

XVII. Vad det än är, gjordes för något: som en häst, en vinstock. Varför

undrar du? Solen själv kommer att säga av sig själv, jag är gjord för

något; och så har varje gud sin rätta funktion. Vad var då

gjord för? att disportera och glädja dig själv? Se hur även sunt förnuft och
förnuftet kan inte bryta det.

XVIII. Naturen har också sitt slut i slutet och slutändan av

allt som är, som i början-nio och fortsättningen av det.

XIX. Som en som slänger upp en boll. Och vad är en boll desto bättre, om

rörelsen av den vara uppåt; eller desto värre om det är nedåt; eller om det

chans att falla på marken? Så för bubblan; om det fortsätter, vad det

desto bättre? och om det löser sig, vad är det värre och så är det av en

ljus också. Och så måste du resonera med dig själv, både i fråga om berömmelse,

och i fråga om döden. För när det gäller kroppen själv, (ämnet för döden) skulle du veta det vidriga i det? Vänd på det så att du kan se det de värsta sidorna uppåt också, som i sin mer vanliga trevlig form; hur ser den ut när den är gammal och vissen? när man är sjuk och smärtat? när i lust och otukt? Och vad gäller berömmelse.

Det här livet är kort. Både den som prisar och den som prisas; han det minns, och den som kommer ihåg, kommer snart att vara stoft och aska.

Dessutom är det bara i ett hörn av denna del av världen som du är beröm; och ändå i detta hörn har du inte allas gemensamma lov män; ingen eller ont om någon ständigt. Och ändå hela jorden själv, vad är det annat än som en punkt, med avseende på hela världen?

XX. Det som måste vara föremål för din övervägande, är antingen materien själv, eller dogmen, eller operationen, eller den sanna meningen och betydelse.

XXI. Med rätta har dessa saker hänt dig: varför inte ändrar du? O men du hade hellre blivit god imorgon än att vara det idag.

XXII. Ska jag göra det? jag ska; så slutet av min handling är att göra gott mot män. Händer något i form av kors eller motgång mig? Jag accepterar det, med hänvisning till gudarna och deras försyn; fontänen av

allt, av vilket allt som kommer att ske, hänger och beror.

XXIII. Av en handling domare av resten: detta bad som vanligtvis tar upp så mycket av vår tid, vad är det? Olja, svett, smuts; eller sorterna av kroppen: en exkrementiös viskositet, exkrementer av olja och annat salvor som används om kroppen och blandas med kroppens sår: alla bas och avskyvärd. Och så är nästan varje del av vårt liv; och varje världsligt föremål.

XXIV. Lucilla begravde Verus; då begravdes Lucilla själv av andra.

Alltså Secunda Maximus, sedan Secunda själv. Så Epitynchanus, Diotimus; sedan

Epitynchanus själv. Så Antoninus Pius, Faustina hans hustru; sedan Antoninus

själv. Detta är världens gång. Först Celer, Adrianus; sedan

Adrianus själv. Och de strama; de som förutsade andra mäns

dödsfall; de som var så stolta och ståtliga, var är de nu? De där

strama sådana jag menar, som var Charax och Demetrius den platonske, och

Eudaemon och andra liknande dem. De var alla utom en dag; alla

död och borta för länge sedan. Några av dem dör inte förr än glöms bort.

Andra förvandlades snart till fabler. Av andra, även det som var fantastiskt,

är nu glömt för länge sedan. Detta därefter måste du komma ihåg, det

vad du än är sammansatt av, skall snart skinngas, och att din

liv och andedräkt, eller din själ, kommer antingen inte att finnas mer eller rensas

(sp.), och utsedd till någon viss plats och station.

XXV. En mans sanna glädje är att göra det som hör till en man. Det som är mest lämpligt för en man, är för det första att vara vänlig påverkas av dem som är av samma slag och natur som han är sig själv att förakta alla sinnliga rörelser och aptit, att urskilja rätt alla rimliga fantasier och fantasier, för att begrunda arten av universum; både det och saker som görs i det. I vilken typ av kontemplation tre flera relationer ska observeras Den första, till uppenbar sekundär orsak. Den andra till den första ursprungliga orsaken, Gud, från vilken ursprungligen utgår vad som helst som händer i världen. Den tredje och sista, till dem som vi lever och samtalar med: vilken nytta det kan vara göras av det, till deras användning och nytta.

XXVI. Om smärta är ett ont, så är det antingen med hänsyn till kroppen; (och det kan inte vara, eftersom kroppen i sig själv är helt okänslig:) eller i själens hänsyn Men det ligger i själens makt att bevara sin egen frid och lugn, och att inte anta att smärta är ont. För alla omdöme och övervägande; all åtal eller motvilja är inifrån, där känslan av ondska (förutom att den släpps in av åsikter) inte kan penetrera.

XXVII. Torka bort alla lediga fantasier och säg till dig själv oupphörligt; Nu

om jag vill, står det i min makt att hålla all ondska borta från denna min själ,
all lust och belåtenhet, all bekymmer och förvirring. Men på
i motsats till att se och betrakta allt enligt deras sanna natur,
och att bära mig mot allt enligt dess sanna värde.

Kom då ihåg denna din kraft som naturen har gett dig.

XXVIII. Oavsett om du talar i senaten eller om du talar med någon
i synnerhet, låt ditt tal alltid vara allvarligt och blygsamt. Men det får du inte
iaktta öppet och vulgärt det ljudet och exakta formen av tal,
angående det som är riktigt bra och verkligt civilt; fåfänga av
värld och av världsliga människor: som annars sanning och förnuft gör
föreskriva.

XXIX. Augustus hans hof; hans fru, hans dotter, hans syskonbarn, hans
hans svärsöner, hans syster, Agrippa, hans släktingar, hans hushåll, hans
vänner;

Areus, Mæcenus, hans dräpare av djur för uppoffring och spådom: där
du har en hel domstols död tillsammans. Fortsätt nu till resten
som har varit sedan Augustus. Har döden bott hos dem
annars, fastän så många och så ståtliga medan de levde, än det gör
använda för att hantera någon speciell man? Tänk nu på döden av en
hela släkten och familjen, som av Pompeysna, som den också den
brukade skrivas på några monument, HAN VAR DEN SISTE AV SIN
EGEN SÄNDIGT. O vilken omsorg tog hans föregångare, att de
kan lämna en efterträdare, men se till sist ett eller annat måste av

nödvändighet vara DEN SISTA. Överväg därför igen här
en hel släkts död.

XXX. Dra ihop hela ditt liv till mått och proportion av en enda
handling. Och om du i varje särskild handling utför det som är
låt det räcka för dig, låt det räcka till det yttersta av din makt. Och vem kan
hindra dig, men för att du skall göra vad som är lämpligt? Men det kan
finnas
vara något yttre släpp och hinder. Inte någon, som kan hindra dig, men
för att vad du än gör, så må du göra det, rättvist, måttfullt och med
lovprisningen av Gud. Ja, men det kan finnas något, varvid någon operation
eller något annat av dig kan hindras. Och sedan, med just det där
hindrar, du må han väl behaga, och så genom denna milda och
jämlig omvandling av ditt sinne till det som kan vara, istället för det
som du först avsåg, i rummet för den tidigare handlingen där
efterträder en annan, som likväl överensstämmer med din
sammandragning
livet, som vi nu talar om.

XXXI. Ta emot timliga välsignelser utan pryl, när de skickas
och du skall kunna skiljas från dem med all beredvillighet och lätthet
när de tas ifrån dig igen.

XXXII. Om du någonsin såg antingen en hand eller en fot eller ett huvud
som låg där
sig själv, på ett eller annat ställe, avskuren från resten av kroppen,

sådan måste du hava honom för att göra sig själv, så mycket som i honom ligger,

som antingen är kränkt av allt som har hänt, (vad som helst vara) och liksom skiljer sig från det: eller som begår någonting

mot den naturliga lagen om ömsesidig korrespondens och samhället bland människor:

eller, den som begår någon handling av onyttighet. vem du än är,

du är sådan, du är kastad ut, jag vet inte vart ur generalen

enhet, som är enligt naturen. Du föddes verkligen en del, men

nu har du avskurit dig. Men här handlar det om glädje och

jubel, att du må förenas igen. Gud har inte gett det

vilken annan del som helst som en gång separerats och avskurits kan den återförenas,

och träffas igen. Men se, den GODHET hur

jättebra och enormt det är! som har så mycket aktat MÄNNISKAN.

Som till en början var han så gjord, att han inte behövde, utom han själv,

har skiljt sig från det hela; så en gång delad och avskuren,

IT har så tillhandahållit och beställt det, att om han skulle

själv kan han komma tillbaka och växa ihop igen och bli insläppt i

dess tidigare rang och plats för en del, som han var förut.

XXXIII. Som nästan alla hennes andra fakulteter och egenskaper karaktären av

universum har förmedlat till varje rimlig varelse, så detta in

särskilt har vi fått från henne, som vad som helst motsätter sig

sig till henne och står emot henne i hennes avsikter och avsikter,
hon gör det, fastän mot dess vilja och avsikt
själv, att tjäna sig själv av det i avrättningen av sin egen destinerade
slutar; och så genom detta men inte avsett samarbete med sig själv
gör det till en del av sig själv vare sig det kommer eller inte. Så kan alla
rimliga

varelse, vilka korsningar och hinder den än möter i kursen

av detta jordiska liv, kan det använda dem som lämpliga och lämpliga
föremål, för att

främja vad den än avsåg och absolut föreslagit till sig själv

som dess naturliga slut och lycka.

XXXIV. Låt inte den allmänna representationen för dig själv av

elände av detta vårt jordiska liv, besvära dig. Låt inte ditt sinne

vandra upp och ner och samla de många besvären i hennes tankar

och svåra olyckor som du är lika utsatt för som alla andra. Men

eftersom allting speciellt händer, ställ denna fråga till dig själv,

och säg: Vad är det som i den här aktuella frågan tycker dig så

outhärdlig? Ty du ska skämmas för att bekänna det. Sen på detta

för närvarande påminna om att varken det som är framtiden eller det som

är förbi kan skada dig; men bara det som är närvarande. (Och det är det
också

mycket mindre, om du lätt avgränsar det:) och kontrollera sedan ditt

tänka på om det för så litet (ett ögonblick) inte kan hålla ut

tålamod.

XXXV. Vad? är antingen Panthea eller Pergamus som till denna dag följer sina

herrarnas gravar? eller antingen Chabrias eller Diotimus av Adrianus? O dårskap! För tänk om de gjorde det, skulle deras mästare vara förnuftiga om det? eller

om det är förnuftigt, skulle de vara glada för det? eller om glada, var dessa odödliga?

Var det inte bestämt för dem (både män och kvinnor) att bli gamla i tid, och sedan att dö? Och dessa en gång döda, vad skulle det bli av dessa tidigare? Och när allt är klart, vad är allt detta till för, utom för en påse med blod och korruption?

XXXVI. Om du är snabbsynt, så var det i fråga om omdöme, och bästa omdöme, säger han.

XXXVII. I hela människans konstitution ser jag ingen dygd som strider mot det

till rättvisa, varigenom den kan bekämpas och motarbetas. Men en varvid njutning och vällust kan motstås och motarbetas, ser jag:

kontinens.

XXXVIII. Om du bara kan dra tillbaka inbilskhet och åsikt om det vilket kan verka sårande och kränkande, du själv är lika säker, som säker kan vara. du själv? och vem är det? Din anledning. 'Ja, men det är jag inte anledning.' Nåväl, var det så. Men låt inte ditt förnuft eller din förståelse erkänn sorg, och om det finns något i dig som är bedrövad, låt det

att, (vad det än är,) föreställa sig sin egen sorg, om den kan.

XXXIX. Det som är ett hinder för sinnena, är ett ont för känslig natur. Det som är ett hinder för aptiten och åklagare, är ett ont för den känsliga naturen. Från och med den känslig, så av den vegetativa konstitutionen, vad som helst är ett hinder för den, är också i det avseendet ett ont för densamma. Och så likaså, vad som helst är ett hinder för sinnet och förståelsen, måste vara det det egentliga onda av rimlig natur. Tillämpa nu alla dessa saker på dig själv. Får antingen smärta eller njutning dig? Låt sinnena titta till det. Har du stött på ett eller annat hinder i ditt syfte och avsikt? Om du nu föreslog utan vederbörlig reservation och undantag har din rimliga del verkligen fått ett slag Men om du i allmänhet föreslog för dig själv vad som än kunde vara, du är inte därigenom antingen skadad eller ordentligt hindrad. För i de saker som ordentligt hör till sinnet, hon kan inte hindras av någon man. Det är inte eld, inte heller järn; inte heller makten hos en tyrann eller makten hos en förtalande tunga; inte heller något annat som kan tränga in i henne.

XL. Om en gång rund och solid, finns det ingen rädsla för att det någonsin kommer att förändras.

XLI. Varför skulle jag sörja mig själv; som aldrig villigt sörjde någon annat! En sak gläder en och en annan sak en annan. Vad gäller mig, det här är min glädje, om mitt förstånd är rätt och sunt, som ingen avskyr

någon man, och inte heller vägra något av det som jag som människa är föremål för

till; om jag kan se saktmodigt och vänligt på allt i världen; acceptera allt och bär mig mot allt enligt sanna värde av själva saken.

XLII. Den här tiden som nu är närvarande, skänk dig själv. De det snarare jaga efter berömmelse efter döden, anser inte, att de män som skall vara härefter, kommer att vara även sådana, som dessa som nu de kan så tål knappt. Och dessutom kommer de också att vara dödliga män. Men till anser saken i sig, om så många med så många röster, ska göra sådant och sådant ljud, eller ska ha sådan och sådan åsikt angående dig, vad är det för dig?

XLIII. Ta mig och kasta mig dit du vill: jag är likgiltig. För där även jag skall ha den ande som är välvillig inom mig; det är bra nöjd och fullt nöjd både i det ständiga sinnet och med de särskilda handlingar, som till sin egen rätta konstitution är passande och behaglig.

XLIV. Är detta då en sak av det värt, att för det min själ borde lida och bli värre än det var? som antingen basalt nedslagen, eller opåverkad, eller förvirrad inom sig själv, eller livrädd? Vad kan det finnas, att du bör akta så mycket?

XLV. Ingenting kan hända dig, som inte är en tillfällighet för dig, som

du är en man. Eftersom ingenting kan hända varken en oxe, en vinstock eller en

sten, som inte tillhör dem; till var och en i sitt slag.

Om därför ingenting kan hända någonting, vilket inte är både vanligt och naturligt; varför är du missnöjd? Visst den gemensamma naturen för alla skulle inte

föra något över någon, som var outhärdligt. Om det därför är en grej

yttre som orsakar din sorg, vet att det inte är så riktigt det

orsakar det, men din egen inbilskhet och åsikt om saken:

som du kan befria dig från, när du vill. Men om det är något

det är fel i ditt eget sinne, som gör dig bedrövad, må du

inte rätta till dina moraliska grundsatser och åsikter. Men om det sörjer dig, det

du gör inte det som du tycker är rätt och rättvist, varför

väljer du inte hellre att utföra det än att sörja? Men något

det som är starkare än du själv hindrar dig. Låt det inte sörja dig

då, om det inte är ditt fel att saken inte fullbordas. 'Ja men det

är en sak av den naturen, som att ditt liv inte är värt mödan, förutom

den kan utföras.' Om det är så, på villkor att du är vänlig och

kärleksfullt inställd mot alla människor, kan du vara borta. För även då, som

mycket som när som helst, är du i en mycket god prestation, när

du dör i välgörenhet med dem som är ett hinder för dig

prestanda.

XLVI. Kom ihåg att ditt sinne är av den naturen som det blir helt oövervinnerlig, när hon en gång kommer ihåg i sig själv, söker hon nej annat innehåll än detta, att hon ej kan tvingas: ja fastän det så faller ut, att det är jämnt mot förnuftet självt, att det tyger bandy. Hur mycket mindre när hon med hjälp av förnuftet kan bedöma saker med diskretion? Och låt därför din förnämsta fästning och försvarsplats vara, en sinne fritt från passioner. En starkare plats (vartill han kan ta sin tillflykt, och så att bli ointaglig) och bättre befäst än detta, har ingen människa. Den som inte ser detta är olärd. Den som ser det och inte bär själv till denna tillflyktsort, är olycklig.

XLVII. Håll dig till de första blotta och nakna uppfattningarna om saker, som de framställer sig för dig och inte lägga till dem. Det är det berättade för dig att en sådan talar illa om dig. Väl; att han talar illa om dig, så mycket rapporteras. Men att du är sårad därav, redovisas inte: det är tillägg av åsikt, som du måste utesluta.

Jag ser att mitt barn är sjukt. Att han är sjuk ser jag, men att han är inne fara för hans liv också, jag ser det inte. Så du måste använda för att behålla dig själv

till de första rörelserna och uppfattningarna om saker och ting, när de presenteras

sig utåt; och lägg inte till dem inifrån dig själv

bara inbilskhet och åsikt. Eller snarare lägga till dem: hydda som en att förstår den sanna naturen av allt som händer i världen.

XLVIII. Är gurkan bitter? ställ undan den. Stårtorkar i vägen?

undvika dem. Låt det här räcka. Lägg inte till att för närvarande tala till dig själv,

Vad tjänar dessa saker till i världen? För den här, en alltså

bekant med naturens mysterier, kommer att skratta åt dig för det; som en

snickare skulle eller en skomakare, om möte i någon av sina butiker med

några spån, eller små rester av deras arbete, bör du skylla på dem

för det. Och ändå de män, det är inte i brist på en plats att kasta

dem att de håller dem i sina affärer ett tag: men arten av de

universum har ingen sådan out-place; men häri består hennes under

konst och skicklighet, att hon en gång har avgränsat sig inom vissa

vissa gränser och gränser, vad som än finns inom henne verkar det heller

skadad, eller gammal, eller olönsam, hon kan ändra det till sig själv, och av

just dessa saker kan skapa nya saker; så att hon inte behöver söka

någon annanstans ur sig själv antingen för en ny tillgång på materia och substans,

eller för en plats där man kan slänga ut vad som helst är oåterkalleligt rutten och

korrupta. Således är hon, som för plats, så för materia och konst, sig själv tillräckligt för sig själv.

XLIX. Att inte vara slapp och försumlig; eller lös, och hänsynslös i din

åtgärder; inte heller stridig och besvärlig i ditt samtal; inte heller att ströva

och vandra i dina fantasier och fantasier. Inte i grunden att kontraktera din

själ; inte heller yvigt att gå ut med det, eller rasande att gå ut som det var, och aldrig att vilja ha anställning.

L. 'De dödar mig, de skär mitt kött; de förföljer min person med förbannelser.' Vad då? Må inte ditt sinne för allt detta fortsätta vara rent, klokt, tempererad, bara? Som en fontän av sött och klart vatten, fastän hon är förbannad av någon standby, men ändå löper hennes fjädrar fortfarande som söt och klar som förut; ja fastän antingen smuts eller dynga kastas i, ändå kastas det inte förr än skingras, och hon rensade. Det kan hon inte vara färgad eller infekterad av den. Vad måste jag då göra, det får jag ha inom mig en överfull fontän och inte en brunn? Avla dig själv av ständiga smärtor och strävar efter sann frihet med välgörenhet, och sann enkelhet och blygsamhet.

LI. Den som inte vet vad världen är, han vet inte var han själv är. Och den som inte vet vad världen är skapad för, kan omöjligt vet antingen vad som är egenskaperna eller vad som är världens natur. Nu är han som i någon av dessa ska söka, ty vad han själv blev till är okunnig också. Vad tycker du då om den mannen, som friar till själv, som en fråga om stor stund, buller och applåder av män, som både var de är, och vad de själva är, är helt och hållet okunnig? Önskar du att bli berömd av den mannen, som tre gånger i en

timme kanske, förbannar sig själv? Vill du behaga

honom, vem behagar inte sig själv? eller tror du att han behagar

själv, vem använder för att ångra sig nästan allt han gör?

LII. Inte bara nu hädanefter att ha ett gemensamt andetag, eller att hålla

andningens överensstämmelse med den luften som omger oss; men till

ha ett gemensamt sinne, eller att hålla sinnets överensstämmelse också
med det

rationell substans, som omsluter allt. För, det är också av

sig själv och av sin egen natur (om en man bara kan dra in det som hon
borde)

överallt diffust; och går igenom allt, inte mindre än luften

gör det, om en man bara kan suga in det.

LIII. Ogudaktighet i allmänhet skadar inte världen. Speciellt

ogudaktighet skadar ingen annan; endast för honom är det skadligt, var och
en

den som förolämpar sig, till vilken det i stor nåd och barmhärtighet ges,

att närhelst han själv bara först önskar det, så kan han vara nu

levereras av det. Till min fria vilja min nästas fria vilja, vem han än

vara, (som hans liv, eller hans bud), är helt likgiltig. För fast vi

är alla gjorda för varandra, men har ändå våra sinnen och förståelse var och
en

av dem sin egen riktiga och begränsade jurisdiktion. För annars en annan
mans

ogudaktighet skulle vara min ondska som Gud inte ville ha, så att den inte
skulle vara det

i en annan mans makt att göra mig olycklig: vilket ingenting nu kan göra annat än

min egen ondska.

LIV. Solen verkar falla utomlands. Och visserligen är det diffust men inte utgjutna. För att spridningen av det är en $\tau\acute{\alpha}\sigma\iota\varsigma$ eller

en förlängning. Ty därför kallas dens bjälkar

$\acute{\alpha}\kappa\tau\acute{\iota}\nu\epsilon\varsigma$ från ordet

$\acute{\epsilon}\kappa\tau\acute{\epsilon}\iota\nu\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ till

sträckas ut och förlängas. Nu vad en solstråle är, kanske du vet om

du iakttar solens ljus, när den genom något smalt hål

tränger in i ett rum som är mörkt. För det är alltid i en direkt linje.

Och som med vilken fast kropp som helst, som den möter på ett sätt som inte är det

luftgenomtränglig är den delad och abrupt, och ändå glider ingendera

av eller faller ner, men stannar där ändå: sådan måste den

diffusion i sinnet vara; inte en utgjutning, utan en förlängning. Vad

hinder och hinder varhelst hon möter på sin väg får hon inte

våldsamt, och som ett häftigt anfall lyser över dem; varken måste

hon faller ner; men hon måste stå och ge ljus åt det som gör

erkänna det. För vad gäller det som inte gör det, det är dess eget fel och

förlust, om den berövar sig sitt ljus.

LV. Den som fruktar döden, antingen fruktar han att han inte ska ha något vettigt

alla, eller att hans sinnen inte kommer att vara desamma. Däremot borde han hellre

trösta sig själv, att antingen ingen känsla alls, och så ingen känsla av ondska; eller

om någon mening, så ett annat liv, och så ingen död ordentligt.

LVI. Alla människor är gjorda för varandra: antingen lär dem då bättre, eller tåla dem.

LVII. Sinnets rörelse är inte som en pils rörelse. För

sinnets när det är försiktigt och försiktigt, och som flitigt

försiktighet vänder sig många vägar, kan då lika gärna sägas gå

rakt på föremålet, som när det inte använder någon sådan försiktighet.

LVIII. Att tränga igenom och tränga in i allas egendom

förståelse att du har att göra med: som också att göra gods av

din egen öppen och genomtränglig för alla andra.

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius

NIONDE BOKEN

I. Den som är orättvis är också ogudaktig. För universums natur,

efter att ha gjort alla förnuftiga varelser till varandra, så att de

borde göra varandra gott; mer eller mindre beroende på flera personer

och tillfällen men till och med skada varandra: det är uppenbart att han att

bryter mot denna hennes vilja, gör sig skyldig till ogudaktighet mot

den äldsta och ärevördigaste av alla gudar. För arten av

universum, är naturen den gemensamma föräldern till alla, och därför fromt till

iakttas av allt som är, och det som nu är, till vad som helst

den första var och gav den dess väsen, hade släktskap mellan blod och släkt. Hon

kallas också sanning och är den första orsaken till alla sanningar. Han därför

som villigt och medvetet ljuger, är ogudaktig genom att han tar emot,

och så begå orättvisa: men den som mot sin vilja, genom att han

håller inte med om universums natur, och i den strävan med

världens natur han gör i sitt särskilda, bryter mot den allmänna ordningen

av världen. Ty han gör inte bättre än att kämpa och kriga mot den, som

strider mot sin egen natur tillämpar sig på det som strider mot

sanning. Ty naturen hade förut försett honom med instinkter och

tillräckliga möjligheter för att uppnå det; som han har

hittills försummat, är nu inte i stånd att urskilja det som är falskt

det som är sant. Han också som jagar efter nöjen, som det som är

verkligen gott och flyger från smärta, som det som är riktigt ont: är ogudaktigt.

För en sådan måste man med nödvändighet ofta anklaga den gemensamma naturen, som

att dela ut många saker både till de onda och till de goda, inte

enligt öknarna av antingen: vad gäller de dåliga ofta nöjen,

och orsakerna till nöjen; så till det goda, smärtor och tillfällen

smärtor. Återigen, den som fruktar smärtor och korsningar i denna värld, fruktar

några av de saker som någon gång måste behöva hända i

världen. Och det har vi redan visat oss vara ogudaktiga. Och den som förföljer

efter nöjen, kommer inte att skona, att komma över sina önskningar, att göra det som

är orättvist, och det är uppenbart ogudaktigt. Nu de saker som till

naturen är lika likgiltig (för hon hade inte skapat båda, både smärta

och nöje, om båda inte hade varit för henne lika likgiltiga): de

som kommer att leva enligt naturen, måste i dessa saker (som att vara av

samma sinne och läggning som hon är) vara lika likgiltig.

Vem som helst därför i endera frågan om njutning och smärta; död och liv;

ära och vanära, (vilka saker natur i administrationen av

världen, likgiltigt använder sig av), är inte lika likgiltig, det är den

uppenbar att han är ogudaktig. När jag säger att den gemensamma naturen gör det

likgiltigt använda dem, min mening är att de händer

likgiltigt i det vanliga förloppet, som genom ett nödvändigt

följd, vare sig som huvudperson eller tillbehör, kommer att ske i världen,

enligt den första och forntida övervägande av Försynen, genom vilken

hon från en viss början, bestämde sig för att skapa en sådan

världen, då hon blev gravid i hennes livmoder som det var något visst rationellt

generativa frön och förmågor för framtida saker, oavsett om ämnen, förändringar, successioner; både så och så, och bara så många.

II. Det var verkligen gladare och bekvämare för en man att gå ut av denna värld, efter att ha levt hela sitt liv fri från all lögn, dissimulation, vällustighet och stolthet. Men om detta inte kan vara så är det ändå

någon tröst för en man med glädje att lämna som trött och av kärlek till dessa; hellre än att önska att leva och fortsätta länge i de ogudaktiga kurser. Har inte erfarenheten ännu lärt dig att flyga från pesten? För en mycket större plåga är sinnets korrusion än någon viss förändring och valpsjuka av den vanliga luften kan vara. Detta är en pest av varelser, som

de är levande varelser; men det av män som de är män eller rimliga.

III. Du får inte i fråga om döden bära dig håfullt, utan som en som är mycket nöjd med den, som en av de saker som naturen har utsett. För vad du tänker på dessa, om en pojke att bli en ung man, att bli gammal, att växa, att mogna, att få tänder eller ett skägg, eller

gråa hårstrån att föda, att bära eller att leverera; eller vilken annan åtgärd vad det än är så är det naturligt för människan enligt de många årstiderna hans liv; en sådan sak är det också att upplösas. Det är därför del av en vis man, i fråga om döden, inte på något sätt att bära sig själv antingen våldsamt, eller stolt men tålmodigt att vänta på det, som en av

naturens verksamhet: att du med samma sinne som nu förväntar dig när det som ännu bara är ett embryo i din hustrus mage skall komma fram, du kan förvänta dig när din själ faller av från den yttre kappan eller hud: där det som ett barn i magen ligger inblandat och tyst. Men du önskar en mer populär, och även om den inte är så direkt och filosofisk, ändå ett mycket kraftfullt och penetrerande recept mot rädslan för döden, ingenting kan göra dem mer villiga att skiljas från ditt liv än om du överväga, både vad ämnena själva är som du ska skilja med, och vilket sätt av läggning du inte längre ska ha att göra med. Sant är det, att du inte får vara förnärmad med dem, men ta hand om dem och tål dem ödmjukt. Men detta får du kom ihåg att närhelst det händer att du går bort, så skall det inte ske från män som hade samma åsikter som du. För det faktiskt, (om det var så) är det enda som kan få dig att avstå från döden, och villig att fortsätta här, om det var ditt lycka att leva med män som hade fått samma tro som du har. Men nu, vilket slit det är för dig att leva med män av olika åsikter, ser du: så att du har snarare anledning att säga: Skynda dig, jag ber dig, o Döden; så att jag också i tid glömma mig själv.

IV. Den som syndar, syndar mot sig själv. Den som är orättvis gör ont själv, genom att han gör sig sämre än han var förut. Inte bara han som begår, men också den som utelämnar något, är ofta

orättvist.

V. Om min nuvarande uppfattning om föremålet är rätt, och min nuvarande handling välgörande, och detta, mot vad som än utgår från Gud, vara min nuvarande läggning, för att vara väl nöjd med den, räcker det.

VI. Att torka bort fancy, att använda övervägande, att släcka belåtenhet, att hålla sinnet fritt för sig själv.

VII. Av alla orimliga varelser finns det bara en orimlig själ;

och av allt som är rimligt, men en förnuftig själ, delad däremellan

dem alla. Som av alla jordiska ting finns det bara en jord och bara en

ljus som vi ser av; och bara en luft som vi andas in, så många som

antingen andas eller se. Nu vad som än tar del av någon gemensam sak,

naturligt påverkar och lutar åt det som det är en del av, att vara av en

snäll och natur med det. Allt som är jordiskt trycker sig nedåt till

gemensam jord. Allt som är flytande skulle flyta ihop. Och vad som helst

luftig, skulle vara tillsammans likaså. Så det utan något hinder, och en del

typ av våld kan de inte hållas isär. Vad som än är eldigt,

tenderar inte bara på grund av den elementära elden uppåt; men även här

är så redo att gå med och brinna tillsammans, att vad som helst vill

tillräckligt med fukt för att göra motstånd, kan lätt antändas. Vad som helst

därför är delaktig av den rimliga gemensamma naturen, naturligtvis gör som

mycket och mer långt efter sin egen sort. För hur mycket i sin egen natur

det överträffar alla andra saker, med så mycket mer är det önskvärt att få sällskap

och förenade med det som är av sin egen natur. När det gäller orimligt

varelser då, de hade inte länge varit, men nu börjat bland dem

svärmar och flockar och ungar och ett slags ömsesidig kärlek

och tillgivenhet. Ty om än orimligt, men ändå ett slags själ hade dessa,

och därför var den naturliga önskan om förening starkare och intensivare

dem, som hos varelser av en mer utmärkt natur, än någondera i växter,

eller stenar eller träd. Men bland förnuftiga varelser, påbörjade samvälde,

vänskap, familjer, offentliga möten och även i deras krig,

konventioner och vapenvila. Nu bland dem som var ännu bättre

naturen, som stjärnorna och planeterna, fastän till sin natur långt avlägsen sådan

från en annan, men även bland dem började någon ömsesidig korrespondens och

enhet. Så rätt är det till excellens i hög grad att påverka enhet, som

att även i saker som är så långt borta kunde det fungera till ett ömsesidigt

sympati. Men se nu, vad har nu hänt. De där varelserna som

är rimliga, är nu de enda varelserna som har glömt sina

naturlig tillgivenhet och böjelse hos varandra. Ensam bland dem

av alla andra saker som är av ett slag finns det inte en

allmän benägenhet att flyta ihop. Men även om de flyger från naturen, ändå

är de stoppade i sin kurs och gripna. Gör de vad de kan,

naturen råder. Och så skall du bekänna, om du iakttar det.

Ty förr kan du finna något jordiskt, där inget jordiskt är,
än att hitta en man som naturligt kan leva ensam.

VIII. Människan, Gud, världen, var och en i sitt slag, bär några frukter.

Alla saker har sin rätta tid att bära. Fast av sed, ordet
självt har på sätt och vis blivit rätt för vinstocken, och liknande, men är det
så ändå, som vi har sagt. När det gäller förnuft är det båda gemensamma
frukt för andras bruk; och egendomlig, som själv njuter. Anledning
är av diffus karaktär, vad som i sig är i sig själv, det föder i andra,
och så förökar sig.

IX. Antingen lär dem bättre om det står i din makt; eller om det inte är det,
kom ihåg att för detta bruk var mildhet och tålmod att uthärda dem
godhet skänkt dig. Gudarna själva är goda mot sådana; ja
och i vissa saker (som i fråga om hälsa, rikedom, heder,) är
nöjer sig ofta med att främja sina ansträngningar: så goda och nådiga är de.
Och kan du inte också vara det? eller säg mig, vad hindrar dig?

X. Arbeta inte som en till vilken det är utsett att vara eländig, inte heller som
en
som antingen skulle bli synd om eller beundrad; men låt detta vara din enda
vård
och begär; så alltid och i allt att åtala eller avstå från, som den
välgörenhetslagen eller det ömsesidiga samhället kräver.

XI. Den här dagen kom jag ur alla mina problem. Nej, jag har kastat ut alla

mitt problem; det borde snarare vara för det som bekymrade dig, vad som helst

det var, var inte utan någonstans att du skulle komma ur det, men inuti dina egna åsikter, varifrån det måste kastas ut, inför dig kan verkligen och ständigt vara tillfreds.

XII. Alla dessa saker är, av erfarenhet, vanliga och vanliga; för deras fortsättning bara för en dag; och för deras sak, mest bas och smutsigt. Liksom de var under dem som vi har begravt, så är de nu också, och inget annat.

XIII. De saker i sig som påverkar oss, de står utan dörrar, varken veta något själva eller kunna säga något till andra om sig själva. Vad är det då som fäller dom över dem? Den förståelse.

XIV. Liksom dygd och ondska inte består i passion, utan i handling; så inte heller består det verkliga goda eller onda hos en rimlig välgörenhetsman i passion, men i drift och handling.

XV. För stenen som kastas upp, när den faller ner är den inte till skada det; som ingendera nytta, när den stiger.

XVI. Sällna deras sinnen och förstånd, och se vilka människor de är, vilka du står i fruktan för vad de skola döma om dig, vad de själva bedöma sig själva.

XVII. Allt som finns i världen finns alltid i godset

av förändring. Du är också i en evig förändring, ja och under
korruption också, i någon del: och så är hela världen.

XVIII. det är inte din, utan en annans synd. Varför skulle det krångla
dig? Låt honom se till det, vems synd det är.

XIX. Av en operation och ett syfte finns det ett slut, eller av ett
handling och av ett syfte som vi brukar säga, att det är på slutet: från
åsiikt det finns också ett absolut upphörande, vilket är liksom döden
av det. I allt detta är det ingen skada. Tillämpa detta nu på en mans ålder,
som
först ett barn; sedan en yngling, sedan en ung man, sedan en gammal man;
varje
förändring från en ålder till en annan är en sorts död Och allt detta medan
du är här
ingen fråga om sorg än. Gå nu först till det livet, det som du
bodde under din farfar, sedan under din mor, sedan under din
far. Och sålunda när du genom hela ditt liv hittills
har hittat och observerat många förändringar, många förändringar, många
slags
avslutningar och upphör, ställ denna fråga till dig själv Vilken fråga om sorg
eller finner du sorg i någon av dessa? Eller vad lider du
genom någon av dessa? Om i ingen av dessa, så varken i slutet och
fullbordandet av hela ditt liv, vilket också bara är ett upphörande och
förändring.

XX. Som tillfället kräver, antingen till ditt eget förstånd eller till

universums, eller till hans, som du nu har att göra med, låt din tillflykt vara med all fart. Till ditt eget, att det löser sig på ingenting mot rättvisa. Till universums, att du må minnas, skilda av vem du är. Av hans, att du må överväga om i godset av okunnighet eller av kunskap. Och då måste du också påminna dig om det han är din släkting.

XXI. Som du själv, vem du än är, blev gjord för fullkomligheten och fullbordande, som medlem av det, av ett gemensamt samhälle; så måste alla din handling tenderar till perfektion och fullbordan av ett liv som är riktigt sällskaplig. Vilken åtgärd som helst av dig därför att heller omedelbart eller långt borta, har inte hänvisning till det gemensamma bästa, det vill säga en orimliga och oordnade åtgärder; ja det är uppviglande; som en bland människor som från sådant och sådant samtycke och enhet, borde faktiskt dela och separera sig själv.

XXII. Barns ilska, bara babblar; eländiga själar som bär upp döda kroppar, så att de inte må falla så snart: likväl som det är i det gemensam klagosång.

XXIII. Gå till kvaliteten på orsaken som effekten uppstår fortsätt. Se den för sig själv naken och naken, avskild från allt som är material. Tänk sedan på de yttersta tidsgränserna som det orsakar, alltså och därmed kvalificerad, kan existera och förbli.

XXIV. Oändliga är de problem och elände som du redan har sattes till, endast på grund av detta, därför att det för all lycka gjorde det inte tillräckligt för dig, eller att du inte ansåg det tillräckligt med lycka, att din förståelse verkade i enlighet med dess naturliga konstitution.

XXV. När någon antingen ska ställa dig inför falska anklagelser, eller hatiskt förebrå dig, eller ska använda någon sådan vagn mot dig, få dig nu till deras sinnen och förstånd, och se i dem, och se vilken sorts män de är. Du skall se att det inte finns något sådant anledning varför det skulle besvära dig, vad sådana som de är tycker om dig.

Ändå måste du fortfarande älska dem, för av naturen är de dina vänner. Och den

Gudarna själva, i de saker som de söker från dem som en fråga om stora ögonblick, är väl nöjda, alla möjliga sätt, som genom drömmar och orakel, för att hjälpa dem såväl som andra.

XXVI. Upp och ner, från en ålder till en annan, gå de vanliga sakerna världen; är fortfarande densamma. Och något av allt i synnerhet innan det inträffar, tänker universums sinne med sig själv och avsiktligt: och om så är fallet, underkasta dig skam till beslutet om en sådan utmärkt förståelse: eller en gång för alla löste det sig på alla saker i allmänhet; och eftersom vad som än händer, sker av en nödvändig konsekvens, och allt odelbart på ett sätt och

oskiljaktigt hålla varandra. Sammanfattningsvis, antingen finns det en Gud, och då

allt är bra; eller om allt går av en slump och förmögenhet, så kan du ändå använd din egen försyn i de saker som berör dig riktigt; och då mår du bra.

XXVII. Inom ett tag skall jorden täcka oss alla, och sedan hon själv ska få henne att byta. Och då blir kursen, från en period av evighet till en annan, och så en evig evighet. Nu kan vem som helst det skall betrakta med sig själv i sitt sinne de flera rullningar eller följder av så många förändringar och förändringar, och allas snabbhet dessa avgöranden; kan han annat än förakta i sitt hjärta och förakta allt världsliga saker? Orsaken till universum är liksom en stark ström, det bär bort allt.

XXVIII. Och dessa era bekände politiker, de enda sanna praktiska världens filosofer, (som de tänker på sig själva) så fulla av påverkad gravitation, eller sådana bekände älskare av dygd och ärlighet, vad eländiga var de i mycket gärning; hur avskyvärda och föraktliga i sig själva?
O

man! vad håller du på med? Gör vad din natur kräver nu.

Beslut om det, om du kan, och tänk inte på, vare sig någon ska veta det eller inte. Ja, men säger du, jag får inte förvänta mig en Platons samväldet. Om de tjänar om än aldrig så lite, får jag vara nöjd;

och tänker mycket till och med på de små framstegen. Skall då någon av dem överge

deras tidigare falska åsikter som jag borde tro att de tjänar på? För utan en ändrade åsikter, tyvärr! vad är allt det där skrytet, utom bara

elände av slaviska sinnen, som stönar privat, och ändå skulle göra en visa på lydnad mot förnuftet och sanningen? Gå också nu och berätta för mig

Alexander och Philippus och Demetrius Phalereus. Om de förstod vad den gemensamma naturen kräver, och kunde styra sig själva eller inte, de

vet bäst själva. Men om de höll ett liv och svek; Jag (Gud vare tackade) är inte bunden att imitera dem. Effekten av sann filosofi är, opåverkad enkelhet och blygsamhet. Övertala mig att inte pråliga och fåfänga.

XXIX. Från någon höjd så att säga för att se ner och se här hjordar och där offer, utan antal; och allt möjligt navigering; några i ett grovt och stormigt hav, och några i ett lugn: den allmänna skillnader, eller olika gods av saker, vissa, som är nu först efter att vara; de flera och ömsesidiga relationer av de saker som är tillsammans; och några andra saker som är på sitt sista. Deras liv också, som var för länge sedan, och deras som ska vara härefter, och de nuvarande egendom och liv för de många nationer av barbarer som är nu i världen måste du också tänka i ditt sinne. Och hur många där

var, som aldrig så mycket som hört talas om ditt namn, hur många som snart kommer att glömma

det; hur många som men redan nu har berömt dig, inom en mycket kort tid kanske kommer att tala illa om dig. Så att varken berömmelse eller ära eller allt annat som den här världen har råd med är värt mödan. Summan

då av alla; vad som än händer dig, varav Gud är orsaken,

att acceptera det belåtet: vad du än gör, varav du själv är

orsaken, att göra det rättvist: vilket kommer att vara, om både i din resolution och

i din handling har du inget vidare mål än att göra gott mot andra, som

är det som du är bunden av din naturliga konstitution som man

till.

XXX. Många av de saker som besvärar och anstränger dig, det är i ditt

makten att skära av, eftersom den är helt beroende av ren inbilskhet och åsikt; och

då får du plats nog.

XXXI. Att förstå hela världen tillsammans i ditt sinne, och hela

loppet av denna nuvarande tidsålder att representera det för dig själv och att fixa ditt

tankar på den plötsliga förändringen av varje särskilt föremål. Hur kort

tiden är från generering av någonting, till upplösning av detsamma;

men hur enormt och oändligt både det som var före generationen,

och det som skall ske efter dess släktled. Alla saker som du

se, kommer snart att förgås, och de som ser deras fördärv, kommer att göra det

snart försvinna själva. Den som dör hundra år gammal, och han som dör ung, kommer alla till en.

XXXII. Vad är deras sinnen och förståelse; och vilka saker det

de söker sig till: vad älskar de och vad hatar de för?

Tänk för dig själv deras själars egendom öppet för att bli sedd. När de

tror att de sårar dem listigt, som de talar illa om; och när de tänker

de gör dem en mycket god vändning, som de berömmar och prisar: O, hur fulla är

de då av inbilskhet och åsikt!

XXXIII. Förlust och korrupcion, är i själva verket inget annat än förändring och

förändring; och det är det, som universums natur gör mest

glädje i, genom vilket och enligt vilket, vad som helst görs, är väl

gjort. För det var de världsliga tingens egendom från början, och så

ska det någonsin bli. Eller vill du hellre säga, att allt i

världen har blivit sjuk från början i så många åldrar och kommer någonsin att gå

sjuk? Och sedan bland så många gudar, kunde ingen gudomlig kraft hittas alla

denna stund, som skulle kunna rätta till saker i världen? Eller är världen,

till oupphörliga elände och elände, för alltid fördömda?

XXXIV. Hur bast och ruttet, alla vanliga saker är! Vatten, damm och

från blandningen av dessa ben, och allt det där avskyvärda som vårt kroppar består av: så föremål för att bli infekterade och korrupta. Och igen de andra sakerna som är så mycket uppskattade och beundrade, som marmorstenar,

vad är de, men liksom jordens kärnor? guld och silver,

vad är de, men som jordens grövre avföring? Din mest kungliga kläder, för sakens skull, det är bara som det var håret på ett fånigt får, och för färg, själva blodet av en skaldjur; av denna natur är alla andra saker. Ditt liv självt är också något sådant; en ren utandning av blod: och det är också benäget att ändras till någon annan vanlig sak.

XXXV. Kommer denna kverulenheter, detta sorl, detta klagande och demontering aldrig ta slut? Vad är det då som besvärar dig? Doth händer något nytt med dig? Vad undrar du så över? Vid orsak eller saken? Se antingen av sig själv, är antingen av den vikten och ögonblick faktiskt? Och förutom dessa finns det ingenting. Men din plikt Även mot gudarna är det dags att du frikänner dig från det mer godhet och enkelhet.

XXXVI. Det är allt en att se dessa saker i hundra år tillsammans eller men i tre år.

XXXVII. Om han har syndat, är hans skada, inte min. Men han kanske har inte.

XXXVIII. Antingen händer alla saker med förnuftets försyn särskilt, som en del av ett allmänt organ; och då är det mot förnuftet

att en del ska klaga på allt som händer för det bästa
hel; eller om, enligt Epikuros, atomer är orsaken till allt och
att livet inte är något annat än en tillfällig förvirring av saker och ting, och
döden inget annat, utan bara en förskingring och så av allt annat: vad
besvärar du dig för?

XXXIX. Säger du till den förnuftiga delen: Du är död; korrupcion
har tagit tag i dig? Tömmar det då också avföring? Tycker det om
antingen oxar eller får, betar eller foder; att det också borde vara dödligt,
som
liksom kroppen?

XL. Antingen kan gudarna inte göra någonting för oss alls, eller så kan de
fortfarande och
dämpa alla distraktioner och störningar i ditt sinne. Om de kan
ingenting, varför ber du? Om de kan, varför skulle du inte hellre göra det
be, att de skall ge dig, så att du varken fruktar eller
lust efter något av de världsliga saker som orsakar dessa distraktioner och
distempers av det? Varför inte snarare, att du kanske inte vid antingen deras
frånvaro eller närvaro, var bedrövad och missnöjd: än antingen att du
kan du få dem, eller att du kan undvika dem? För visst måste det
behöver vara, att om gudarna kan hjälpa oss i någonting, så kan de göra det
också. Men du kommer kanske att säga: 'I det som gudarna har gett mig
min frihet: och det är i min egen makt att göra vad jag vill.' Men om du
får använda denna frihet, snarare för att ställa ditt sinne på sann frihet, än

uppsåtligen med elakhet och slavenhet för att påverka dessa saker, som att antingen komma över eller undvika är inte i din makt, var du inte bättre? Och vad gäller gudarna, som har sagt till dig, att de inte ens må hjälpa oss upp i de saker som de har lagt i vår egen makt? om det är så eller nej, du skall snart märka, om du bara vill pröva och be. En ber att han ska överse sin önskan, att ligga med en sådan eller sådan, be du att du inte må lust att ligga med henne. En annan hur han kan vara bli av med en sådan; ber du att du tålmodigt tål honom, att du inte har något sådant behov av att bli av med honom. En annan, att han inte får förlora sitt barn. Be att du inte fruktar att förlora honom. Till detta slut och syfte, låt all din bön vara och se vad som kommer att bli händelsen.

XLI. 'I min sjukdom' (säger Epikuros om sig själv:) 'var mina diskurser inte angående min sjukdoms natur, inte heller det, för dem det kom för att besöka mig, ämnet för mitt föredrag; men i övervägande och kontemplerationen av det, som var av särskild vikt och ögonblick, var allt mitt tid tilldelad och spenderad, och bland annat i just detta, hur mitt sinne, genom en naturlig och oundviklig sympati att delta i något slag med nuvarande indisposition av min kropp, kan ändå hålla sig fri från problem och i nuvarande besittning av sin egen riktiga lycka. Jag överlät inte heller beställningen av min kropp till läkarna helt och hållet

att göra med mig vad de skulle, som om jag förväntade mig någon stor sak av

dem, eller som om jag trodde att det var en fråga av så stor betydelse, genom

deras medel för att återställa min hälsa: för min nuvarande egendom, tänkte, gillade

mig mycket bra och gav mig bra innehåll.' Oavsett om du är sjuk (om

du chans att bli sjuk) eller i vilken annan typ av extremitet som helst,

sträva också att vara i ditt sinne så påverkad, som han rapporterar om

själv: att inte avvika från din filosofi för något som kan hända

dig, inte heller för att ge gehör för dumma människors diskurser, och bara

naturforskare.

XLII. Det är gemensamt för alla yrken att tänka på och avse det

bara, som de nu handlar om, och instrumentet som de arbetar med.

XLIII. När du någon gång blir förolämpad av någons oförskämndhet, sätt

nu denna fråga till dig själv: 'Vad? Är det då möjligt, att där

borde inte vara några oförskämda män i världen! Det är det verkligen inte

möjligt.' Önska då inte det som är omöjligt. För den här, (du

måste tänka) vem han än är, är en av de oförskämda, att världen

kan inte vara utan. Så av det subtila och listiga, så av det perfida, så

av var och en som kränker, måste du någonsin vara redo att resonera med

dig själv. Ty medan du i allmänhet så resonerar med dig själv, det

den sorten av dem måste finnas i världen, du kommer att vara bättre

kapabel

att använda ödmjukhet mot varje enskild. Detta skall du också finna mycket bra användning, vid varje sådant tillfälle, för närvarande att överväga med dig själv, vilken egen dygd naturen har försett människan med, mot en sådan last, eller att möta en sådan ond läggning. När det gäller exempel, mot de otacksamma, har det gett godhet och ödmjukhet, som ett motgift, och så mot en annan ond i ett annat slag någon annan egendomlig förmåga. Och i allmänhet, ligger det inte i din makt att instruera honom bättre, är det ett fel? Ty var och en som syndar, han gör i denna nedgång från hans avsiktliga mål, och är verkligen bedragen, Och återigen, vad är du desto värre för hans synd? Ty du skall inte finna att någon av dessa, mot vilken du har upprörts, har han i verkligheten gjort vad som helst varmed ditt sinne (det enda sanna ämnet för din skada och ondska) kan göras värre än vad det var. Och vilken fråga om antingen sorg eller förundran är detta, om han som är oförlärd, gör gärningarna av en som är oförlärd? Borde du inte skyll hellre dig själv, som, när du är på mycket goda skäl, du kunde ha trott det mycket troligt, att en sådan sak skulle genom en sådan man var engagerad, inte bara inte förutsåg det, utan förundrades dessutom på det, att en sådan sak borde vara. Men då speciellt när du gör det hitta fel hos antingen en otacksam eller en falsk man, måste du reflektera

på dig själv. Ty utan tvivel har du själv mycket fel, om vardera av en som var av sådan läggning, du förväntade dig att han bör vara dig trogen: eller när du gjorde en god vändning till någon, du där band inte dina tankar, som en som hade nått sitt slut; inte heller trodde inte att du av själva handlingen hade fått en full belöning för det goda du gjort. För vad skulle du ha mer? Mot den som är en man har du gjort en god vändning; det räcker inte dig? Vad din natur krävde, det har du gjort. Måste du bli belönad för det? Som om antingen ögat för det det ser, eller fötterna som de går, bör kräva tillfredsställelse. För som dessa är av naturen utsedda för en sådan användning, kan inte utmana mer, än att de får arbeta efter deras naturliga konstitution: så att människan är född att göra gott mot andra närhelst han gör något verkligt gott mot någon genom att hjälpa dem ur misstag; eller men i mitten av saker, som i fråga om rikedom, liv, preferenser och liknande, hjälper till att främja deras önskningar han gör det som han var för tillverkad och kan därför inte kräva mer.

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius

DEN TIONDE BOKEN

I. O min själ, den tid jag litar på kommer att vara, när du ska vara god, enkel, singel, mer öppen och synlig, än den kropp som den är innesluten av.

Du kommer en dag att känna av deras lycka, vars slut är kärlek, och deras tillgivenheter döda för alla världsliga ting. Du skall en dag bli mätt, och i brist på något yttre: inte söka njutning av någonting, antingen levande eller okänslig, som denna värld har råd med; varken vill tid för fortsättningen av ditt nöje, varken plats och möjlighet, inte heller antingen vädrets eller människornas gunst. När du ska ha innehåll i ditt nuvarande gods, och allt som är närvarande skall lägga till ditt innehåll. när du övertygar dig själv om att du har allt; allt för din skull gott, och allt genom gudarnas försyn: och av framtida ting också ska vara lika övertygad om att alla kommer att göra bra, som tenderar att underhåll och bevarande i något slag, av hans perfekta välfärd och lycka, som är fullkomlighet av livet, av godhet och skönhet; som föder allt, och innehåller allt i sig själv, och i sig själv gör komma ihåg allt från alla platser som är upplösta, det av dem han kan avla andra igen som dem. En sådan dag ska bli din inställning, att du skall kunna, både med avseende på gudarna och i hänsyn till män, så att passa och beställa ditt samtal, som varken till klaga på dem när som helst, för allt de gör; inte heller att göra allt själv, för vilket du med rätta kan dömas.

II. Som en som helt och hållet styrs av naturen, låt det vara din omsorg observera vad det är som din natur i allmänhet kräver. Det gjort, om du finner inte att din natur, eftersom du är en levande förnuftig varelse,

blir det värre för det, du kan fortsätta. Därefter måste du undersöka, vad din natur som du är en levande förnuftig varelse, gör kräver. Och att du, vad det än är, får erkänna och göra det, om din natur, eftersom du är en rimlig levande varelse, kommer inte att bli sämre

för det. Nu vad som är rimligt, är också sällskapligt, Håll dig till dessa regler, och bekymra dig inte om lediga saker.

III. Vad som än händer dig, är du naturligt av din naturliga konstitution antingen kan eller inte kan bära. Om du kan, så gör det inte kränkt, men bär det enligt din naturliga konstitution eller som naturen har möjliggjort dig. Om du inte är kapabel, så ta inte illa upp. För det kommer det gör snart slut på dig och sig själv (vad det än må vara) på samma gång sluta med dig. Men kom ihåg att vad som helst av åsiktens styrka, grundad på en viss uppfattning om både sann vinst och plikt, du kan inte bli gravid acceptabelt; att du kan bära det genom ditt naturliga konstitution.

IV. Den som kränker, att undervisa med kärlek och ödmjukhet och visa honom hans fel. Men om du inte kan, då ska du skylla dig själv; eller snarare inte inte dig själv heller, om din vilja och ansträngningar inte har saknats.

V. Vad det än är som händer dig, det är det som av alla tiden var bestämd för dig. Ty av samma sammanhållning av orsaker, genom

som din egendom från all evighet var utsedd att vara, var också vad som än skulle hända med det, avsett och utsett.

VI. Antingen med Epicurus, måste vi gärna föreställa oss att atomerna är orsak till allt, eller så måste vi behöva ge en natur. Låt detta då vara ditt första grunden, att du är en del av det universum, som styrs av naturen. Sedan för det andra, att till de delar som är av samma slag och naturen som du är, har du släktskap. För av dessa, om jag ska alltid vara uppmärksam, först eftersom jag är en del, kommer jag aldrig att bli missnöjd

med något, som faller till min särskilda andel av de gemensamma chanserna för

världen. Ty ingenting som är lämpligt för helheten kan vara sant

sårande för det som är en del av det. För att detta är det gemensamma privilegiet

av alla naturer, att de inte innehåller något i sig som är sårande

till dem; det kan inte vara universums natur (vars privilegium

bortom andra speciella naturer, är att hon inte kan mot sin vilja genom

någon högre yttre orsak begränsas,) bör avla något och

vårda det i hennes famn som borde ta hand om hennes egen skada och fördomar. Som

då tänker jag på att jag är en del av ett sådant universum, det kommer jag inte att vara

missnöjd med allt som händer. Och som jag har släktskap

till de delar som är av samma slag och natur som jag är, så jag ska

var noga med att inte göra något som är skadligt för samhället, men i alla fall

Mina överväganden skall alltid vara av mitt slag; och det vanliga

bra, det, som alla mina avsikter och beslut skall driva till, som

det som strider mot det ska jag med alla medel försöka förhindra

och undvika. Dessa saker var en gång så fixade och avslutade, som man skulle kunna tro

honom en lycklig medborgare, vars ständiga studier och övningar var till det goda

och nytta för sina medborgare, och stadens transport sådan

mot honom, att han var väl nöjd med det; så måste det vara med

dig, att du skall leva ett lyckligt liv.

VII. Alla delar av världen, (alla saker jag menar som är inneslutna

inom hela världen), måste med nödvändighet någon gång komma till

korrupcion. Förändring skulle jag säga, för att tala sant och riktigt; men det

Jag kanske är bättre förstådd, jag nöjer mig just nu med att använda det mer

vanligt ord. Säg nu jag, om så är fallet att detta är både sårande för dem, och

likväl oundviklig, skulle inte, tror du, hela sig vara i en söt

fall, alla delar av den är föremål för förändring, ja och genom deras

gör sig beredd för korrupcion, som består av olika saker och

tvärtom? Och gjorde naturen då endera av sig själv alltså projekt och syfte

hennes delars lidande och elände, och därför av syftet

dem, inte bara för att de gärna skulle kunna, utan av nödvändighet att de borde

falla i det onda; eller visste hon inte vad hon gjorde när hon gjorde dem? För något av dessa två att säga, är lika absurt. Men att släppa in naturen allmänt, och för att förnufta saker som är speciella enligt deras egna särskilda naturer; hur absurt och löjligt är det, först att säga att allt delar av det hela är genom sin rätta naturliga konstitution föremål för förändring; och sedan när något sådant händer, som när man gör blir sjuk och dör, att ta på sig och undra som om någon konstig sak hade hänt? Även om detta dessutom kanske inte rör sig så allvarligt att ta sig an

när något sådant händer, så är det allt som är upplöst

upplöst i de saker, varav det sammansatts. För varje

Upplösning är antingen en ren spridning av elementen i dessa

element igen varav allt bestod, eller en förändring, av det som

är mer fast i jorden; och av det som är rent och subtilt eller

andlig, i luften. Så att på detta sätt ingenting är förlorat, men allt

återupptogs i dessa rationella generativa frön av universum; och

detta universum, antingen efter en viss tid att ligga förtärd av

eld, eller genom ständiga förändringar som ska förnyas och så för evigt bestå.

Nu, det solida och andliga som vi talar om, du får inte föreställa dig det att vara densamma, som först var när du föddes. För tyvärr!

allt detta att du nu är av endera sorten, antingen i sak,
eller av livet, har bara två eller tre dagar sedan delvis från kött ätit, och
dels från luft som andades in, fick allt sitt inflöde, varvid det var samma då
i inget annat avseende, än en rinnande flod, upprätthållen av det eviga
tillströmning och ny tillförsel av vatten, är densamma. Det därför som du
har sedan mottagit, inte det som kom från din moder, är det som
kommer till förändring och korrupcion. Men anta att det för generalen
substans, och en fastare del därav, bör ändå aldrig hålla fast vid dig
så nära, men vad är det för dess rätta egenskaper och tillgivenheter,
av vilka personer utmärker sig, vilka förvisso är helt olika?

VIII. Nu när du har tagit på dig dessa namn av goda, blygsamma,

sant; av ἔμφορων,

σύνφορων,

ὑπέροφων; akta dig för att inte alls

gånger genom att göra något som strider mot, så är du det på ett felaktigt
sätt

kallade, och förlora din rätt till dessa benämningar. Eller om du gör det,
återvänd

till dem igen med all möjlig hastighet. Och kom ihåg att ordet

ἔμφορων noterar dig en avsikt och

intelligent övervägande av varje föremål som presenterar sig för dig,

utan distraktion. Och ordet

σύνφορων, en redo och nöjd

godkännande av vad som helst genom utnämning av gemensam natur,
händer dig. Och ordet
ὑπέρφρων, en superförlängning, eller
en transcendent och uppsökande läggning av ditt sinne, varigenom det
går förbi alla kroppsliga smärtor och nöjen, ära och kredit, död och
vad som helst är av samma natur, som frågor om absolut likgiltighet,
och på intet sätt att stå på av en vis man. Dessa då om okränkbart
du ska observera och inte vara ambitiös för att bli så kallad av andra,
både du själv skall bli en ny människa, och du skall börja en ny
livet. Ty att fortsätta såsom du hittills har varit, att genomgå dem
distraktioner och distempers som du behöver för ett sådant liv som
hittills har du levt, är den del av en som är mycket dåraktig och är
förtjust i sitt liv. Som en man kan jämföra med en av de halvättna
stackare, matchade i amfiteatern med vilda djur; vem lika full som
de är hela kroppen över med sår och blod, önskan om en stor
förmån, att de kan reserveras till nästa dag, då också, och in
samma egendom att utsättas för samma naglar och tänder som tidigare.
Borta

skicka därför dig själv; och från dina problem och distraktioner
tidigare liv förmedla dig själv som det var till dessa få namn; och om du
kan förbli i dem, eller vara konstant i utövandet och besittningen av
dem, fortsatt där lika glada och glada som en som översattes till
någon sådan plats för salighet och lycka som den som Hesiod och Platon

kallas de saligas öar, av andra kallad Elysian

Fält. Och närhelst du hittar dig själv; att du är i fara för a
återfall, och att du inte kan bemästra och övervinna dem
svårigheter och frestelser som visar sig i din nutid

station: ta dig in i vilket privat hörn som helst, där du kan vara bättre
kunna. Eller om det inte hjälper, överge ens ditt liv snarare. Men så det
det är inte i passion utan på ett enkelt frivilligt blygsamt sätt: detta är
endast berömvärda handlingar av hela ditt liv att på så sätt är du borta, eller
detta har varit det huvudsakliga arbetet och ärendet i hela ditt liv, att du
kan sålunda avgå. Nu till ett bättre minne av de namnen som
vi har talat om, du skall finna det till mycket god hjälp att komma ihåg
Gudar så ofta som kan vara: och det, det som de kräver hos oss
händerna på så många av oss, som av naturen är rimlig skapelse är inte det
med rättvisa ord och yttre visa av fromhet och hängivenhet borde vi smickra
dem, utan att vi skulle bli lika dem, och det som alla andra
naturliga varelser, fikonsträdet till exempel; hunden biet: båda gör det,
alla av dem och ägna sig åt det som är naturligt
konstitution, är lämplig för dem; så borde också människan göra det, vilket
av sin natur, eftersom han är en man, tillhör honom.

IX. Leksaker och dumheter hemma, krig utomlands: ibland terror, ibland
Torpor eller dum sengångare: detta är ditt dagliga slaveri. Lite och lite,
om du inte ser bättre till det, kommer de heliga dogmaterna att utplånas

ur ditt sinne. Hur många saker finns det, som när som en ren Naturforskare, du har knappt tänkt på enligt deras natur, du låter det passera utan vidare användning? Medan du borde i alla saker och ting förenas så med handling och kontemplation, att du kan både vid samtidigt delta i alla närvarande tillfällen, att utföra allt vederbörligen och noggrant och ändå så avser den kontemplativa delen också, att ingen del av den glädje och njutning, som den kontemplativa vetenskapen om allting i enlighet med sin sanna natur ger sig själv råd, kan gå förlorad. eller, att den sanna och kontemplativa kunskapen om allting enligt dess egen natur, makt av sig själv, (handling är föremål för många låtsar och hinder) ger dig tillräckligt med nöje och lycka. Inte visserligen uppenbar, men inte dold. Och när skall du nå till lycka av sann enkelhet och opåverkad gravitation? När ska du glädjas åt den säkra kunskapen om varje särskilt föremål enligt dess sanna natur: som vad saken och substansen i den är; vilken nytta det är för i världen: hur länge kan den existera: vad består den av: vilka de är som är kapabla till det, och vilka de som kan ge det, och ta bort det?

X. Som spindeln, när den har fångat flugan som den jagat efter, är inte lite stolt eller elak inbilsk över sig själv: som han likaså att har fångat en hare eller tagit en fisk med sitt nät, som en annan för den ta av en galt och en annan av en björn; så må de vara stolta och applådera

sig själva för sina tappra handlingar mot Sarmatai, eller nordliga nationer nyligen besegrade. För dessa också, dessa berömda soldater och krigiska män, om du ser in i deras sinnen och åsikter, vad gör de för dem det mesta men jaga efter byte?

XI. Att ta reda på det och ställa in dig själv på ett visst sätt och metod kontemplation, varigenom du tydligt kan urskilja och representera till dig själv, den ömsesidiga förändringen av alla ting, det ena till det andra. Uthärda det i ditt sinne för alltid, och se till att du är väl utövad i just detta. För det finns inget mer effektivt att skapa sant storsinnet.

XII. Han har lossnat från sin kropps band och förstått det inom en mycket kort stund måste han av nödvändighet säga farväl till världen, och lämna allt detta bakom sig, han ansökte helt och hållet om rättfärdighet i alla sina handlingar, så till den gemensamma naturen i allt det borde hända honom. Och nöjer sig med dessa två saker, att göra allt rättvist, och allt som Gud sänder för att tycka om det: vad andra antingen ska säga eller tänka om honom, eller göra mot honom, han besvärar inte så mycket som hans tankar med det. För att gå rakt fram, vart rätt och förnuft ledde honom, och därigenom att följa Gud, var det enda han hade något emot, det, hans enda affär och sysselsättning.

XIII. Vilken nytta har man överhuvudtaget med misstanke? eller varför skulle tankar

av misstro och misstänksamhet angående det som är framtiden, besvärar din

sinne överhuvudtaget? Vad ska nu göras, om du får söka och fråga

in i det, vad behöver du bry dig om mer? Och om du kan

förnimm den ensam, låt ingen avleda dig från den. Men om du är ensam gör du det

inte så väl uppfatta det, avbryta din handling, och ta råd från

bäst. Och om det är något annat som hindrar dig, fortsätt med

försiktighet och diskretion, enligt nuvarande tillfälle och

tillfälle, fortfarande föreslå det till dig själv, som du tänker dig

mest rätt och rättvist. För att träffa det rätt och för att få fart i

åtal för det, måste vara lycka, eftersom det bara är det vi

kan verkligen sägas missa eller få missfall.

XIV. Vad är det som är långsamt och ändå snabbt? glad och ändå grav? Han
att i allt följer förnuftet för hans vägledare.

XV. På morgonen så snart du är vaken, när din dom, förut

antingen dina känslor, eller yttre föremål har åstadkommit den, är ännu

mest fria och opartiska: ställ denna fråga till dig själv, om så

som är rätt och rättvist görs, att göra det av dig själv eller av andra

när du inte kan själv; vara en sak material eller inte. Det är det säkert

inte. Och vad gäller dessa som håller ett sådant liv och står så mycket på

hyllningar eller hyllningar av andra män, har du glömt på vilket sätt
män är de? att sådana och sådana på deras sängar och sådana vid deras
bord:

vad deras vanliga handlingar är: vad de strävar efter och vad de flyger
från: vilka stölder och våldtäkter de begår, om inte med händerna och
fötter, men med den dyrbarare delen av deras, deras sinnen: som
(skulle det bara erkänna dem) skulle kunna njuta av tro, blygsamhet,
sanning, rättvisa, en
god anda.

XVI. Ge vad du vill, och ta bort vad du vill, säger han som är
vällärd och verkligen blygsam, till Honom som ger och tar bort. Och det är
det
inte av en stark och tvingande beslut, att han säger det, utan i
bara kärlek och ödmjuk underkastelse.

XVII. Så lev lika likgiltigt för världen och alla världsliga föremål, som
en som bor ensam ensam på någon ökenkulle. För om här,
eller där, om hela världen bara är som en stad, spelar det inte så stor roll
platsen. Låt dem se och se en man, som verkligen är en man, levande
enligt människans sanna natur. Om de inte tål mig, låt dem
döda mig. För bättre var det att dö än att leva som de skulle ha gjort
dig.

XVIII. Gör det inte längre en fråga om tvist eller diskurs, vad är det
tecken och egenskaper hos en god man, men verkligen och faktiskt att vara

sådant.

XIX. Att alltid representera för dig själv; och att ställa framför dig, både de världens allmänna ålder och tid, och hela dess innehåll. Och hur allt som är speciellt med avseende på dessa är för sin substans, som en av de minsta frön som är: och för deras varaktighet, som vändningen av mortelstöt en gång ungefär. För att sedan fästa ditt sinne på varje särskilt föremål för världen, och att föreställa sig det, (som det verkligen är) som redan befinner sig i ett tillstånd av upplösning och förändring; sköter vissa typ av antingen förruttnelse eller dispersion; eller vad det nu är, det är döden liksom av allt i sitt eget slag.

XX. Tänk på dem genom alla handlingar och sysselsättningar i deras liv: som när de äter och när de sover: när de är i färd med nödvändig befrielse, och när man är i lustens handling. Återigen, när de båda är i sin största jubel; och mitt i alla deras pompa och ära; eller vara arg och missnöjd, i stort tillstånd och majestät, som från en högre plats, de grälar och tillrättavisar. Hur basalt och slaviskt, men för en liten stund sedan var de beredda att vara, att de skulle komma till detta; och inom en mycket kort tid vad kommer att vara deras egendom, när döden har en gång grep dem.

XXI. Det är bäst för alla, att allas gemensamma natur sänder

till var och en, och då är det bäst, när hon skickar det.

XXII. Jorden, säger poeten, längtar ofta efter regnet. Så är det den härliga himlen ofta lika lust att falla på jorden, vilket argumenterar en ömsesidig kärlek mellan dem. Och så (säg jag) bär världen en viss tillgivenhet av kärlek till vad som helst kommer att ske med din tillgivenhet skall mina instämna, o värld. Samma (och ingen annan) ska föremålet för min längtan vara som är ditt. Nu när världen älskar det är verkligen sant, så är det som vanligt sagt, och erkänt avsats, när, enligt den grekiska frasen, imiterad av latinerna, av saker som används att vara, säger vi vanligt, att de älskar att vara.

XXIII. Antingen fortsätter du i den här typen av liv och det är det, som du har varit van vid så länge och därför är tolerabel: eller du går inte i pension eller lämnar världen, och det av dig själv, och sedan du har ditt förstånd, eller ditt liv är utrotat; och då får du glädjas att du har avslutat din anklagelse. En av dessa måste vara. Var därför av god komfort.

XXIV Låt det alltid visa sig och vara uppenbart för dig att ensamheten, och ökenplatser, av många filosofer som är så mycket uppskattade och påverkade,

är av sig själva men så och så; och att allt är det för dem

som bor i städer och pratar med andra eftersom de är av samma natur överallt att se och observera: till dem som själva har gått i pension till toppen av berg, och till ökenparadis, eller vilken annan öken och

bebodda platser oavsett. Ty var som helst du vill kan du snabbt hitta och tillämpa det på dig själv; som Platon säger om sin filosof, i en plats: som privat och pensionär, säger han, som om han var tyst och inhägnad omkring i någon herdebostad, på toppen av en kulle. Där vid själv att ställa dessa frågor till dig själv eller att gå in i dessa överväganden: Vad är min huvud- och huvuddel, som har makt över resten? Vad är nu det nuvarande godset av det, som jag använder det; och vad är det, som jag använder det om? Är det nu utan anledning irnej? Är det gratis, och separerade; eller så fästa, så stelnade och sammanväxta liksom med köttet, att det svängs av dets rörelser och böjelser?

XXV. Den som flyr från sin herre är en flykting. Men lagen är det varje mans herre. Den som därför överger lagen är en flykting. Så är han, vem han än är, som antingen är ledsen, arg eller rädd eller för något som antingen har varit, är eller ska vara enligt hans förordnande, vem är universums herre och guvernör. För det är han verkligen och riktigt Νόμος, eller lagen, som den enda νέμων, eller distributör och dispenser av alla saker som händer någon under hans livstid – vad som än är antingen ledsen, arg eller rädd, är en flykting.

XXVI. Från människan är den säd, som en gång kastades i moderlivet människan har ingen mer att göra med det. En annan sak lyckas, och åtar sig arbetet, och

med tiden ger ett barn (den underbara effekten från en sådan början!) till perfektion. Återigen släpper människan ner mat genom halsen; och det en gång

ner, han har inte mer att göra med det. En annan orsak lyckas och distribuerar denna mat till sinnena och tillgivenheterna: in i livet och in i styrka; och gör med det de andra många och underbara sakerna, som tillhör människan. Dessa saker därför som är så hemligt och osynligt bearbetad och genomförd, måste du använda för att se och begrunda; och inte bara sakerna själva, utan kraften också genom vilka de utförs; att du må se det, men inte med kroppens ögon, men ändå så tydligt och synligt som du kan se och urskilja den yttre effektiva orsaken till depression och höjning av vad som helst.

XXVII. Tänk alltid på och överväga med dig själv; hur allt det nu är, har hittills varit mycket efter samma sort, och efter detsamma sätt som de nu är: och så att tänka på de saker som ska bli även härefter. Dessutom hela dramatik och enhetliga scener, eller scener som förstår mäns liv och handlingar av en kallelse och yrke, så många som antingen av egen erfarenhet du har känt, eller genom läsning av forntida historier; (som hela Adrianus hov, den hela Antoninus Pius hov, hela Philippus hov, det av Alexander, det av Cræsus): att ställa dem alla framför dina ögon. För dig ska finna att de är alla utom efter en sort och mode: bara att skådespelare var andra.

XXVIII. Som en gris som gråter och slänger när halsen skärs av, fancy till dig själv var och en att vara, som sörjer för någon världslig sak och tar på.

En sådan är också han, som ensam på sin säng gråter över eländet

detta vårt jordeliv. Och kom ihåg detta, till förnuftiga varelser

endast det är beviljat att de villigt och fritt kan underkasta sig

Försyn: men absolut att underkasta sig, är en nödvändighet som påtvingas alla

varelser lika.

XXIX. Vad du än går omkring, tänk på det själv,

och fråga dig själv, vad? för jag kommer inte att göra detta mer när jag är död,

Skulle därför döden förefalla mig svår?

XXX. När du förolämpas av någons överträdelse, nu

reflektera över dig själv; och betänk vad du själv är skyldig till i

samma sort. Som att du också kanske tycker att det är en lycka heller

vara rik, eller att leva i njutning, eller att bli berömd och berömd, och så

i synnerhet resten. För detta, om du kommer att påminna dig, så ska du

glöm snart din vrede; speciellt när detta samtidigt ska

instämmer i dina tankar, att han var begränsad av sitt misstag och okunnighet

så att göra: för hur kan han välja så länge han är av den åsikten? Gör du

därför om du kan, så ta bort det från honom som tvingar honom att göra

som han gör.

XXXI. När du ser Satyro, tänk på Socraticus och Eutyches, eller Mödomshinnan, och när Euftrat, tänk på Eutychio och Sylvanus, när Alciphron, av Tropaeophorus, när Xenophon, av Crito eller Severus. Och när du ser på dig själv, inbillar dig en eller annan av de Cæsars; och så för var och en, en eller annan som har varit för egendom och yrke skyldigt honom. Låt dig då tänka på detta samma tid; och var är alla nu? Ingenstans eller någonstans? För så ska du alltid kunna uppfatta hur alla världsliga ting är men som den rök, som försvinner, eller rent av ingenting. Speciellt när du skall också påminna om detta, att vad som än en gång förändras, aldrig kommer att ske vara igen så länge världen består. Och du då, hur länge ska du uthärda? Och varför räcker det inte för dig, om det är dygdigt och som det passar dig dig, du får fördriva den delen av tiden, hur lite det än är, det är tilldelad dig?

XXXII. Vilket ämne och vilken livsgång det är du gör så mycket lust att bli av med. För alla dessa saker, vad är de, men passar föremål för en förståelse, som ser allt efter sitt sann natur, att utöva sig på? Ha tålmod tills dess (som en stark mage som förvandlar allt till sin egen natur; och som en stor eld som vänder i låga och ljus, vad du än kastar in i det) har du också gjort dessa saker bekanta, och så att säga naturliga

till dig.

XXXIII. Låt det inte stå i någon människas makt att sant säga om dig att du konst inte riktigt enkel, eller uppriktig och öppen, eller inte bra. Låt honom vara

lurad vem han än är som har någon sådan uppfattning om dig. För allt detta beror på dig. För vem är det som ska hindra dig från vara antingen riktigt enkel eller bra? Beslutar du dig bara hellre att inte leva, än att inte vara sådan. För verkligen inte heller står det med förnuft att han ska leva som inte är så. Vad är det då som kan komma på detta nuvarande tillfälle enligt bästa skäl och gottfinnande, antingen säga eller gjort? För vad det än är, är det i din makt att antingen göra det eller att säga det, och sök därför inte några anspråk, som om du vore det hindras. Du kommer aldrig att sluta stöna och klaga, tills dess som det, vad njutning är för de vällustiga, vare dig, att göra i allt som presenterar sig, vad som helst kan göras överensstämmande och överensstämmande med människans rätta konstitution, eller för människan eftersom hon är en man.

Ty du måste redogöra för det nöjet, vad det än må vara, så att du kan gör efter din egen natur. Och för att göra detta kommer varje plats att passa dig. Till cylindrusen, eller rullen, är det inte tillåtet att röra sig överallt efter sin egen rörelse, liksom inte heller till vattnet, inte heller till elden eller till något annat, som antingen är bara naturlig, eller naturlig och känslig; men inte rationellt för många saker där

som kan hindra deras verksamhet. Men av sinnet och förståelsen detta är det rätta privilegiet, det enligt sin egen natur, och som det viljan själv kan den passera genom varje hinder som den hittar och behålla rakt fram. Ställ därför denna lycka inför dina ögon och ditt sinnes glädje, varigenom det kan passera genom allt, och är kapabel till alla rörelser, vare sig som elden, uppåt; eller som sten nedåt, eller som cylindrus genom det som är sluttande: nöj dig med det och sök inte efter något annat. För alla andra typer av hinder som inte heller är hinder för ditt sinne de är lämpliga för kroppen, eller utgår bara från åsikten, förnuftet inte göra det motståndet som det borde, utan basalt och fegt lider av att bli folierad; och av sig själva kan varken såra eller göra någon skada alls. Annars måste han av nödvändighet, vem han än är som möter med någon av dem, bli värre än han var tidigare. För så är det i alla andra ämnen, att det anses vara sårande för dem, varvid de är gjort värre. Men här tvärtom, människan (om han använder dem så bra att han borde) är snarare desto bättre och desto mer berömvärd för någon av den typen av hinder, än annars. Men kom i allmänhet ihåg det ingenting kan skada en naturlig medborgare, det är inte skadligt för staden sig själv, inte heller något skadar staden, som inte är skadligt för lagen sig själv. Men ingen av dessa offer, eller yttre hinder, skadar

lagen själv; eller strider mot denna rättvisa och rättvisa, av vilka offentliga samhällen upprätthålls: inte heller skadar de därför antingen stad eller medborgare.

XXXIV. Som den som blir biten av en galen hund är nästan rädd för allt att han ser: så till honom, som dogmata en gång bitit, eller i vem sann kunskap har gjort intryck, allt nästan som han ser eller läser vare sig det är så kort eller vanligt, har råd med ett gott minne; till ställ honom ur all sorg och fruktan, som poetens: 'Vindarna blåser på träden, och deras löv faller på marken. Gör sedan träden börjar knoppa igen, och på våren sätter de fram nya grenar.

Så är generationen av män; vissa kommer till världen och andra går ut av det.' Av dessa löv är dina barn. Och de applåderar också dig så allvarligt, eller, som applåderar dina tal, med det deras vanliga acklamation,

ἀξιολύτως, O klokt

Jag talade och talar väl om dig, som på andra sidan, de som sticker för att inte förbanna dig, de som i hemlighet och i hemlighet förakta och håna

dig, de är också bara löv. Och även de som skola följa, i vilkas minnen namnen på män kända efter döden, bevaras, de är men lämnar varken. Ty så är det med alla dessa världsliga ting. Deras våren kommer och de födas fram. Sedan blåser vinden, och de går ner. Och sedan i stället för dem växer andra ur skogen eller vanliga

fråga om alla ting, som dem. Men att uthärda bara ett tag, är gemensamt för alla. Varför skulle du då så uppriktigt söka efter dessa ting, eller flyga från dem, som om de skulle bestå för evigt?

Ännu en liten stund, och dina ögon skall vara slutna, och för honom det bär dig till din grav skall en annan sörja inom en stund efter.

XXXV. Ett bra öga måste vara bra för att se vad som helst som ska ses, och inte

bara gröna saker. För det är rätt för ömma ögon. Så måste ett bra öra, och en god lukt var redo för vad som helst som antingen hörs eller luktas: och en god mage lika likgiltig för all slags mat, som en kvarnsten är, till vad hon än var gjord för att mala. Som redo måste därför ett ljud förståelse vara för vad som än ska hända. Men den som säger: O min barn kan leva! och, o att alla människor kan berömma mig för vad jag än gör! är ett öga som söker efter gröna saker; eller som tänder, efter det som är öm.

XXXVI. Det finns inte någon man som är så lycklig i sin död, men att vissa av dem som är vid honom när han dör, kommer att vara beredda att glädja sig över hans

förmodad olycka. Är det en som verkligen var dygdig och vis? kommer där inte någon en eller annan hittas, som sålunda kommer att säga till sig själv; 'Nå nu kl

sist ska jag vara i vila från denna pedagog. Det gjorde han verkligen inte annars

besvära oss mycket: men jag vet nog att i hans hjärta gjorde han mycket

fördöm oss.' Så kommer de att tala om de dygdiga. Men vad gäller oss,
tyvärr jag

hur många saker finns det, som det finns många som är glada över att vara
bli av med oss. Detta därför om du tänker på närhelst du dör,

du skall dö desto villigare, när du tänker med dig själv; jag

Jag ska nu lämna den världen, i vilken de som varit mina närmaste

vänner och bekanta, de som jag har lidit så mycket för, så ofta

bad för, och för vem jag har tagit sådan omsorg, till och med de ville ha mig

dö och hoppas att de efter min död ska leva lyckligare än de gjorde

innan. Vad skulle då någon önskan att fortsätta här längre?

Ändå, närhelst du dör, får du inte vara mindre snäll och kärleksfull

till dem för det; men som förut, se dem, fortsatt att vara deras vän, att

önska dem väl, och ödmjukt och försiktigt att bära dig mot dem, men

ändå så att det på andra sidan inte gör dig mer ovillig att dö.

Men som det går med dem som dör en lätt snabb död, vars själ är

snart separerade från deras kroppar, så måste din separation från dem
vara. Till

dessa hade naturen förenat sig och annekterat mig: nu skiljer hon oss åt; Jag
är redo att

afgå, såsom från vänner och fränder, men dock utan varken motvilja eller

tvång. För detta är också enligt naturen.

XXXVII. Använd dig själv; så ofta som du ser någon göra något,

nu (om det är möjligt) att säga till dig själv: Vad är denna mans slut

i denna hans handling? Men börja den här kursen med dig själv först av allt, och

undersök flitigt dig själv om vad du än gör.

XXXVIII. Kom ihåg att det som sätter en människa i arbete och har kraft

över tillgivenhet att rita dem antingen åt det ena eller andra sättet, är det inte

någon yttre sak egentligen, men det som är gömt inom varje människas

dogmata och åsikter: Det, det är retorik; det är livet; det (till

tala sant) är människan själv. När det gäller din kropp, som som ett kärl eller ett fall,

omringar dig och de många och nyfikna redskap som den har

låt dem inte besvära dina tankar. För sig själva

är bara som en snickares yxa, men att de är födda med oss, och

naturligt fastnar för oss. Men annars, utan den inre orsaken det

har makt att förflytta dem och hålla tillbaka dem, de delarna är av

sig själva till ingen nytta för oss, än att skytteln är av sig själv till

vävare, eller pennan till författaren, eller piskan till kusken.

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius

ELLFTE BOKEN

I. De naturliga egenskaperna och privilegierna för en rimlig själ är: Det

hon ser sig själv; att hon kan beställa, och komponera själv: att hon gör

själv som hon själv vill: att hon skördar sina egna frukter överhuvudtaget,

medan växter, träd, orimliga varelser, vilken frukt som helst (må det vara

antingen frukt ordentligt, eller endast analogt) de bär, de bär dem till andra och inte till sig själva. Igen; när som helst och var som helst, förr eller senare tar hennes liv slut, hon har ändå sitt eget slut. För det är inte med henne, som med dansare och spelare, vem om de är avbryts i någon del av sin handling, måste hela handlingen vara ofullkomlig: men hon i vilken del av tiden eller handlingen, oavsett om hon blir förvånad, kan göra det som hon har i sin hand vad det än är, komplett och full, så att hon kan gå bort med den trösten: 'Jag har levt; varken vill jag ha något av det som riktigt tillhörde mig.' Återigen, hon omsluter hela världen och tränger in i fåfängligheten och bara utanför (vill ha substans och soliditet) därav och sträcker sig till evighetens oändlighet; och revolutionen eller återställandet av alla saker efter en viss tid, till samma tillstånd och plats som förut går hon omkring och förstår i sig själv; och anser med och ser tydligt detta, att varken de som följa oss, skall få se något nytt som vi inte har sett, inte heller de som gått före, något mer än vi, men att den som en gång har blivit fyrtio (om han har någon kvickhet alls) kan på ett sätt (för det är de alla av ett slag) se allt, både förflutna och framtida. Som det är riktigt, och naturligt för själen av människan att älska sin nästa, att vara sann och blygsam; och att inte betrakta någonting

så mycket som hon själv: som också är lagens egendom: varigenom genom den

hur det verkar, att sunt förnuft och rättvisa kommer alla till en, och därför att rättvisa är det främsta, att rimliga varelser borde att föreslå sig själva som deras mål.

II. En trevlig sång eller dans; pancratiastens motion, sport som du är van att bli mycket tagen av, du ska lätt förakta; om harmonisk röst du ska dela upp i så många speciella ljud varav den består, och var och en skall fråga dig själv; om detta eller det ljud är det, som så erövrar dig. För du kommer att vara skäms för det. Och så för skam, om du därför tänker på det, varje speciell rörelse och hållning av sig själv: och så för brottarens träna också. I allmänhet då, vad det än är, förutom dygd, och de saker som utgår från dygd som du är föremål för att bli mycket påverkad med, kom ihåg att just nu dela upp det, och genom denna typ av uppdelning, i varje enskild för att nå helhetens förakt. Det här du måste överföra och gälla för hela ditt liv också.

III. Den själ som alltid är redo, även nu för närvarande (om det behövs) från kroppen, antingen genom utrotning, eller spridning, eller fortsättning i en annan plats och gods som ska skiljas åt, hur välsignat och lyckligt är det! Men

denna beredskap av det, det måste utgå, inte från en envis och

sinnets tvingande upplösning, våldsamt och passionerat insatt

Opposition, som kristna brukar; men från ett egendomligt omdöme; med diskretion och allvar, så att andra också kan övertygas och dras till ett liknande exempel, men utan buller och passionerade utrop.

IV. Har jag gjort något välgörande? då har jag nytta av det. Se att detta vid alla tillfällen kan dyka upp i ditt sinne, och aldrig sluta tänka på det. Vad är ditt yrke? att vara bra. Och hur ska detta är väl genomfört, men genom vissa satser och doktriner; några Angående universums natur, och en del angående den riktiga och människans speciella konstitution?

V. Tragedier fördes först in och instiftades för att sätta människor i åtanke av världsliga chanser och offer: att dessa saker i det vanliga Naturens gång skedde så: att män som var mycket nöjda och glad över sådana olyckor på detta stadium, skulle inte av samma saker i ett större skede bli bedrövad och plågad: ty här ser du vad som är slut på allt sådant; och att även de som ropar så sorgligt till Cithaeron, måste bära dem för alla deras rop och utrop, liksom andra. Och i sanning talas många bra saker av dessa poeter; som det är (till exempel) en utmärkt passage: 'Men om så är fallet att jag och min två barn försummas av gudarna, de har någon anledning till och med för det,' &c. Och återigen: 'Det kommer inte att hjälpa dig att storma och rasa mot själva sakerna,' &c. Återigen, 'Att skörda sitt liv, som en

mogen ax;' och allt annat som finns i dem, det är av samma sort. Efter tragedin togs den antika komedin in, som hade friheten att invända mot personliga laster; är därför genom detta hennes frihet och yttrandefrihet till mycket god nytta och effekt, till hindra män från stolthet och arrogans. Till vilket syfte var det Diogenes tog sig också samma frihet. Efter dessa, vad var antingen Mellan, eller Ny komedi erkänd för, men bara, (eller för det mesta åtminstone) för glädjen och nöjet av nyfiken och utmärkt imitation? 'Det kommer det stjäla bort; se till det,' &c. Varför, ingen man förnekar, men att dessa också har några bra saker varav det kan vara en: men hela driften och grunden för den typen av dramatisk poesi, vad är det annars, men som vi har sagt?

VI. Huru tydligt framgår det för dig, att ingen annan väg av din livet skulle kunna passa en sann filosofers praxis bättre än just detta visst är du redan inne nu?

VII. En gren avskuren från kontinuiteten av det som var närmast det måste avskäras från hela trädet, så en man som är splittrad från en annan man, är skild från hela samhället. En gren skärs av av en annan, men den som hatar och är motvillig, han skär sig av från sin granne, och vet inte att han samtidigt skiljer sig från hela kroppen eller ett företag. Men häri finns Guds gåva och nåd, den Författare till detta samhälle, i det, när vi är avskurna kan vi växa tillsammans och

bli en del av helheten igen. Men om detta händer ofta är eländet att ju längre en man körs i denna division, desto svårare är han att vara återförenade och återställda igen: och huruvida den gren som en gång skar av

efteråt blev inympad, trädgårdsmästare kan säga dig är inte så där som grodde till en början samman och fortsatte ändå i kroppens enhet.

VIII. Att växa tillsammans som andra grenar i det goda

korrespondens och tillgivenhet; men inte i fråga om åsikter. De det skall stå dig emot i dina rätta vägar, eftersom det inte är i deras makt att avled dig från din goda gärning, så låt det inte heller vara att avleda dig från din goda tillgivenhet mot dem. Men var det din omsorg att behålla dig själv konstant i båda; både i en rätt bedömning och handling, och i sann ödmjukhet mot dem, som endera skall göra sin strävan att hindra dig, eller åtminstone kommer att vara missnöjd med dig för vad du har gjort.

För att misslyckas i någondera (antingen i den att ge upp av rädsla, eller i annan att överge din naturliga tillgivenhet mot honom, som av naturen är båda

din vän och din släkting) är lika bastant och njuter mycket av den disposition av en feg flykting soldat.

IX. Det är inte möjligt att någon natur skulle vara konsten underlägsen, eftersom alla konster imiterar naturen. Om detta är så; det mest perfekta och allmän natur av alla naturer bör i hennes verksamhet komma till korta

konstens skicklighet, är högst osannolik. Nu vanligt är det för alla konster, att

göra det som är sämre för det bättre skull. Mycket mer än gör gemensam natur gör detsamma. Därför är den första rättvisans grund. Från rättvisa alla andra dygder har sin existens. För rättvisa kan inte vara det bevaras, om någonda vi sätter våra sinnen och känslor på världsliga saker; eller vara benägen att bli vilseledd, eller utslag, och inkonstant.

X. Sakerna själva (som antingen att få eller för att undvika att du sätts till så mycket besvär) kom inte till dig själva; men du på ett sätt går till dem. Låt då din egen bedömning och åsikt om dessa saker och ting vara i vila; och vad gäller själva sakerna så står de stilla och tyst, utan buller eller rörelse alls; och så ska alla förfölja och flyget upphör.

XI. Då är själen som Empedokles liknar den, som en sfär eller jordklotet, när hon är helt av en form och figur: när hon varken girigt sträcker ut sig till någonting och drar inte ihop sig själv, eller ligger platt och uppgiven; men lyser allt med ljus, varigenom hon ser och se den sanna naturen, både universums och hennes egen särskilt.

XII. Kommer någon att förakta mig? låt honom se till det, på vilka grunder han gör det: min omsorg ska vara att jag aldrig ska hittas varken gör eller talar allt som verkligen förtjänar förakt. Kommer någon att hata mig? låt

han ser till det. Jag för min del kommer att vara snäll och kärleksfull mot alla, och till och med

för den som hatar mig, vem han än är, skall jag vara redo att visa hans

fel, inte i form av exprobatation eller sken av mitt tålmod, men

genialiskt och ödmjukt: sådan som den berömda Phocion var, om så är fallet att han

gick inte ihop. För det är inåt som dessa saker måste vara: att de

Gudar som ser inåt, och inte på det yttre, kan se en

människan verkligen fri från all indignation och sorg. För vad ont kan det göra

vad någon annan gör mot dig, så länge du kan göra det

som är lämplig och lämplig för din egen natur? Vill du inte (en man

helt och hållet utnämnd att vara både vad och som det gemensamma bästa kräver)

acceptera det som nu är anpassat till universums natur?

XIII. De föraktar varandra, och ändå försöker de behaga varandra:

och medan de försöker överträffa varandra i världslig pompa och ståt

storhet, de mest förnedrar och prostituerar sig i sin bättre del

en till en annan.

XIV. Hur rutton och ouppriktig är han, som säger: Jag är fast besluten att bära

mig själv härefter mot dig med all påhittighet och enkelhet. Åh man,

vad menar du! vad behöver ditt yrke? grejen

själv kommer att visa det. Det borde stå skrivet på din panna. Inte förr

din röst hörs, än måste ditt ansikte kunna visa vad som finns i
ditt sinne: precis som den som är älskad vet just nu av hans blickar
älskling vad som finns i hennes sinne. Sådan måste han vara för hela
världen, alltså
verkligen enkel och god, som den vars armhåll är stötande, att vem som
helst
står vid sidan, så snart han kommer nära honom, får liksom lukta på honom
om han vill eller inte. Men influensen av enkelhet är obetydlig
berömvärd. Det finns inget mer skamligt än perfid vänskap. Ovan
alla saker som måste undvikas. Men sann godhet, enkelhet och
vänlighet kan inte så döljas, men det som vi redan har sagt i själva verket
ögon och ansikte kommer de att visa sig.

XV. Att leva lyckligt är en inre kraft i själen, när hon påverkas
med likgiltighet, mot de saker som är till sin natur
likgiltig. För att bli så påverkad måste hon beakta alla världsliga föremål
både delat och helt: att komma ihåg att inget föremål kan av sig självt
avla någon åsikt i oss, ingen kan komma till oss, utan står utan stilla
och tyst; men att vi själva föder, och liksom trycka i oss själva
åsikter om dem. Nu står det i vår makt, inte att trycka dem; och
om de smyger sig in och lurar i något hörn, är det i vår makt att torka dem
av. Kom också ihåg att denna omsorg och omtanke om din är
att fortsätta men ett tag, och sedan kommer ditt liv att ta slut. Och vad
skulle hindra, men att du må göra väl med allt detta? För om

de är enligt naturen, gläds över dem, och låt dem vara behagliga och godtagbar för dig. Men om de är emot naturen, sök det som är enligt din egen natur, och oavsett om det är för din skull eller inte, använd all möjlig hastighet för att uppnå det: för ingen människa borde vara det

klandrades, för att han sökte sitt eget bästa och sin lycka.

XVI. Av allt måste du tänka på varifrån det kom, av vad

saker den består av, och till vad den kommer att förändras: vad kommer att bli

dens natur, eller hur den kommer att se ut när den ändras; och att det

kan inte ta skada av denna förändring. Och vad gäller andra mäns heller

dårskap eller ogudaktighet, så att det inte besvärar och gör dig bedrövad; först

i allmänhet sålunda; Vad har jag för referens till dessa? och att vi alla är födda

för varandras bästa: då närmare bestämt efter varandra

hänsyn; som en bagge är först i en fårhjord och en tjur i en hjord

av boskap, så är jag född att råda över dem. Börja ännu högre, även från

detta: om atomer inte är början till allt, än att tro

ingenting kan vara mer absurt, då måste vi behöva ge att det finns en

naturen, som styr universum. Om en sådan natur, då är alla

värre saker gjorda för de bättnes skull; och allt bättre för varandra

skull. För det andra, vilken typ av män de är, ombord och på sina sängar,

och så vidare. Men framför allt hur de tvingas av sina åsikter

att de håller, att göra vad de gör; och även de saker som de gör,
med vilken stolthet och självuppfattning de gör dem. För det tredje, att om
de gör det
dessa saker med rätta, du har ingen anledning att vara bedrövad. Men om
inte
med rätta måste det vara så att de gör dem mot sin vilja, och
genom ren okunnighet. Ty som, enligt Platons åsikt, ingen själ gör det
villigt fel, så därför gör det inte heller något annat än det
borde, men mot hennes vilja. Därför är de bedrövade, när som helst de
höra sig själva anklagade, antingen för orättvisa eller samvetslöshet, eller
girighet, eller i allmänhet, av någon skadlig form av affärer mot
sina grannar. För det fjärde, att du själv bryter mot många
saker, och konst även en sådan annan som de är. Och även om du kanske
förlåter inte själva handlingen av några synder, men ändå har du i dig själv
en
vanemässig läggning till dem, men det antingen genom rädsla eller fåfänga,
eller någon sådan annan ambitiös dåraktig respekt, du är återhållsam.
För det femte, att du inte förstår om de har syndat eller inte
perfekt. För många saker görs genom diskret politik; och
i allmänhet måste en man veta många saker först, innan han kan verkligen
och
klokt att bedöma en annan mans handlingar. För det sjätte, det när som
helst
du tar dig hårt på dig eller gör stor ve, lite gör du

kom då ihåg att en mans liv bara är för ett ögonblick, och det inom ett tag ska vi alla vara i våra gravar. För det sjunde, att det inte är det själva synderna och överträdelserna som bekymrar oss ordentligt; för dem har sin existens i sina sinnen och förståelser endast, som begår dem; men våra egna åsikter om dessa synder. Ta bort då, och vara nöj dig med att skilja dig från din inbillning, att det är en grym sak, och du har tagit bort din vrede. Men hur ska jag ta bort det? Hur? resonerar med dig själv att det inte är skamligt. För om det som är skamlig, var inte den enda sanna ondskan som är, du kommer också att drivas medan du följer naturens vanliga instinkt, för att undvika det som är ond, att begå många orättfärdiga ting och att bli en tjuv, och vad som helst som kommer att uppnå dina avsedda världsliga mål. För det åttonde, hur många saker kan och göra som ofta följer på sådana anfall ilska och sorg; mycket värre i sig själva än just de sakerna som vi är så ledsna eller arga över. För det nionde är den ödmjukhet en sak oövervinnerlig, om det är sant och naturligt, och inte påverkas eller hycklande. För hur ska även de mest häftiga och illvilliga att du skall bli havande, kunna hålla emot dig, om du stilla fortsätt ödmjuk och kärleksfull mot honom; och det även på den tiden, när han är om att göra dig orätt, skall du vara välvillig och vid gott humör,

med all ödmjukhet att lära honom och att undervisa honom bättre? När det gäller

exempel; Min son, vi föddes inte för detta, för att såra och irritera varandra;

det kommer att vara din skada inte min, min son: och så att visa honom med våld och

fullt ut, att det är så i själva verket: och att ingen av bina gör det en till

en annan, inte heller några andra varelser som är naturligt sällskapliga. Men det här

du måste göra, inte hånfullt, inte som exprobat, utan ömt

utan några hårda ord. Du får inte heller göra det på ett sätt

utöva, eller prålig, att de som är vid och hör dig, kan beundra

dig: men så alltid att ingen är insatt i det, utom han själv: ja,

även om det finns fler närvarande samtidigt. Dessa nio särskilda

huvuden, som så många gåvor från muserna, se att du minns väl: och

börja en dag, medan du ännu lever, att verkligen vara en man. Men på

andra sidan måste du akta dig, lika mycket för att smickra dem, som för att bli arg

med dem: ty båda är lika ohälsosamma och lika sårande. Och in

dina passioner, ta det nu till din övervägande, att vara arg är

inte en mans del, utan att vara ödmjuk och mild, som det smakar av

mer mänsklighet, så av mer manlighet. Att i detta finns styrka och

nerver, eller kraft och styrka: varav ilska och indignation är

helt ogiltig. För ju närmare allt är opassionat, det

närmare den är makten. Och som sorg utgår från svaghet, så gör det

ilska. För båda har både den som är arg och som sörjer fått en sår och fega har liksom givit sig åt sina tillgivenheter. Om du också vill ha en tiondel, ta emot denna tionde gåva från

Hercules guiden och ledaren för muserna: det är en galen mans del, att se till att det inte skulle finnas några onda män i världen, för det är det omöjligt. Nu för en man att bäcken tillräckligt bra, att det borde finnas onda män i världen, men inte att uthärda att någon skulle överträda mot sig själv, är emot all rättvisa, och faktiskt tyrannisk.

XVII. Fyra flera dispositioner eller böjelser finns det av sinnet och förståelse, som du måste iaktta noggrant för att vara medveten om: och Närhelst du upptäcker dem, måste du rätta dem och säga till dig själv angående var och en av dem, denna fantasi är inte nödvändig; detta är ohälsosamt: detta skall du tala som en annan mans slav, eller instrument; än vilket ingenting kan vara mer meningslöst och absurt: för den

för det fjärde, du skall skarpt kontrollera och beklaga dig själv; för det du gör

lida den mer gudomliga delen i dig, att bli föremål för och motbjudande den otydligare delen av din kropp, och de grova lustarna och lusten därav.

XVIII. Vilken del av luft eller eld det än finns i dig, även om den till sin natur tenderar uppåt, men underkastar sig ändå

universums förordning, den vistas här nedanför i denna blandade kropp. Så vad som helst i dig, antingen jordnära eller fuktiga, även om det av naturen tenderar

nedåt, men är det mot sin natur både höjt uppåt och stående, eller konsekvent. Så lydiga är även elementen själva till

universum, tålmodigt var som helst (fast mot sin natur) de placeras, tills ljudet som det var av deras reträtt, och separation.

Är det då inte en grym sak, att din rimliga del bara skulle vara det olydig och bör inte uthärda att behålla sin plats

inget påbjudet som strider mot det, utan bara det som är

enligt dess natur? För vi kan inte säga om det när det är olydigt,

som vi säger om elden, eller luften, att den tenderar uppåt mot sin rätta element, för då går det tvärtom. För rörelsen av

sinne till någon orättvisa, eller inkontinens, eller till sorg, eller att frukta, är inget annat än en separation från naturen. Även när sinnet är bedrövat

för allt som sker genom den gudomliga försynen, då gör det det

likaså överge sin egen plats. Ty den var ordinerad till helighet och

gudsfruktan, som speciellt består i en ödmjuk underkastelse till Gud och Hans

försyn i allt; såväl som till rättvisan: dessa är också en del

av de plikter, som vi, som naturligt sällskapliga, är bundna till; och

utan vilken vi inte med glädje kan samtala med varandra: ja och det

mycket mark och källa av alla rättvisa handlingar.

XIX. Den som inte har ett och samma allmänna slut alltid lika länge som han lever, kan omöjligt vara en och samma man alltid. Men detta kommer inte att räcka förutom att du också lägger till vad som borde vara detta allmänna slut. Ty som den allmänna inbilskheten och uppfattningen om allt det som på ingen bestämd grund av större delen av människorna anses vara goda, kan inte vara enhetlig och behaglig, men bara det som begränsas och begränsas av några vissa egenskaper och villkor, som av gemenskap: att ingenting vara uppfattat goda, vilket inte är allmänt och allmänt bra: så måste slutet också att vi föreslår till oss själva, är gemensamma och sällskapliga. För han det riktar alla sina egna privata rörelser och syften till detta, alla hans åtgärderna kommer att vara angenäma och enhetliga; och på det sättet kommer att vara stilla samma man.

XX. Kom ihåg fabeln om landsmusen och stadsmusen, och stor rädsla och skräck som detta sattes in i.

XXI. Sokrates var van att kalla människors vanliga inbilskheter och åsikter, världens vanliga bugbjörnar: den riktiga terrorn för fåniga barn.

XXII. Lacedæmonians vid deras offentliga spektakel var vana att utse säten och former för sina främlingar i skuggan var de själva nöjd att sitta var som helst.

XXIII. Vad Sokrates svarade Perdiccas, varför kom han inte till

honom, för att av alla dödsfall skulle jag dö den värsta sortens död, sade han:

det vill säga inte kunna vedergälla det goda som har gjorts mot mig.

XXIV. I de gamla mystiska breven från Efesierbrevet fanns en

punkt, att en man alltid bör ha i sitt sinne någon av de

gamla värdigheter.

XXV. Pythagoréerna var inte tider på morgonen det första

de gjorde, för att se upp till himlen, för att tänka på dem

som ständigt och undantagslöst gjorde sin uppgift: som också att sätta

sig själva i åtanke om ordning och reda, eller god ordning, och av renhet och av

naken enkelhet. För ingen stjärna eller planet har något skydd framför sig.

XXVI. Hur Sokrates såg ut när han var svettig att omgjorda sig med en

hud, och hans hustru Xanthippe hade tagit bort hans kläder och bar dem

utomlands med henne, och vad han sade till sina kamrater och vänner, som var

skäms; och av respekt för honom drog de sig tillbaka när de såg det

honom så prydd.

XXVII. I fråga om att skriva eller läsa måste du behöva läras tidigare

du kan göra antingen: mycket mer när det gäller livet. Ty du är född blott

slav, till dina sinnen och brutala tillgivenheter;' utblottade utan undervisning av all sann kunskap och sunt förnuft.

XXVIII. "Mitt hjärta log inom mig." "De kommer att anklaga till och med dygd

sig själv; med avskyvärda och stötande ord.'

XXIX. Som de som längtar efter fikon på vintern när de inte går att få; så är de så långt efter barn, innan de beviljas dem.

XXX. Så ofta som en far kysser sitt barn, bör han säga i hemlighet med sig själv" (sade Epiktetos,) "imorgon kanske han ska dö." Men dessa ord är olycksbådande. Inga olycksbådande ord (sa han) som betyder något

det är naturligt: i sanning och handling inte mer olycksbådande än detta, 'att skär ner druvor när de är mogna.' Gröna druvor, mogna druvor, torkade druvor, eller russin: så många förändringar och mutationer av en sak, inte in det som inte var absolut, utan snarare så många flera förändringar och mutationer, inte till det som inte har något alls, utan till det som är ännu inte på plats.

XXXI. 'Av fri vilja finns ingen tjuv eller rövare!' ur Epictetus;

Vems är detta också: att vi bör hitta en viss konst och metod för samtycke; och att vi alltid bör observera med stor försiktighet och ta hänsyn till

våra sinnens böjelser, så att de alltid kan vara med deras rätt

återhållsamhet och reservation, alltid välgörande, och enligt den sanna värdet av varje närvarande föremål. Och vad gäller allvarlig längtan, att vi borde

helt undvika det: och att använda motvilja i de sakerna bara, det

helt beroende av vår egen vilja. Det handlar inte om vanliga småsaker,

tro det, att alla våra stridigheter och stridigheter är, men om, med vulgärt, vi borde vara galna, eller med hjälp av filosofin kloka och nykter, sa han. XXXII. Sokrates sa: 'Vad ska du ha? själarna av rimliga eller orimliga varelser? Av rimliga. Men vad? Av dem vems anledning är sund och perfekt? eller av dem vars skäl är felaktigt och korrupt? Av dem vars förnuft är sunt och perfekt. Varför då arbete du inte för sådant? För vi har dem redan. Vad strävar du då så och tvista mellan er?

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius

TOLFTE BOKEN

I. Vad du hädanefter strävar efter, får du även nu njut och äg, om du inte avundas dig själv din egen lycka. Och det kommer att vara, om du glömmer allt som är förr och för framtiden, hänvisa dig helt och hållet till den gudomliga försynen och ska böja dig och tillämpa alla dina nuvarande tankar och avsikter till helighet och rättfärdighet. Till helighet, genom att villigt acceptera vad som helst som är sänt av det Gudomliga Försyn, som det som universums natur har utsett till dig, som också har utsett dig till det, vad det än må vara. Till rättfärdighet, genom att tala sanningen fritt och utan tvetydighet; och in gör allt rättvist och diskret. Nu i denna bra kurs, låt inte

andra människors antingen ondska eller åsikt eller röst hindrar dig: nej, inte heller

känslan av denna din bortskämda massa av kött: ty låt det som lider,

se till sig själv. Om därför närhelst tiden för din avresa skall

kom, du skall gärna lämna allt och respektera ditt sinne

bara, och den gudomliga delen av din, och detta skall vara din enda fruktan,

inte att du någon gång ska upphöra att leva, men du ska aldrig

börja leva efter naturen: då skall du vara en man, verkligen värdig

av den världen, från vilken du hade din början; då skall du upphöra

att vara en främling i ditt land och att undra över de saker som händer

dagligen, som saker konstigt och oväntat, och oroligt att vara beroende av dykare

saker som inte står i din makt.

II. Gud ser våra sinnen och förstånd, nakna och nakna från dessa

materiella kärl, och yttre, och all jordisk slagg. För med Hans enkla

och rent förstånd, han tränger in i våra innersta och renaste delar,

som från His liksom genom en vattenledning och kanal först rann och

utfärdats. Om du också gör detta, så ska du göra dig av med det

mångfaldigt bagage, med vilket du är behäftad runt omkring. För han det

ser varken på hans kropp eller hans kläder eller hans boning eller någonting

sådana yttre möbler måste få stor vila och lätthet.

Det finns tre saker i allt, som du består av; din kropp, din

livet och ditt sinne. Av dessa de två förra, är så långt fram dina, som

att du är skyldig att ta hand om dem. Men bara det tredje är det som är riktigt din. Om du då ska skilja dig från dig själv, det vill säga från ditt sinne, vad andra män än gör eller säger, eller vad du än gör du själv har hittills antingen gjort eller sagt; och alla jobbiga tankar angående framtiden och vad som helst (som antingen tillhör din kropp eller livet:) är utan din egen viljas jurisdiktion, och vad som helst inom det vanliga förloppet av mänskliga chanser och olyckor händer dig; så att ditt sinne (håller sig lös och fri från allt yttre tillfälliga förvecklingar; alltid i beredskap att lämna:) ska leva av sig själv och för sig själv, gör det som är rättvist, accepterar vad som helst händer, och alltid tala sanning; om, säger jag, du skall skiljas från ditt sinne, vad som helst genom sympati kan hålla fast vid det, och hela tiden både förflutna och framtida, och ska göra dig själv i alla punkter och avseenden, liksom Empedocles hans allegoriska sfär, "allround och cirkulär", &c., och skall inte tänka på längre liv än det som nu är närvarande: då skall du verkligen kunna fördriva resten av dina dagar utanför problem och distraktioner; ädelt och generöst inställt och i gott nåd och överensstämmelse, med den ande som är inom dig.

III. Jag har ofta undrat hur det skulle komma sig, att varje man älska sig själv bäst, borde mer ta hänsyn till andra mäns åsikter om

sig själv än sin egen. Ty om någon Gud eller gravmästare som står bredvid, borde

befalla någon av oss att inte tänka själv annat än vad han borde just nu tala ut; ingen människa kunde dock uthärda det bara för en dag. Gör alltså vi fruktar mer vad våra grannar ska tycka om oss, än vad vi själva.

IV. hur kommer det sig att gudarna har beställt allt annat

så väl och så kärleksfullt, bör övervakas i denna enda sak, det

medan det då har varit några mycket goda män som har slutit många förbund som

det var med Gud och genom många heliga handlingar och yttre tjänster kontrakterades

ett slags förtrogenhet med Honom; att dessa män när de en gång är döda, bör aldrig återupprättas till liv, utan vara utdöd för alltid. Men det här du kan vara säker på att detta (om det verkligen var så) aldrig skulle ha varit så beordrad av gudarna, om det hade passat på annat sätt. För visst var det det möjligt, hade det varit mer rättvist och hade det varit enligt naturen, universums natur skulle lätt ha burit det. Men nu för att det är inte så, (om det är så att det inte är så) var därför säker på att det var inte passande det borde vara så för du ser dig själv, att nu söker efter denna sak, hur fritt du argumenterar och tvistar med Gud. Men var inte gudarna både rättfärdiga och goda i högsta grad, du vågade inte så resonera med dem. Nu om rättvist och bra, kan det inte vara så i världens skapelse borde de antingen orättvist eller orimligt övervaka

vad som helst.

V. Använd dig själv till det som du gör vid första förtvivlan

av. För vänster hand ser vi, som för det mesta ligger sysslolös pga inte används; ändå håller den tygeln med mer kraft än den högra, för det har varit vant vid det.

VI. Låt dessa vara föremålen för din vanliga meditation: att överväga, vilken sorts människor både för själ och kropp vi borde vara, närhelst döden skall överraska oss: kortheten i detta vårt jordiska liv: det ofantliga vidd av tiden som har varit förut, och kommer han efter oss: den bräcklighet hos varje världsligt materiellt föremål: alla dessa saker att tänka på,

och se klart i sig själva, all förklädnad av yttre yttre

tas bort och tas bort. Återigen, att överväga de effektiva orsakerna till alla saker: de rätta målen och referenserna för alla handlingar: vilken smärta finns i

sig själv; vilken njutning, vilken död: vilken berömmelse eller ära, hur varje människa är

den sanna och riktiga grunden för sin egen vila och lugn, och att nej

människan kan verkligen hindras av någon annan: att allt bara är inbilskhet och

åsikt. När det gäller användningen av din dogmata, måste du bära dig själv i praktiken av dem, snarare som till en pancratiastes, eller en som vid samtidigt både slåss och brottas med händer och fötter, än en gladiator.

För detta, om han förlorar sitt svärd som han kämpar med, är han borta: medan

den andre har fortfarande sin hand fri, som han lätt kan vända och klara av hans vilja.

VII. Alla världsliga ting måste du se och överväga, dela dem till materia, form och referens, eller deras egentliga slut.

VIII. Hur lycklig är inte människan i denna sin makt som har blivit given honom: att han inte behöver göra annat än vad Gud ska godkänna, och att han

kan omfamna belåtet, vad som helst Gud sänder till honom?

IX. Vad som än händer i det vanliga förloppet och konsekvensen av naturliga händelser, inte heller gudarna, (för det är inte möjligt att de antingen medvetet eller omedvetet bör göra något fel) eller män, (för det är genom okunnighet, och därför mot deras vilja att de gör något som är fel) måste anklagas. Ingen ska då anklagas.

X. Hur löjlig och märklig är han, som undrar över allt som händer i det här livet i naturens vanliga gång!

XI. Antingen ödet, (och det antingen en absolut nödvändighet och oundviklig

dekret; eller en lättillgänglig och flexibel Providence) eller så är allt bara en tillfällighet

förvirring, utan all ordning och regering. Om en absolut och

oundviklig nödvändighet, varför gör du motstånd? Om en placable och exorable

Försyn, gör dig värdig gudomlig hjälp och hjälp. Om alla vara bara en förvirring utan någon moderator eller guvernör, då har du det anledning att gratulera dig själv; att i en sådan allmän flod av förvirring du har själv skaffat dig en rimlig förmåga, varigenom du kan styr ditt eget liv och dina handlingar. Men om du blir bortförd med översvämning, det måste kanske vara din kropp, ditt liv eller något annat som tillhör dem som förs bort: ditt sinne och ditt förstånd kan inte. Eller borde det vara så, att ljuset från ett ljus verkligen är stilla ljus och ljus tills den släcks: och bör sanning, och rättfärdighet och återhållsamhet upphör att lysa i dig medan du är själv har du någon varelse?

XII. På den inbilska och oro som en sådan och sådan har syndat, så resonera med dig själv; Vad vet jag om detta är en synd faktiskt, som det verkar vara? Men om det är så, vad vet jag annat än att han har han själv redan dömt sig själv för det? Och det är allt en som om en människan borde klia och slita sitt eget ansikte, snarare ett föremål för medkänsla än av ilska. Återigen, att den som inte vill ha en ond människa att synda, är som den som inte vill ha fukt i fikonen, inte heller barn till välp eller en häst att gnugga, inte heller något annat som i naturens gång är nödvändigt. För vad ska han göra som har en sådan vana? Om du därför best kraftfulla och vältaliga, bota det om du kan.

XIII. Om det inte passar, gör det inte. Om det inte är sant, säg det inte.

Behåll alltid ditt eget syfte och beslutsamhet fri från allt tvång
och nödvändighet.

XIV. Av allt som presenterar sig för dig, att överväga vad

den sanna naturen är, och att veckla ut den, så att säga, genom att dela upp
den i

det som är formellt: det som är materiellt: den verkliga användningen eller
slutet av det,

och den rättvisa tidpunkten då den är bestämd att vara.

XV. Det är hög tid för dig att förstå att det finns något i

du, bättre och mer gudomlig än antingen dina passioner eller dina sinnliga
aptit och tillgivenhet. Det som nu är föremålet för mitt sinne, är det rädsla,
eller misstänksamhet, eller lust, eller något sådant? Att inte göra något
förhastat utan

något visst slut; låt det vara din första vård. Nästa, att inte ha någon annan
slut än det gemensamma bästa. För, tyvärr! ännu en liten stund, och du är
ingen

mer: inget mer kommer att göra, varken av det som du nu ser, eller av

de män som nu lever, vara längre. För allt är av naturen

utses snart att ändras, vända och korrumpas, att andra saker
kan lyckas i sitt rum.

XVI. Kom ihåg att allt är bara åsikter, och alla åsikter beror på

sinne. Ta bort din åsikt, och då som ett skepp som har slagit in

inom hamnens armar och mynning ett närvarande lugn; allt säkert

och stadigt: en vik, ej kapabel till några stormar och stormar: som poeten

har det.

XVII. Ingen operation alls det han, upphör för ett tag, kan verkligen vara

sägs lida något ont, eftersom det är över. Det kan inte han heller

författaren till denna operation; för just denna respekt, eftersom hans operation

är vid ett slut, sägs lida något ont. Likaså då kan inte heller

hela kroppen av alla våra handlingar (vilket är vårt liv) om det med tiden upphör, vara

sägs lida något ont av just denna anledning, eftersom det är över; inte heller

han sägs verkligen ha varit sjukt påverkad, det satte en punkt för detta

serie av åtgärder. Nu den här tiden eller en viss period, beror på

bestämning av naturen: ibland av speciell karaktär, som när en man

dö gammal; men av naturen i allmänhet; vars delar alltså

förändras en efter en, hela världen fortsätter fortfarande fräsch och ny.

Nu är det bäst och mest säsongsbetonat, vilket är till bästa för den

hela. Det verkar alltså som att döden i sig inte heller kan vara sårande för någon

i synnerhet eftersom det inte är en skamlig sak (för det är inte heller en

något som beror av vår egen vilja, inte heller i sig självt i strid med det vanliga

bra) och i allmänhet, eftersom det är både ändamålsenligt och säsongsbetonat för helheten,

att det i det avseendet måste vara bra. Det är det också, vilket är

fört till oss genom order och utnämning av den gudomliga försynen; så

att han vars vilja och sinne i dessa saker följer det gudomliga förordning, och genom denna samstämmighet av hans vilja och sinne med det gudomliga

Försynen, leds och drivs med, liksom av Gud själv; kan verkligen betecknas och uppskattas som

θεοφόρητος, eller

gudomligt ledd och inspirerad.

XVIII. Dessa tre saker måste du alltid ha i beredskap: först

angående dina egna handlingar, vare sig du inte gör något, vare sig passivt eller

annat än vad rättvisa och rättvisa kräver: och angående dessa saker

som händer dig utifrån, att antingen händer de dig genom

slump, eller av försyn; varav två att anklaga antingen, är lika

mot förnuftet. För det andra, vad som liknar våra kroppar är samtidigt som de är oförskämda

och ofullkomliga, tills de blir livliga: och från deras liv, tills

deras utgång: av vilka saker de är sammansatta och till vilka saker

de ska upplösas. För det tredje, hur fåfängt allt kommer att framstå

dig när du, så att säga från höjden, ser nedåt, skall du begrunda

alla ting på jorden, och den underbara föränderlighet som de är föremål för

till: med tanke på, den oändliga både storhet och variation av

saker från luften och det himmelska som finns runt den. Och det som

ofta när du ser dem, skall du fortfarande se detsamma: som den

samma saker, så samma korthet av fortsättning av alla dessa saker.

Och se, det här är de saker som vi är så stolta och uppblåsta för.

XIX. Kasta bort från din åsikt, så är du säker. Och vad är det hindrar dig från att kasta bort den? När du är ledsen över något, har du glömt att allt händer i enlighet med naturens natur universum; och att honom bara det gäller, vem som har fel; och dessutom, att det som nu görs, är det som sedan alltid har gjorts i världen, och kommer någonsin att ske, och görs nu överallt: hur nästan alla män är förenade med varandra genom en släkt, inte av blod eller av säd, utan

av samma sinne. Du har också glömt att varje människas sinne tar del av gudomen och utgår därifrån; och att ingen man riktigt kan ringa allt som är hans eget, nej inte hans son, inte hans kropp eller hans liv; för det

de utgår alla från den som är givaren av allt: allt

saker är bara åsikter; att ingen människa lever ordentligt, utan just det ögonblicket

tiden som nu är närvarande. Och därför att ingen människa närhelst han kosten kan med rätta sägas förlora mer än ett ögonblick av tiden.

XX. Låt dina tankar någonsin springa på dem, som en gång för någon en sak eller

andra, rördes med extraordinär indignation; som en gång var i

högsta tonhöjd av antingen ära eller olycka; eller ömsesidigt hat och fiendskap;

eller av någon annan förmögenhet eller tillstånd överhuvudtaget. Tänk sedan på vad som är nu

bli av alla dessa saker. Allt förvandlas till rök; allt till aska, och en

bara fabel; och kanske inte så mycket som en fabel. Som också vad som helst är av

denna natur, som Fabius Catulinus på fältet; Lucius Lupus, och

Stertinius, vid Baiæ Tiberius vid Capreæ och Velius Rufus och allt sådant

exempel på häftiga åtal i världsliga frågor; låt även dessa rinna in

ditt sinne på samma gång; och hur vidrigt varje föremål av sådan allvar och

häftigt åtal är; och hur mycket angenämare det är för sann filosofi

är, för en man att bära sig själv i varje sak som erbjuder sig själv; rättvist,

och måttligt, som en som följer gudarna med all enkelhet. för,

för att en man ska vara stolt och högmodig, att han inte är stolt och hög

inbilsk, är av all sorts stolthet och förmätelse, den mest outhärdliga.

XXI. Till dem som frågar dig: Var har du sett gudarna, eller hur

vet du verkligen att det finns gudar som du är så andäktig i

deras tillbedjan? Jag svarar först och främst att de är det även för ögat

på något sätt synligt och uppenbart. För det andra har jag aldrig sett det heller

min egen själ, och ändå respekterar och hedrar jag den. Så då för gudarna, av

den dagliga upplevelsen som jag har av deras makt och försyn mot

jag själv och andra vet jag säkert att de är, och därför tillber

dem.

XXII. Häri består lycka i livet, för en man att veta grundligt den sanna naturen av allt; vad är det, och vad är det formen av det: av hela sitt hjärta och själ, att alltid göra det som är bara, och för att tala sanning. Vad återstår då annat än att njuta av ditt liv i en kurs och samstämmighet av goda handlingar, omedelbart efter varandra lyckats och aldrig avbrutits, fastän för aldrig så kort tid?

XXIII. Det finns bara ett ljus från solen, även om det kan fångas upp av det murar och berg och andra tusen föremål. Det finns bara en gemensam hela världens substans, fastän den inkluderas och begränsas till flera olika kroppar, i antal oändliga. Det finns bara en gemensam själ, även om den är uppdelad i otaliga särskilda essenser och naturer. Så finns det bara en gemensam intellektuell själ, även om den verkar vara splittrad.

Och vad gäller alla andra delar av de generaler som vi har nämnt, som antingen känsliga själar eller ämnen, dessa själva (som naturligt irrationella) har ingen gemensam ömsesidig hänvisning till varandra, även om många

av dem innehåller ett sinne eller rimlig förmåga i dem, varigenom de är styrde och styrde. Men av alla förnuftiga sinne är detta det speciella naturen, att den har hänvisning till vad som helst är av hennes eget slag, och

önskar att vara enad: inte heller denna gemensamma tillgivenhet eller ömsesidiga enhet

och korrespondens, vara här avlyssnad eller delad, eller begränsad till

detaljer som de andra vanliga sakerna är.

XXIV. vad önskar du? Att leva länge. Vad? Att njuta av operationer av en känslig själ; eller av den aptitliga fakulteten? eller skulle växer du och sedan minskar du igen? Skulle du länge kunna prata, till tänka och resonera med dig själv? Vilket av allt detta förefaller dig vara värdigt

föremål för din önskan? Om du nu finner att av allt detta är det bara lite värde i sig själva, fortsätt till det sista, vilket är i alla saker att följa Gud och förnuft. Men för en man att sörja det genom döden han

skall berövas någon av dessa saker, är både emot Gud och förnuftet.

XXV. Vilken liten del av stor och oändlig evighet det är, alltså tillåtet för var och en av oss, och hur snart försvinner det i det allmänna världens ålder: den gemensamma substansen och den gemensamma själen också

vilken liten del är tilldelad oss: och i vilken liten klump av den hela jorden (så att säga) det är att du kryper. Efter du ska har med rätta övervägt dessa saker med dig själv; vill inte ha något annat i världen längre att vara av vilken vikt och ögonblick som helst, men detta, att göra det

endast vad din egen natur kräver; och anpassa dig efter det som den gemensamma naturen ger.

XXVI. Vad är mitt förstånds nuvarande egendom? Ty häri ligger verkligen allt. När det gäller alla andra saker är de utan min kompass

egen vilja: och om de saknar min viljas kompass, då är de som döda saker för mig, och det var bara rök.

XXVII. Att hetsa upp en man till dödsförakt detta bland annat ting, är av god kraft och verkan, att även de som aktade njutning att vara lycka och smärta elände, gjorde ändå många av dem förakta döden så mycket som någon annan. Och kan döden vara hemsk för honom, för vem

som bara verkar bra, vilket i naturens vanliga gång är

säsongsbetonad? till honom, till vem, vare sig hans handlingar är många eller få, så de

var allt gott, är allt ett; och vem om han ser det som hör världen till

att alltid vara densamma antingen i många år eller bara i några år

helt likgiltig? Åh man! som medborgare har du levt och samtalat

i denna stora stad världen. Oavsett om bara för så många år, eller inte, vad

är det för dig? Du har levt (du kan vara säker) så länge som lagarna

och stadens beställningar krävs; vilket kan vara den gemensamma bekvämligheten för alla.

Varför skulle det då vara dig besvärligt, om (inte en tyrann eller en orättvis döma, men) samma natur som förde in dig, sänder dig nu ut

av världen? Som om praetorn rättvist skulle avfärda honom från scenen,

som han hade tagit in för att agera ett tag. Åh, men pjäsen är ännu inte på en

slut, det finns bara tre akter ännu agerat av det? Du har väl sagt: för in

livsfråga, tre akter är hela pjäsen. Nu ska man ställa in en viss tid

Varje mans agerande tillhör endast honom, som först var av din sammansättning, så är nu orsaken till din upplösning. När det gäller dig själv; du har med ingendera att göra. Gå dina vägar då väl belåten och belåten: för så är han som avfärdar dig.

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius

APPENDIX

KORRESPONDENS AV M. AURELIUS ANTONINUS OCH M. CORNELIUS FRONTO[1]

M. CORNELIUS FRONTO var en romare av härkomst, men av provinsbörd, är hemmahörande i Cirta i Numidia. Därifrån migrerade han till Rom under regeringstiden

av Hadrianus, och blev den mest kända retorikern på sin tid. Som en plädare och talare räknades han av sin samtid knappast underlägsen Tully själv, och som lärare söktes hans hjälp för de ädlaste ungdomarna av Rom. Till honom anförtroddes utbildningen av M.

Aurelius och hans kollega L. Verus i deras pojkeålder; och det var han belönades för sina ansträngningar av en plats i senaten och den konsulära rangen

(A.D. 143). Genom att utöva sitt yrke blev han rik; och om han talar om att hans medel inte är stora,[2]

han måste jämföra sin rikedom med Roms stormän, inte med vanliga medborgare.

Före detta århundrade var ingenting känt om Frontos verk,

utom en grammatisk avhandling; men 1815 publicerade kardinal Mai ett nummer

av brev och några korta essäer av Fronto, som han hade upptäckt i en palimpsest i Milano. Andra delar av samma MS. fann han senare i Vatikanen, hela varelsen samlad

[1] Hänvisningar görs till utgåvan av Naber, Leipzig (Trübner), 1867.

[2] Ad Verum imp. Aur. Caes., ii, 7. och redigerad år 1823.

Vi har nu delar av hans korrespondens med Antoninus Pius, med M. Aurelius, med L. Verus, och med vissa av hans vänner, och även flera retoriska och historiska fragment. Fast ingen av de mer ambitiösa verk av Fronto har överlevt, det finns tillräckligt för att ge bevis på hans befogenheter. Aldrig var ett stort litterärt rykte mindre förtjänt. Det skulle det vara

svårt att föreställa sig något töntigare än stilen och uppfattningen om dessa bokstäver; uppenbarligen var mannen en pedant utan fantasi eller smak.

Sådan var verkligen den tidsålder han levde i, och det är inget under att han var lik

till hans ålder. Men det måste ha funnits mer i honom än bara pedanteri; där

var verkligen ett hjärta i mannen, som Marcus hittade, och han fann också en

tunga som kunde tala sanning. Frontos brev är inte på något sätt gratis från överdrift och lovprisning, men de visar inte så avskyvärda

smicker som fyllde det romerska hovet. Han beundrar verkligen det han berömmar,

och hans sätt att säga det är inte olik det som ofta passerar för kritik vid nutiden. Han är inte rädd för att tillrättvisa vad han tycker är fel; och den Marcus förvåning över detta kommer att bevisa, om bevis behövdes, att han var inte van vid vanlig handel. "Vad glad jag är", skriver han, "att min vän Marcus Cornelius, så framstående som talare och så ädel som en man, tycker att jag är värd att berömma och skylla." [3]

På ett annat ställe anser han sig vara välsignad för att Pronto hade lärt honom att göra det

tala sanning [4]

även om sammanhanget visar att han talar om uttryck, är det fortfarande en poäng till förmån för Pronto. Ett uppriktigt hjärta är bättre än litterärt smak; och om Fronto inte hade gjort sin plikt av den unge prinsen, så är det inte det

lätt att förstå vänskapen som kvarstod mellan dem upp till

sist.

[3] Ad M. Caes iii. 17

[4] Ad M. Caes iii. 12

Ett exempel på den uppriktighet som var dem emellan ges av a skillnad de hade över fallet med Herodes Atticus. Herodes var grek retoriker som hade skola i Rom, och Marcus Aurelius var bland hans elever. Både Marcus och kejsaren Antoninus hade en hög uppfattning om

Herodes; och allt vi vet är att bevisa att han var en man av hög karaktär och furstlig generositet. Som ganska ung blev han administratör av fria städer i Asien, och det är inte heller förvånande att finna att han gjorde bitter fiender där; ja, en rättvis härskare var säker på att få fiender. Slutet av det var att en atensk deputation, ledd av talarna Theodotus och Demostratus, gjorde allvarliga anklagelser mot sin heder. Det finns inget behov för att diskutera fallets meriter här; Det räcker att säga, Herodes lyckades försvara sig till kejsarens belåtenhet. Pronto tycks ha tagit del av delegaterna och accepterat en skrivelse för åklagaren, i viss mån påkallad av personliga överväganden; och av denna anledning skriver Marcus Aurelius till Fronto så här:—

'AURELIUS CÆSAR till sin vän FRONTO, hälsning.[5]

'Jag vet att du ofta har sagt till mig att du var angelägen om att hitta hur du skulle kunna

bäst snälla mig. Nu är det dags; nu kan du öka min kärlek till dig, om den kan ökas. En rättegång är på gång, där människor verkar sannolikt inte bara för att höra ditt tal med nöje, utan för att se ditt indignation av otålighet. Jag ser ingen som vågar ge dig en vink i saken; för dem som är mindre vänliga, föredrar att se dig agera med viss inkonsekvens; och de som är mer vänliga, fruktar att verka också vänlig mot din motståndare om de skulle avskräcka dig från din

anklagelse; sedan igen, om du har förberett något snyggt för tillfälle kan de inte uthärda att beröva dig din harang genom att tysta du. Därför, oavsett om du tror att jag är en övergiven rådgivare, eller en djärv pojke, eller för snäll mot din motståndare, inte för att jag tycker det är bättre, jag kommer att erbjuda min råd med viss försiktighet. Men varför har jag sagt, ge mitt råd? Nej, jag kräva det av dig; Jag kräver det djärvt, och om jag lyckas lovar jag det förbli under din skyldighet. Vad? du kommer att säga om jag blir attackerad, ska jag inte betala mes för tat? Ah, men du kommer att få större ära, om ens när attackt du svarar ingenting. Ja, om han börjar det, svara som du vill och du kommer att ha en rättvis ursäkt; men jag har krävt av honom att han skall göra det inte börja, och jag tror att jag har lyckats. Jag älskar var och en av er enligt dina förtjänster och jag vet att lögnen utbildades i P:s hus. Calvisius, min farfar, och att jag blev utbildad av dig; därför är jag full av oro för att denna mest obehagliga affär ska skötas som hederligt som möjligt. Jag litar på att du kan godkänna mitt råd, för mitt avsikt du kommer att godkänna. Jag föredrar åtminstone att skriva oklokt snarare än att tiga ovänligt.'

[5] Ad M. Caes ii., 2.

Fronto svarade och tackade prinsen för hans råd och lovade att han

kommer att begränsa sig till fakta i fallet. Men han påpekar att anklagelserna mot Herodes var sådana att de knappast kan göras behaglig; bland dem är spoliation, våld och mord. Men han är till och med villig att låta några av dessa falla om det är prinsens nöje. Till detta återkom Marcus följande svar:—[6]

"Denna ena sak, min käraste Fronto, är tillräckligt för att göra mig verkligen tacksam

till dig, att du så långt ifrån att avvisa mitt råd, till och med har godkänt det.

När det gäller frågan du ställer i ditt vänliga brev är min åsikt denna: alla som rör det ärende som du stödjer måste tydligt föras

framåt; vad som rör dina egna känslor, även om du kanske just har haft det provokation, bör lämnas osagt.' Berättelsen ger heder åt båda.

Fronto visar ingen humörförlust vid störningen, och krymper inte heller från framställer sin sak med uppriktighet; och Marcus, med anmärkningsvärd tålamod

i en prins, befäller inte att hans vän ska lämnas oberörd, men föreskriver endast en rättvis rättegång i fallet.

[6] Ad. M. Caes., iii. 5.

Ett annat exempel kan ges från ett brev från Fronto[7]

Här är något annat bråkigt och grymt. Jag har ibland hittat

fel med dig i din frånvaro något allvarligt i sällskap med några

av mina mest intima vänner: ibland, till exempel när man blandar sig

samhälle med ett mer högtidligt utseende än vad som var lämpligt, eller skulle läsa böcker i

teatern eller i en bankett; inte heller uteblev jag från teater eller

bankett när du gjorde det.[8]

Då brukade jag kalla dig en hård man, inget gott sällskap, till och med obehagligt,

ibland, när ilskan tog överhanden på mig. Men gjorde någon annan i

samma bankett tala emot dig, jag kunde inte uthärda att höra det med

jämnmood. Så det var lättare för mig att säga något till dig

missgynna mig själv än att höra andra göra det; precis som jag kunde mer

tål lätt att tukta min dotter Gratia, än att se henne tuktas av

en annan.'

[7] Ad. M. Caes., iv. 12.

[8] Texten är oklar

Tillgivenheten dem emellan är tydlig från varje sida i korrespondensen.

Några få instanser ges nu, som skrevs vid olika perioder

Till MIN MÄSTARE.[9]

"Så här har jag gått de senaste dagarna. Min syster blev plötsligt gripen med en inre smärta, så våldsamt att jag blev förfärad över hennes blickar; min

mor i hennes bävan för det kontot av misstag fick blåmärken på sidan

på ett hörn av väggen; hon och vi var mycket oroliga över det

blåsa. För mig själv; när jag skulle vila hittade jag en skorpion i min säng; men jag

lade sig inte på honom, jag dödade honom först. Om du kommer på bättre, det är en tröst. Min mamma har det lättare nu, tack vare Gud. Farväl, bästa och sötaste mästare. Min fru sänder dig en hälsning.'

[9] Ad M. Caes., v. 8.

[10] 'Vad

ord kan jag hitta för att passa min tur, eller hur ska jag beklaga som det förtjänar det hårda tvång som läggs på mig? Det binder mig fast här, mitt hjärta är bekymrat och berört av sådan ångest; det tillåter mig inte heller

skynda till min Fronto, mitt liv och glädje, att vara nära honom vid en sådan ögonblick av ohälsa i synnerhet, att hålla sina händer, att skava försiktigt att identisk fot, så långt som kan ske utan obehag, att delta honom i badet, för att stödja hans steg med min arm.'

[10] Ad M. Caes., i. 2.

[11]'Detta

morgon skrev jag inte till dig, för jag hörde att du var bättre, och eftersom jag själv var engagerad i andra affärer, och jag kan aldrig hålla ut att skriva vad som helst till dig om du inte är lugn och obekymrad och gratis. Så om vi är okej, låt mig veta: vad jag önskar, du vet, och hur riktigt jag önskar det, jag vet. Farväl, min herre, alltid i varje chansen först i mitt sinne, som du förtjänar att vara. Min herre, se att jag inte är det sov, och jag tvingar mig själv att sova, för att du inte ska bli arg på mig.

Ni förstår att jag skriver det här sent på kvällen.

[11] iii. 21.

[12] 'Vad

andan tror du finns i mig, när jag minns hur länge det är sedan jag har sett dig, och varför har jag inte sett dig! och det kanske jag inte ska göra vi ses några dagar ännu, medan du stärker dig; som du måste. Så medan du ligger på sjuksängen, kommer också min ande att ligga lågt,

när,[13]

av Guds barmhärtighet ska du stå upprätt, även min ande ska stå fast, som nu brinner av den starkaste önskan om dig. Farväl, själ av din prins, din elev.'

[14]O

min käre Fronto, högste konsul! Jag ger efter, du har segrat: alla som någonsin har älskat förut, du har erövrat ut och ut i kärlekens tävling. Ta emot segerkransen; och härolden skall förkunna din seger högt inför din egen domstol: "M. Cornelius Fronto, konsul, vinner, och kröns till segrare i Open International

Kärlekslopp." [15]

Men hur slagen jag än är, ska jag varken slappna av eller slappna av mitt eget

iver. Nåväl, du skall älska mig mer än någon annan älskar någon annan människa; men

Jag, som har en förmåga att älska mindre starkt, ska älska dig mer än någon annan älskar dig; mer än du älskar dig själv. Gratia och jag kommer att behöva kämpa för det; Jag tvivlar på att jag inte kommer att få bättre av henne.

För, som Plautus säger, hennes kärlek är som regn, vars stora droppar inte bara

penetrera klänningen, men genomblöt till märgen.'

[12] Ad M. Caes., iii. 19.

[13] Författaren använder ibland arkaismer som quom, som jag återger "whenas".

[14] Ad M. Caes., ii. 2.

[15] Författaren parodierar proklamationen vid de grekiska spelen; orden är också grekiska.

Marcus Aurelius verkar ha varit omkring arton år gammal när den

korrespondens börjar, Fronto är cirka trettio år

äldre.[16]

Den systematiska utbildningen av den unge prinsen verkar ha avslutats,

och Pronto fungerar nu mer som hans rådgivare än hans lärare. Han rekommenderar

prins att använda enkelhet i sina offentliga tal, och att undvika

tillgivenhet.[17]

Marcus ägnar sin uppmärksamhet åt de gamla författarna som då hade en stor

vogue i Rom: Ennius, Plautus, Nævius och sådana talare som Cato och

Gracchus.[18]

Pronto uppmanar honom att studera Cicero, vars brev, säger han, är alla värt att läsa.

[16] Från interna bevis: breven är inte ordnade i tidsordning. Se Nahers Prolegomena, sid. xx. följ.

[17] Ad M. Caes., iii. x.

[18] Ad M. Caes ii. 10,; iii. 18,; ii. 4.

När han vill ge Marcus en komplimang förklarar han en eller annan av sina bokstäver har den sanna Tullian-ringen. Marcus ger sina nätter att läsa när han borde sova. Han övar sig i verskomposition och vidare retoriska teman.

'Det är väldigt snällt av dig', skriver han till Fronto,[19]

'att be om mina hexametrar; Jag skulle ha skickat dem på en gång om jag haft dem

av mig. Faktum är att min sekreterare Anicetus - du vet vem jag menar - inte gjorde det

packa ihop någon av mina kompositioner som jag kan ta med mig. Han känner min

svaghet; han var rädd att om jag fick tag i dem skulle jag, som vanligt,

göra rök av dem. Det var dock ingen rädsla för hexametrarna. Jag måste

bekänn sanningen för min herre: Jag älskar dem. Jag studerar på natten, eftersom

dagen tas upp med teatern. Jag är trött på en kväll och sömning in

dagsljuset, så jag gör inte så mycket. Ändå har jag gjort utdrag ur sextio

böcker, fem volymer av dem, i dessa sista dagar. Men när du läser

kom ihåg att "sextio" inkluderar pjäser av Novius och farser och några små tal av Scipio; bli inte för mycket förvånad över numret. Du kom ihåg din Polemon; men jag ber att du inte kommer ihåg Horace, som har dog med Pollio vad mig beträffar.[20]

Farväl, min käraste och mest tillgivna vän, mest framstående konsul och min älskade herre, som jag inte har sett under dessa två år. De där som säger två månader, räkna dagarna. Kommer jag någonsin att se dig igen?

[19] Ad M. Caes., ii. 10.

[20] Han antyder, som i i. 6, att han har upphört att studera Horace.

Ibland skickar Fronto honom ett tema att arbeta fram, som så här: 'M. Lucilius

folkets tribun kastar våldsamt i fängelse en fri romersk medborgare, mot uppfattningen från hans kollegor som kräver hans frigivning. För denna handling

han är stämplad av censorn. Analysera fallet och ta sedan in båda sidorna vända, anfälla och försvara.'[21]

Eller igen: 'En romersk konsul tar av sig sin statsdräkt, tar på sig handsken och

dödar ett lejon bland de unga männen vid Quinquatrus med full utsikt över folk i Rom. Uppsägning inför censorerna.'[22]

Prinsen har goda kunskaper i grekiska och citerar från Homer, Platon, Euripides, men av någon anledning avrådde Fronto honom från detta

studie.[23]

Hans meditationer är skrivna på grekiska. Han fortsatte sina litteraturstudier under hela sitt liv, och efter att han blev kejsare finner vi honom fortfarande fråga

hans rådgivare för kopior av Ciceros brev, med vilka han hoppas kunna förbättras

hans ordföråd.[24]

Pronto hjälper honom med ett utbud av liknelser, vilket han inte tycks ha gjort

tänka på lätt. Det är att frukta att grunden till Marcus värtalighet pumpades upp med konstgjorda medel.

[21] Pollio var en grammatiker, som lärde Marcus.

[22] Ad M. Caes., v. 27;; V. 22.

[23] Ep. Graciae, 6.

[24] Annons Anton. Imp., II. 4.

En uppfattning om hans litterära stil kan hämtas från brevet som följer:[25]

"Jag hörde Polemo deklamera häromdagen för att säga något om saker och ting

sublunary. Om du frågar vad jag tyckte om honom, lyssna. Han förefaller mig vara en

flittig bonde, begåvad med största skicklighet, som odlat en

stor egendom för majs och vinstockar endast, och faktiskt med en rik avkastning på

fina grödor. Men ändå i hans land finns det inget pompeianskt fikon eller

Arisk grönsak, ingen tarentinros, eller tilltalande klippa, eller tjock

lund, eller skuggig platan; allt är till för nytta snarare än för nöje, såsom som man hellre borde berömma, men bryr sig om att inte älska.

[25] Ad M. Caes, ii. 5.

En ganska djärv idé, är det inte, och förhastad bedömning, att rikta misstroendevotum mot en man

av ett sådant rykte? Men när jag kommer ihåg att jag skriver till dig, jag tror att jag är mindre djärv än du skulle ha mig.

I den punkten är jag helt obestämd.

"Det finns en oförutsett hendecasyllable för dig. Så innan jag börjar poetisera, jag tar det lugnt med dig. Farväl, min hjärtans önskan, din Verus mest älskade, mest framstående konsul, mästare mest söta.

Farväl ber jag någonsin, sötaste själ.

Vilket brev tror du att du har skrivit till mig kan jag våga säga, att hon som uttråkade mig och fostrade mig aldrig skrev något SÅ härligt, så honungssöt. Och detta kommer inte av din fina stil och vältalighet: annars inte bara min mor, utan alla som andas.'

För eleven har aldrig något på jorden varit så fint som hans husbondes vältalighet; på detta tema bubblar Marcus ganska mycket av entusiasm.

[26] 'Tja,

om de gamla grekerna någonsin skrev något liknande, låt dem som vet avgör det: för mig, om jag vågar säga det, läser jag aldrig något invektiv av Catos

så bra som ditt encomtum. O om min

Herre[27]

kunde vara tillräckligt berömd, tillräckligt beröm skulle han ha blivit utan tvekan av dig! Sådant görs inte nuförtiden.[28]

Det var lättare att matcha Pheidias, lättare att matcha Apelles, lättare i a ord för att matcha Demosthenes själv, eller Cato själv; än att matcha detta färdigt och perfekt arbete. Aldrig har jag läst något mer raffinerat, något mer efter den antika typen, något mer läckert, vad som helst mer latin. O glad du, att vara utrustad med vältalighet så stor! O glad Jag, att vara tinder laddningen av en sådan mästare! O argument,[29]

O arrangemang, o elegans, o intelligens, o skönhet, o ord, o briljans, O subtilitet, o nåd, o behandling, o allt! Ofog ta mig, om du borde inte ha en stav i handen en dag, ett diadem på pannan, en domstol uppställd för dig; då skulle härolden kalla oss alla - varför gör jag det

säga "oss"? Skulle kalla alla, de lärda och talare: en efter en du skulle vinka dem fram med din käpp och förmana dem. Hittills har jag har inte varit rädd för denna förmaning; många saker hjälper mig att komma in inom mig

din skola. Jag skriver detta i största hast; för när jag skickar du så vänligt ett brev från min Herre, vad behöver ett längre brev av mig? Farväl då, ära av romersk vältalighet, skryta med dina vänner, magnifico, förtjusande man, mest framstående konsul, mästare mest

söt.

[26] Ad M. Caes., ii. 3.

[27] Kejsaren Antoninus Pius omtalas som dominus meus.

[28] Denna mening är skriven på grekiska.

[29] Flera av dessa ord är grekiska, och betydelsen är inte helt klar.

"Efter det här ska du se till att inte berätta så många fibbar om mig, speciellt i senaten. Ett monstruöst fint tal det här! O om jag fick kyssa dig

huvudet på varje rubrik av det! Du har sett ner på alla med hämnd.

Detta tal en gång läst, förgäves skall vi studera, förgäves skall vi slita, i förgäves anstränga varje nerv. Farväl alltid, käraste herre.'

Ibland stiger Fronto ner från vältalighetens höjder för att erbjuda praktiska råd; som när han föreslår hur Marcus ska hantera sin svit. Det är det svårare, medger han, att hålla hovmän i harmoni än att tämja lejon med en luta; men om det ska göras måste det vara genom att utrota svartsjukan.

'Låt inte dina vänner', säger Fronto, '[30]

'avundas varandra, eller tro att det du ger till en annan är smutsigt dem.

[30] Ad M Caes., iv. 1.

Håll borta avundsjuka från din svit, och du kommer att hitta dina vänner vänligt och

harmonisk.'

Här och var möts vi av anspelningar på hans dagliga liv, vilket vi kunde

vill vara mer frekvent. Han går till teatern eller domstolen,[31]
eller deltar i domstolsceremonin, men hans hjärta är alltid med honom
böcker. Årgångssåsongen, med sina religiösa riter, var alltid
tillbringade av Antoninus Pius på landet. Följande bokstäver
ge en ljudlig föreställning om en dags ockupation vid den tiden:[32]

[31] ii. 14

[32] iv. 5,6.

"MIN käraste mästare, jag mår bra. Idag har jag studerat från nionde
timmen

från natten till den andra timmen på dagen, efter att ha tagit mat. Jag tog
sedan på

mina tofflor, och från tid andra till tredje timmen hade en mycket trevlig
gå upp och ner framför min kammare. Sedan stövlade och mantel-för så vi
befalldes att dyka upp - jag gick för att vänta på min herre kejsaren. Vi gick
jagade, gjorde grova handlingar, hörde ett rykte om att galtar hade fångats,
men det fanns inget att se. Men vi klättrade upp för en ganska brant backe,
och på eftermiddagen återvände hem. Jag gick direkt till mina böcker. Av
med

stövlarna, ner med kappan; Jag tillbringade ett par timmar i sängen. Jag
läste

Catos tal om Pulchras egendom, och ett annat där han

åttalar en tribun. Ho, ho! Jag hör dig ropa till din man, Av med dig som
så fort du kan, och ge mig dessa tal från Apollons bibliotek.

Ingen idé att skicka: Jag har de böckerna med mig också. Du måste ta dig runt

Tiberisk bibliotekarie; du kommer att behöva spendera något på saken; och när jag återvänder till stan, förväntar jag mig att gå och dela med honom. Nåväl, efter

när jag läste dessa tal skrev jag en eländig bagatell, avsedd att drunkna eller brinner. Nej, mitt försök att skriva blev verkligen inte av

idag; sammansättningen av en jägare eller en vintager, vars rop är ekar genom min kammare, hatiskt och tröttsamt som lagdomstolarna. Vad har jag sagt? Ja, det var riktigt sagt, ty min husse är en talare. jag

tror att jag har blivit förkyld, vare sig av att gå i tofflor eller från skriver dåligt, jag vet inte. Jag är alltid irriterad på slem, men idag

Jag verkar snurra mer än vanligt. Nåväl, jag ska hälla olja på mitt huvud och gå

gå och sova. Jag menar inte att stoppa en droppe i min lampa idag, så trött är jag

Jag från ridning och nysningar. Farväl, kära och mest älskade mästare, som jag saknar, kan jag säga, mer än Rom självt.'

"MIN ÄLSKADE MÄSTARE, jag mår bra. Jag sov lite mer än vanligt för min del lätt kyla, vilket verkar vara bra igen. Så jag tillbringade tiden från

elfte timmen på natten till tredje dagen delvis i inläsning

Cato's Agriculture, delvis i skrift, inte fullt så illa som igår

verkligen. Sedan, efter att ha väntat på min far, lugnade jag min hals med honungsvatten, kasta ut det utan att svälja: Jag kan säga gurgla, men jag

kommer inte, även om jag tror att ordet finns i Novius och på andra ställen.
Efter

när jag tog hand om min hals gick jag till min far och stod vid hans sida som han

offrade. Sedan till lunch. Vad tror du att jag var tvungen att äta? Lite av

bröd så stort, medan jag såg andra sluka kokta bönor, lök och

fisk full av löjrom. Sedan satte vi igång med att plocka druvorna, med massor

av svett och skrik, och, som citatet lyder, "Några högt hängande

kluster lämnade vi överlevande från årgången." Efter den sjätte timmen vi

återvänt hem. Jag jobbade lite, och dåligt med det. Sedan hade jag en

långt skvaller med min kära mamma sittande på sängen. Mitt samtal var:

Vad tror du att min vän Fronto gör just nu? Hon sa: Och vad

tänker du på min vän Gratia?'[33]

Min tur nu: Och hur är det med vår lilla Gratia,[34]

sparven? Efter denna typ av prat, och ett argument om vilken av

du älskade den andre mest, klingade gongongen, signalen som min far hade

gått till badet. Vi åt, efter tvätt i oljekällaren - jag menar vi

supped efter ablutions, inte efter ablutions i oljekällaren; och

lyssnade med njutning till det rustika gibbandet. Efter att ha kommit tillbaka, innan

vänder mig på sidan för att snarka, jag gör min uppgift och redogör för dagen

till min förtjusande husse, som jag skulle längta efter lite mer

inte ha något emot att bli en aning tunnare. Farväl, Fronto, var du än är, älskling, min älskling, min förtjusning. Varför vill jag ha dig? Jag kan älska dig långt borta.'

[33] Frontos fru.

[34] Frontos dotter

En anekdot ställer Marcus framför oss i ett nytt ljus:[35]

[35] Ad M. Caes ii. 12.

'När min far kom hem från vingårdarna, steg jag upp på min häst som vanligt och red vidare en bit framåt. Tja, där på vägen var en fårhjord, som står alla trängda som om platsen vore en öken, med fyra hundar och två herdar, men inget annat. Sedan en herde sade till en annan herde, när han såg ett antal ryttare: 'Jag säg, säger han, se dig på dessa ryttare; de gör ett rån.'

När jag hörde detta klappar jag sporrar till min häst och rider rakt mot hästen

får. I bestörtning sprids fåren; hit och dit är de

flyktigt och bråkande. En herde kastar sin gaffel, och gaffeln faller på ryttaren som kom bredvid mig. Vi gör vår flykt. Vi gillar ingen Marcus desto värre för denna krydda av bus.

Ytterligare ett brev[36]

beskriver ett besök i en lantstad, och visar den antikvariska andan av författaren:—

'M. CÆSAR till sin MASTER M. FRONTO, hälsning.

'Efter att jag gått in i vagnen, efter att jag tagit avsked av dig, gjorde vi en resan bekväm nog, men vi hade några droppar regn att blöta oss. Men innan vi kom till lantgården, avbröt vi vår resa i Anagnia, en mil eller så från motorvägen. Sedan inspekterade vi den gamla staden, en miniatyr det är, men har i sig många antikviteter, tempel och religiösa ceremonier helt ur vägen. Det finns inte ett hörn utan dess helgedom, eller fane, eller tempel; dessutom många böcker skrivna på linne, som hör till

saker heliga. Sedan på porten när vi kom ut skrevs två gånger, som följer: "Prästen bär fallet." [37]

Jag frågade en av invånarna vad det ordet var. Han sa att det var ord på hernikansk dialekt för offrets hud, som prästen lägger över sin koniska mössa när han kommer in i staden. Jag fick reda på många andra

saker som jag ville veta, men det enda jag inte önskar är

att du skulle vara frånvarande från mig; det är min främsta oro. Nu för själv, när du lämnade den platsen, åkte du till Aurelia eller till Kampanien?

Se till att skriva till mig, och säg om du har öppnat årgången, eller

bar en mängd böcker till lantgården; detta också, oavsett om du missar

jag; Jag är dum att fråga det, när du berättar det för mig om dig själv. Nu om du

saknar mig och om du älskar mig, skicka mig dina brev ofta, vilket är en

tröst och tröst för mig. Jag skulle faktiskt föredra att läsa tio gånger

dina bokstäver än alla vinstockar från Gaurus eller Marsians; för dessa Signian vinstockar har druvor för rang och frukt för skarp i smaken, men Jag föredrar vin framför must att dricka. Dessutom är de där druvorna trevligare att

ät torkad än färskmogen; Jag lovar att jag hellre skulle trampa dem under fötterna

än att sätta tänderna i dem. Men jag ber att de må vara nådiga och förlåtande,

och ge mig gratis förlåtelse för dessa mina skämt. Farväl, bästa vän, käraste, mest lärda, sötaste mästare. När du ser musten jäsa in karet, kom ihåg att just så i mitt hjärta strömmar längtan efter dig och flyter och bubblar. Adjö.'

[36] Ad Verum. Imp ii. 1, s. fena.

[37] Santantum

Att ta alla hänsyn till konventionella överdrifter framgår tydligt av korrespondens om att det fanns djup kärlek mellan Marcus och hans lärare. Breven omfattar flera år i rad, men strax efter födelsen av Marcus dotter, Faustina, det är ett stort gap. Det följer inte med det breven upphörde helt, eftersom vi vet att en del av samlingen är förlorad; men det var nog mindre samlag mellan Marcus och Fronto efter att Marcus tog sig till filosofistudiet under ledning av Rusticus.

När Marcus efterträdde tronen 161 börjar bokstäverna igen, med

något ökad formalitet från Frontos sida, och de fortsätter för vissa
fyra år, när Fronto, som ständigt har klagat på
ohälsa, verkar ha dött. Ett brev från den senare perioden ger
några intressanta uppgifter om kejsarens offentliga liv, som är värda
citerar. Fronto talar om Marcus segrar och vältalighet i det vanliga
stam av högt beröm, och fortsätter sedan.[38]

' Armén när du tog den i hand sänktes i lyx och fest, och
skadad med lång inaktivitet. I Antiochia hade soldaterna varit vana
att applådera vid scenspelen, visste mer om trädgårdarna på närmaste
restaurang än på slagfältet. Hästar var håriga av brist på
grooming, ryttare släta eftersom deras hår hade dragits ut av
rötter[39]

en sällsynt sak var det att se en soldat med hår på arm eller ben. Dessutom,
de var bättre beväpnade än beväpnade; så mycket, att Laelianus Pontius, en
sträng man av den gamla disciplinen, bröt cuirasses av några av dem
med fingertopparna och observerade kuddar på hästarnas ryggar. Hos hans
riktning genomskurna tofsarna, och ut ur ryttarnas sadlar
kom vad som såg ut att vara fjädrar plockade från gäss. Få av männen
kunde

valv till häst, resten klättrade upp med nöd och näppe med hjälp av klacken
och knä och ben var det inte många som kunde kasta en lans susande, de
flesta gjorde det
utan kraft eller kraft, som om de vore saker med ulltärning

vanligt i lägret, sömnen varade hela natten, eller om de höll vakt så var det över vinkoppen. Med vilka regler för att hålla fast sådana soldater som dessa,

och att vända dem till ärlighet och industri, lärde du dig inte av Hannibals stränghet, Africanus disciplin, Metellus handlingar nedtecknat i historien.

[38] Ad Verum. imp., ii. I, s.fin.

[39] Ett vanligt kännetecken för den kvinnliga i Rom.

Efter lärobokstäverna upphör de andra sysslar med inhemska händelser, hälsa och sjukdom, besök eller introduktioner, förlossning eller

döden. Så skriver kejsaren till sin gamle vän, som hade visat några svårighet att söka en

intervju:[40]

[40] Ad Verum. Imp. Aur. Caes., dvs. 3.

'Till MIN MÄSTARE.

'Jag har ett allvarligt klagomål mot dig, min käre mästare, men ändå min sorg är mer än mitt klagomål, för efter så lång tid har jag inte heller

omfamnade dig eller talade med dig, fastän du besökte palatset och den ögonblick efter att jag hade lämnat prinsen min bror. Jag förebråade min bror

allvarligt för att inte komma ihåg mig; han vågade inte heller förneka felet.'
Fronto igen

skriver vid ett tillfälle: 'Jag har sett din dotter. Det var som att se dig

och Faustina i spädbarnsåldern, så mycket som är charmigt hennes ansikte har tagit från

var och en av er.' Eller igen, vid ett senare tillfälle:[41]

Jag har sett dina brudar, den mest förtjusande syn som jag någonsin sett i min

livet, så lik du att ingenting är mer likt än likheten Av

barmhärtighet av himlen de har en frisk färg och starka lungor. En höll en

en bit vitt bröd, som en liten prins, den andra en vanlig bit,

som en sann filosofers son.'

[41] Annons Ant. Imp i., 3.

Marcus, vi vet, var hängiven sina barn. De var känsliga i

hälsa, trots Frontos försäkran, och endast en son överlevde

far. Vi finner ekon av denna tillgivenhet då och då i breven. 'Vi

har sommarvärme här fortfarande', skriver Marcus, 'men sedan mina små flickor

mår ganska bra, om jag får säga så, det är som vårens stärkande klimat

till oss.'[42]

När lilla Faustina kom tillbaka från dödsskuggans dal,

hennes far skriver genast för att informera Fronto.[43]

Den sympati han ber om ger han också, och allt eftersom ålderdomen för med sig mer och mer

När han är sjuk, blir Marcus ännu mer omtänksam för sin älskade lärare.

Den stackars gubben drabbades av ett hårt slag i sin sonsons död, på

som Marcus skriver:[44]

'Jag har nyss hört talas om din olycka. Känner mig sorgsen som jag gör när man

av dina leder ger dig smärta, vad tror du att jag känner, käre mästare,

när du har ont i sinnet? Gubbens svar, trots ett visst

självmedvetenhet, är full av patos. Han berättar med stolthet om händelserna

av ett långt och uppriktigt liv, i vilket han inte har gjort någon orätt, och levt i

harmoni med sina vänner och familj. Hans känslor faller bort från honom,

som ropet av smärta tvingas bort från hans hjärta:—

[42] Ad M. Caes., v. 19

[43] iv. 11

[44] De Nepote Amissa

[45] 'Många

sådana sorger har förmögenhet besökt mig under hela mitt liv. Att gå förbi min

andra lidanden, jag har förlorat fem barn under de mest ynkliga

möjliga förutsättningar: för de fem förlorade jag en efter en när var och en var min enda

barn, som utsätts för dessa dödsfall på ett sådant sätt att varje

barn föddes till en redan sörjande. Så jag förlorade någonsin mina barn

utan tröst, och fick dem mitt i ny sorg.....'

[45] De Nepote Amissa 2

Brevet fortsätter med reflektioner över dödens natur, 'mer att vara'

gläds över än gråter, den yngre dör,' och en stämning av

Försynen, inte utan värdighet, bortvrängd från honom så att säga genom detta sista

kulminerande olycka. Den avslutas med en sammanfattning av hans liv i protestera mot slaget som fallit på hans gråa huvud.

"Genom mitt långa liv har jag inte begått något som skulle kunna medföra vanära eller vanära eller skam: ingen girighet eller förräderi har jag gjort i alla mina dagar: nej, men mycket generositet, mycket vänlighet, mycket sanning

och trofasthet har jag visat, ofta med risk för mitt eget liv. Jag har levde i vänskap med min gode bror, som jag gläds åt att se i besittning af högsta ämbetet genom din faders godhet och genom din vänskap kl lugn och perfekt vila. De kontor som jag själv har fått har jag aldrig strävade efter på något skenbart sätt. Jag har kultiverat mitt sinne snarare än

min kropp; strävan efter att lära jag har föredragit att öka min rikedom.

Jag föredrog att vara fattig snarare än bunden av någons skyldighet, till och med till

vill hellre än att tigga. Jag har aldrig varit extravagant i att spendera pengar,

Jag har förtjänat det ibland för att jag måste. Jag har noggrant talat om sanningen, och har varit glada att höra det talat till mig. Jag har tänkt det bättre att bli försummad än att tyna, att vara dum än att låtsas, att vara sällan en vän än att ofta vara en smickrare. Jag har sökt lite,

förtjänade inte lite. Så långt jag kunnat har jag assisterat var och en en mina medel. Jag har lätt gett hjälp till de förtjänata, orädd till de

oförtjänt. Ingen genom att visa sig vara otacksam har gjort mig långsammare till

ge omedelbart alla förmåner jag kunde ge, och jag har aldrig varit hård mot otacksamhet. (En fragmentarisk passage följer, där han verkar tala

om hans önskan om ett fredligt slut och hans hus ödeläggelse.) Jag har

led av lång och smärtsam sjukdom, min älskade Marcus. Sedan fick jag besök

av ynkliga olyckor: min fru har jag förlorat, mitt barnbarn har jag förlorat i

Tyskland:[46]

ve jag! Jag har tappat min Decimanus. Om jag var gjord av järn, vid den här pinnen

Jag kunde inte skriva mer.

[46] I kriget mot Catti.

Det är anmärkningsvärt att Marcus Aurelius i sina Meditationer nämner Fronto

bara en gång.[47]

Alla hans litteraturstudier, hans oratorium och kritik (som det var) är

glömd; och, säger han, 'Fronto lärde mig att inte förvänta mig naturligt

tillgivenhet från högt födda.' Fronto sa egentligen mer än så här: det

'tillgivenhet' är inte en romersk egenskap och har inte heller ett latinskt namn.[48]

Romersk eller inte romersk, Marcus fann tillgivenhet i Fronto; och om han växte ur

sin mästaress intellektuella träning tappade han aldrig kontakten med det sanna

mannens hjärta, det är det som Frontos namn ger upp till hans hågkomst, inte avhandlingar om sammansatta verb eller otäck kritik av stil.

[47] Bok I., 8.

[48] Ad Verum, ii. 7

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius

ANMÄRKNINGAR

Detta är varken en kritisk utgåva av texten eller en ändrad utgåva av Casaubons översättning har det inte ansetts nödvändigt att lägga till full anteckningar. Casaubons egna anteckningar har utelämnats, eftersom för det mesta

de är diskursiva och inte nödvändiga för att förstå vad som är skriven. I de som följer här är vissa ändringar av hans

nämnt, som han föreslår i sina anteckningar, och följer i översättningen.

Dessutom görs en eller två korrigeringar där han har misstagit sig grekiska, och översättningen kan vara missvisande. De som inte kommer under dessa två huvuden kommer att förklara sig själva.

Själva texten har utarbetats genom en jämförelse av 1634 års upplagor och 1635. Man bör hålla i minnet att Casaubons ofta snarare är en parafrasera än en nära översättning; och det verkade inte värt mödan Lagg märke till varje variant eller förstärkning av originalet. I originalet upplagor allt som Casaubon uppfattar som det förstås, men inte uttrycks, är omges av hakparenteser. Dessa parenteser är här utelämnade, eftersom de

störa läsarens bekvämlighet; och så har några av
alternativa återgivningar föreslagna av översättaren. I några fall latin
ord i texten har ersatts av engelska.

Siffror inom parentes hänvisar till Teubner-texten av Stich, men divisionerna
av texten lämnas oförändrade. För några av de identifierade referenserna är
jag

skyldig herr G. H. Rendalls Marcus Aurelius.

BOK II "Båda att frekventa" (4). Gr. τὸ μὴ, C.

gissningar τὸ μὲ. Texten stämmer nog: "Jag

frekvent inte föreläsningar, och jag undervisades hemma."

VI Idioter.... filosofer (9). Läsningen är tveksam, men meningen

verkar vara: "enkla och olärda män"

XII "Claudius Maximus" (15). Läsningen av Palatine MS. (nu förlorat)

var parakhsiz Maximon, som C. antar att dölja bokstäverna kl som en

förkortning av Claudius.

XIII "Patientens hörsel... Han skulle inte" (16). C. översätter sin gissning

läser epimonon ollan. på proapsth Stich föreslår en läsning med mycket

samma mening:epimonon all antoi "Strikt och rigid hantering" (16). C.

översätter tonvn (Pal. MS.) som om från tonoz, i betydelsen

"ansträngning." "stränghet." Läsningen av andra MSS. tonvn är att föredra.

XIII "Congiaries" (13). dianomais, "doler".

XIV "Cajeta" (17). Passagen är förvisso korrupt. C. spionerar på en referens

till Chryses som ber vid havsstranden i Illiaden, och antar att M.

Aurelius att ha gjort liknande. Ingen av de föreslagna ändringarna är det tillfredsställande. Vid § XV. Bok II. brukar räknas börja. BOK II III.

"Gör, själ" (6). Om den mottagna läsningen är rätt måste den vara sarkastisk;

men det finns flera varianter som visar hur otillfredsställande det är. C.

översätter "en gar o bioz ekasty so par eanty", vilket jag inte förstår.

Den känsla som krävs är: "Gör inte våld mot dig själv, för du har inte längtat att använda självrespekt. Livet är inte (v. 1. så långt för varje, och detta liv ty du är nästan färdig."

X. "heder och beröm fortsätter" (12). Verbet har hoppat av

text, men C. har tillhandahållit en av de erforderliga betydelseerna.

XI. "Tänk på" etc. (52). Detta verb finns inte på grekiska, vilket betyder:

"(Och förnuftet visar också) hur människan osv."

BOK IV XV. "Agathos" (18): Detta är förmodligen inte ett egennamn, utan det texten verkar vara osunda. Betydelsen kan vara "den gode mannen borde"

XVI. oikonomian (16) är en "praktisk fördel", ett sekundärt mål. XXXIX.

"Ty häri ligger allt..." (~3). C. översätter sin gissning olan för ola.

BOK V XIV. katorqwiseiz (15): Handlingar av "rätthet" eller "rakhet".

XXIII. "Roarer" (28): Gr. "tragedian". Ed. 1 har horman,' red. 2

korrigerar till "sköka", men utelämnar att ändra ordet vid dess andra förekomst.

XXV. "Du har... dem" (33): Ett citat från Homer, Odyssey, iv. 690.

XXVII. "En av poeterna" (33): Hesiod, Op. et Dies, 197.

XXIX och XXX. (36). Grekiskan verkar innehålla citat från källor inte känt, och översättningen är en omskrivning. (En eller två ändringar äro här gjorda på bemyndigande af andra upplagan.) BOK VI XIII.

"Påverkad och kvalificerad" (i4): existens, sammanhållningskraften som visas i saker

livlös; fusiz, tillväxtkraft ses hos växter och liknande.

XVII. "Undra på dem" (18): d.v.s. mänskligheten.

XXXVII. "Chrysippus" (42): C. hänvisar till en passage av Plutarch De Communibus Notitiis (c. xiv.), där Chrysippus representeras som ett ordspråk

att en grov fras kan vara vidrig i sig, men ändå ha sin plats i en komedi som bidrar till en viss effekt.

XL. "Man eller män..." Det finns ingen paus på grekiskan, vilket betyder: "Vad som helst (är fördelaktigt) för en man är så för andra män också."

XLII. Det finns inget uppehåll i grekiskan.

BOK VII IX. C. översätter sin gissning mh för h. Det grekiska betyder "rakt, eller rättad", med en lek med det bokstavliga och metaforiska betydelsen av ortoz.

XIV. endaimonia. innehåller ordet daimwn i sammansättning. XXII. Texten är korrupt, men orden "eller om det bara är få" borde vara "det är lite".
nog."

XXIII. "Platon": Republik, vi. sid. 486 A.

XXV. "Det kommer," etc. Euripides, Belerophon, frag. 287 (Nauck).

"Liv", etc. Euripides, Hypsipyle, frag. 757 (Nauck). "Så länge" osv.

Aristofanes, Acharne, 66 i.

"Platon" Apology, sid. 28 B.

"För så här" Apology, sid. 28 F.

XXVI. "Men, o ädle herre," etc. Platon, Gorgias, 512 D. XXVII. "Och vad gäller

de delarna," etc. Ett citat från Euripides, Chryssipus, frag. 839

(Nauck).

"Med kött", etc. Från Euripides, Supplices, 1110. XXXIII. "De båda",

dvs livet och brottningen.

"Säger han" (63): Platon, citerad av Epictetus, Arr. i. 28, 2 och 22.

XXXVII. "Hur vet vi," etc. Grekiska betyder: "hur vet vi om Telauges

var inte ädlare till sin karaktär än Sofokles?" Anspelningen är okänd.

XXVII. "Frost" Ordet är skrivet av Casaubon som ett egennamn, "Pagus."

"Sokrates hårdhet var berömd"; se Platon, Siymposium, sid. 220.

BOK X XXII. Det grekiska betyder, "ynka andetag som bär upp lik, så att

berättelsen om Dead Man's Land är tydligare."

XXII. "Poeten" (21): Euripides, frag. 898 (Nauck); jämför Aischylos,

Danaides, frag. 44.

XXIV. "Platon" (23): Theaetetus, sid. 174 D.

XXXIV. "Poeten" (34): Homeros, Iliaden, vi. 147.

XXXIV. "Wood": En översättning av ulh, "materia."

XXXVIII. "Retorik" (38): Snarare "talets gåva"; eller kanske

"dekret" från den resonerande fakulteten.

BOK XI V. "Cithaeron" (6): Oidipus uttalar detta rop efter att ha upptäckt att han har uppfyllt sin hemska undergång, han avslöjades på Cithaeron som ett spädbarn

att dö, och ropet antyder att han önskar att han hade dött där. Sofokles, Oidipus Tyrannus, 1391.

V. "Ny komedi...", etc. C. har här avvikit från det grekiska ganska vitt.

Översätt: "och förstå till vilket syfte den nya komedin antogs, vilket i små grader urartat till en ren uppvisning av skicklighet i mimik." C.

skriver Comedia Vetus, Media, Nova. XII. "Phocion" (13): När ska det bli dödad anklagade han sin son att inte bära någon illvilja mot atenarna.

XXVIII. "Mitt hjärta", etc. (31): Från Homer, Odyssey ix. 413. "De kommer"

Från Hesiod, Opera et Dies, 184.

"Epictetus" Arr. i. II, 37.

XXX. "Skär ner druvor" (35): Korrekt "majsax." "Epictetus"(36): Arr.

3, 22, 105.

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius

ORDLISTA

Denna ordlista innehåller alla egennamn (förutom ett fåtal som är det obetydliga eller okända) och alla föråldrade eller oklara ord. ADRIANUS, eller Hadrianus (76-138 e.Kr.), 14:e romerska kejsaren.

Agrippa, M. Vipsanius (63-12 f.Kr.), en framstående soldat under

Augustus.

Alexander den store, kung av Makedonien och erövrare av öst, 356-323

B.C.

Antisthenes från Aten, grundare av sekten av cyniska filosofer, och en motståndare till Platon, 500-talet f.Kr. Antoninus Pius, 15:e romerska kejsaren,

138-161 e.Kr. en av de bästa prinsarna som någonsin rest på en tron.

Apati: det stoiska idealet var lugn under alla omständigheter en okänslighet till smärta och frånvaro av all upphöjelse, njutning eller lycka.

Apelles, en berömd målare från antiken.

Apollonius av Alexandria, kallad Dyscolus, eller den 'illa humöret', en stor grammatiker.

Apostem, tumör, excrescens.

Arkimedes från Syrakusa 287-212 f.Kr., den mest kända matematikern i antiken.

Athos, en bergsudde vid N. om Egeiska havet.

Augustus, förste romersk kejsare (regerade 31 f.Kr.-14 e.Kr.).

Undvik, ogiltig.

BACCHIUS: Det fanns flera personer med detta namn, och den som avses är kanske musikern.

Brutus (1) det romerska folkets befriare från deras kungar, och (2) den mördare av Cæsar.

Båda namnen var vanliga ord.

Cæsar, Caius, Julius, Diktatorn och Erövraren.

Caieta, en stad i Lazio.

Camillus, en berömd diktator under den romerska republikens tidiga dagar.

Carnuntum, en stad vid Donau i övre Pannonien.

Cato, kallad från Utica, en stoiker som dog för egen hand efter striden av Thapsus, 46 f.Kr. Hans namn var ökänt för dygd och mod.

Försiktig, försiktig.

Cecrops, den första legendariska kungen av Aten.

Charax, kanske den prästerliga historikern med det namnet, vars datum är okänt, förutom att det måste vara senare än Nero.

Kirurg, kirurg.

Chrysippus, 280-207 f.Kr., en stoisk filosof och stoicismens grundare som en systematisk filosofi.

Circus, Circus Maximus i Rom, där spel hölls. Det var fyra företag som kontrakterade att tillhandahålla hästar, kuskar etc. Dessa var kallade Factiones, och var och en hade sin särskiljande färg: russata (röd), albata (vit), veneta (blå), prasina (grön). Det var hög rivalitet mellan dem, och upplopp och blodsutgjutelse inte sällan.

Cithaeron, en bergskedja N. om Attika.

Komedi, forntida; en term som tillämpas på den attiska komedin av Aristofanes och

hans tid, som kritiserade personer och politik, som en modern serie journal, såsom Punck. Se Ny komedi.

Compendious, kort.

Inbilskhhet, åsikt.

Nöjdhet, belåtenhet.

Crates, en cynisk filosof från 300-talet f.Kr.

Cræsus, kung av Lydia, proverbial för rikedom; han regerade 560-546 f.Kr.

Cynics, en skola av filosofer, grundad av Antisthenes. Deras texter var en sorts karikatyr av sokraticismen. Ingenting var gott utom dygd, ingenting dåligt men vice. Cynikerna förnekade alla civila och sociala anspråk, och försökte återvända till vad de kallade ett naturtillstånd. Många av dem var mycket äckliga i sitt sätt.

DEMETRIUS av Phalerum, en atensk talare, statsman, filosof och poet. Född 345 f.Kr.

Demokrit från Abdera (460-361 f.Kr.), hyllad som "skratten filosof, vars ständiga tanke var "Vilka dårar dessa dödliga är." Han uppfann atomteorin.

Dio av Syrakusa, en lärjunge till Platon, och efteråt tyrann av Syrakusa.

Mördad 353 f.Kr.

Diogenes, cynikern, född omkring 412 f.Kr., känd för sin elakhet och hårdhet.

Diognetus, målare.

Avstå från, stå ut med.

Dogmata, ömtåliga talesätt eller filosofiska levnadsregler.

EMPEDOCLES av Agrigentum, fl. 500-talet f.Kr., en filosof, som först slog fast att det fanns "fyra element". Han trodde på själars migration och materiens oförstörbarhet.

Epiktetos, en berömd stoisk filosof. Han var från Frygien, till en början a slav, sedan frigiven, halt, fattig och nöjd. Arbetet ringde

Encheiridion sammanställdes av en elev från hans diskurser.

Epicureans, en sekt av filosofer grundad av Epicurus, som "kombinerade Demokritos fysik", d.v.s. atomteorin, "med etiken om Aristippus."

De föreslog att de skulle leva för lyckan, men ordet var inte så grovt och vulgär mening ursprungligen som det snart tog.

Epikuros från Samos, 342-270 f.Kr.

Bodde i Aten i sina "trädgårdar", en urban och vänlig, om än något värdelös, livet. Hans karaktär var enkel och tempererad, och hade ingen av de

last eller overseende som sedan förknippades med namnet på

Epikurisk.

Eudoxus av Cnidus, en berömd astronom och läkare från 300-talet f.Kr.

C.

DÖDLIG, ödesdiger.

Fortuit, slump (adj.).

Fronto, M. Cornelius, en retoriker och förespråkare, blev konsul år 143 e.Kr.

antal hans brev till M, Aur. och andra finns kvar.

GRANUA, en biflod till Donau.

HELICE, forntida huvudstad i Achaia, uppslukad av en jordbävning, 373 B.C.

Helvidius Priscus, svärson till Thræsea Paetus, en ädel man och en älskare av frihet. Han förvisades av Nero och dödades av Vespasianus.

Herakleitos från Efesos, som levde på 600-talet f.Kr. Han skrev vidare filosofi och naturvetenskap.

Herculaneum, nära Vesuvius, begravd vid utbrottet 79 e.Kr.

Herkules, sid. 167, borde vara Apollo. Se Muses.

Paus, lucka.

Hipparchus av Bithynien, en astronom från 200-talet f.Kr., "Den sanna astronomis fader."

Hippokrates från Cos, omkring 460-357 f.Kr. En av de mest kända läkarna av antiken.

IDIOT, betyder bara den icke-kunniga i någonting, "lekmannen", han som var inte tekniskt utbildad i någon konst, hantverk eller kallelse.

LEONNATUS, en framstående general under Alexander den store.

Lucilla, dotter till M. Aurelius och hustru till Verus, som hon överlevde.

MÆCENAS, en pålitlig rådgivare för Augustus och en överlägsen beskyddare av intelligens

och litterära män.

Maximus, Claudius, en stoisk filosof.

Menippus, en cynisk filosof.

Meteores, ta metewrologika, "högfilosofi", speciellt använd för astronomi och naturfilosofi, som var förbundna med andra spekulationer.

Mellankomedi, något mitt emellan den gamla och nya komedin. Se

Komedi, urgammal och ny komedi.

Mellersta ting, bok 7, XXV. Stoikerna delade upp allt i dygd,

last och likgiltiga saker; men som "likgiltiga" ansåg de det mesta

de saker som världen betraktar som bra eller dåliga, såsom rikedom eller fattigdom. Av dessa var några "att önska", några "att förkastas".

Muser, de nio gudarna som presiderade över olika sorters poesi, musik,

etc. Deras ledare var Apollo, en av vars titlar är Musegetes, Ledaren

av muserna.

NERVER, strängar.

Ny komedi, den attiska komedin av Menander och hans skola, som kritiserade

inte personer utan uppförande, som en modern komisk opera. Se Comedy, Ancient.

PALESTRA, brottningskola.

Pancratiast, tävlande i pancratium, en kombinerad tävling som

omfattade boxning och brottning.

Parmularii, gladiatorer beväpnade med en liten rund sköld (parma).

Pheidias, antikens mest kända skulptör.

Philippus, grundare av den makedonska överhögheten, och far till Alexander

den store.

Phocion, en atensk general och statsman, en ädel och högsinnad man,
300-talet f.Kr.

Han kallades av Demosthenes, "min mensbeskärare".

Han dödades av staten år 317, på en falsk misstanke, och lämnade en
budskap till sin son "att inte bära något agg mot atenarna."

Tall, plåga.

Platon av Aten, 429-347 f.Kr. Han använde den dialektiska metod som han
uppfann

mästare Sokrates.

Han var kanske lika mycket poet som filosof. Han är allmänt identifierad
med teorin om idéer, att saker är vad de är genom deltagande
med vår eviga idé. Hans "Commonwealth" var ett slags Utopia.

Platoniker, anhängare av Platon.

Pompeji, nära Vesuvius, begravd i utbrottet 79 A.D.

Pompeius, C. Pompeius Magnus, en mycket framgångsrik general i slutet av
den

Romerska republiken (106-48 f.Kr.).

Prestidigitator, jonglör.

Pythagoras från Samos, filosof, vetenskapsman och moralist från den 6:e
århundradet f.Kr.

QUADI, en stam av S. Tyskland.

Herr Aurelius förde krig mot dem, och en del av denna bok skrevs

i fält.

RICTUS, gapa, käkar.

Rusticus, Q. Junius, eller stoisk filosof, två gånger utnämnd till konsul av M. Aurelius.

SAKRARI, helgedom.

Salaminius, bok 7, XXXVII. Leon av Sala-mis. Sokrates beställdes av

Trettio tyranner för att hämta honom framför dem, och Sokrates, på egen risk,

vägrade.

Sarmatae, en stam som bor i Polen.

Skelett, skelett.

Skeptiker, en filosofisk skola grundad av Pyrrho (300-talet f.Kr.). Han förespråkade "uppskjutande av domen" och lärde ut kunskapens relativitet och omöjlighet att bevisa. Skolan är inte olik den agnostiska skolan.

Scipio, namnet på två stora soldater, P. Corn. Scipio Africanus, erövrare av Hannibal och P.

Majs. Sc. Afr. Minderårig, som kom in i familjen genom adoption, som förstörde

Kartago.

Secutoriani (ett ord myntat av C.), Sececutorerna, lättbeväpnade gladiatorer, som ställdes mot andra med nät och treudd.

Sextus av Chaeronea, en stoisk filosof, brorson till Plutarchus.

Dumt, enkelt, vanligt.

Sinuessa, en stad i Lazio.

Sokrates, en atensk filosof (469-399 f.Kr.), grundare av dialektiken metod. Avlivad på en övertrumfad anklagelse av sina landsmän.

Stint, limit (utan att antyda niggardliness).

Stoics, ett filosofiskt system grundat av Zeno (300-talet f.Kr.), och systematiserad av Chrysippus (3:e århundradet f.Kr.). Deras fysikaliska teori var en

panteistisk materialism, deras summa bonum "att leva enligt naturen".

Deras vise behöver ingenting, han är tillräcklig för sig själv; dygd är bra, vice dåliga, yttre saker likgiltiga.

THEOPHRASTUS, en filosof, elev till Aristoteles, och hans efterträdare som ordförande för Lyceum. Han skrev ett stort antal verk om filosofi och naturhistoria. Död 287 f.Kr.

Thrasea, P. Thrasea Pactus, en senator och stoisk filosof, en ädel och modig man. Han dömdes till döden av Nero.

Tiberius, 2:e romerske kejsaren (14-31 e.Kr.). Han tillbringade den senare delen av sin

livet på Capreae (Capri), utanför Neapel, i lyx eller utsvävningar, försummar hans kejsarliga plikter.

Sliten, sliten i stycken.

Trajanus, 13:e romerska kejsaren, 52-117 e.Kr.

VERUS, Lucius Aurelius, kollega till M. Aurelius i riket.

Han gifte sig med Lucilla, dotter till M. A., och dog 169 A.D.

Vespasianus, 9:e romerska kejsaren XENOKRATS av Chalcedon, 396-314 f.Kr.,
en

filosof och president för akademien.

Stycken med första raderna

HANS FÖRSTA BOK

I. Av min farfar Verus har jag lärt mig att

vara mild och ödmjuk, och att

II. Av honom som uppfostrade mig, inte att vara

förtjust beroende av någon av

III. Om Diognetus, inte att sysselsätta mig med

fåfänga saker, och inte lätt

IV. Till Rusticus ser jag, att jag först

gått in i inbilskheten

V. Från Apollonius, sann frihet, och

oföränderlig ståndaktighet, och inte

VI. Av Sextus, mildhet och mönstret av en

familj styrd med

VII. Från Alexander grammatikern, att vara

obevisbar själv, och inte

VIII. Av Fronto, till hur mycket avund och bedrägeri

och hyckleri tillståndet av en

IX. Om Alexander den platoniske, inte ofta heller

utan större nödvändighet

X. Av Catulus, för att inte förakta någon väns

utvisning, även om det är orättvist,

XI. Från min bror Severus, att vara snäll och

kärleksfull till alla mina

XII. Från Claudius Maximus, i allt till

sträva efter att ha makt

XIII. Hos min far såg jag hans ödmjukhet;

hans beständighet utan

XIV. Av gudarna fick jag att jag hade gott

farfar och föräldrar,

XV. I Quadis land i Granua,

dessa. Tider på morgonen

XVI. Vad jag än är, är antingen kött eller

livet, eller det som vi

XVII. Allt som utgår från gudarna

omedelbart, att vilken man som helst kommer att göra

ANDRA BOKEN

I. Kom ihåg hur länge du redan har skjutit upp

dessa saker och hur

II. Låt det vara din allvarliga och oupphörliga omsorg

som en romare och en man till

III. Gör, själ, gör; misshandla och förakta dig själv;

ännu ett tag och tid

IV. Varför skulle någon av dessa saker hända
externt, så mycket

V. För att inte observera någon annans tillstånd
människans själ, knappt någonsin

VI. Dessa saker måste du alltid ha i
sinne: Vad är naturen

VII. Theophrastus, där han jämför synd med
synd (som efter en vulgär

VIII. Vad du än påverkar, vad som helst
du projicerar, så gör,

IX. Tänk på hur snabbt allt går
upplöst och löst: den

X. Det är den del av en man som är utrustad med ett gott
förstående fakultet, till

XI. Fundera själv över hur människan, och med vad
del av hans, är förenad

XII. Om du skulle leva tre tusen, eller
så många som tio tusen

XIII. Kom ihåg att allt är bara åsikt och
inbilskheter, för de sakerna

XIV. En mans själ gör fel och respektlös

sig själv först och särskilt,

XV. Tiden för en mans liv är som en punkt;

innehållet i det någonsin

TREDJE BOKEN

I. En man måste inte bara tänka på hur dagligen hans

livet slösar och

II. Detta måste du också observera, att

vad det än är så naturligt

III. Hippokrates har botat många sjukdomar,

blev själv sjuk och

IV. Tillbringa inte återstoden av dina dagar i

tankar och funderingar om

V. Gör ingenting mot din vilja, inte heller motsatsen

till samhället, inte heller

VI. Att vara glad och att inte stå i behov,

någon av andra mäns hjälp

VII. Om du hittar något i detta

dödliga livet bättre än

VIII. Uppskatta aldrig något som lönsamt,

som någonsin kommer att begränsa

IX. I sinnet som en gång är riktigt disciplinerat

och renad, du kan

X. Använd din åsiktsförmåga med all ära

och respekt, för in

XI. Till dessa ständigt närvarande hjälp och minnen,

låt en till läggas till,

XII. Vad är det här, att nu är min fantasi satt

på? av vad saker gör

XIII. Om du tänker det som är

närvarande, efter regeln om

XIV. Som läkare och kirurger alltid har gjort

deras instrument redo

XV. Låt dig inte luras; ty du skall aldrig leva

att läsa din moral

XVI. Att stjäla, att så, att köpa, att vara i vila,

för att se vad som ska göras

XVII. Att kunna fantasier och

fantasier, är gemensam för människan och

FJÄRDE BOKEN

I. Den där inre älskarinna delen av människan om det är så

i sin egen sanna natur

II. Låt ingenting göras förhastat och på måfå,

men allt enligt

III. De söker själva privat pensionering

IV. Om att förstå och att vara rimlig vara

gemensamt för alla människor alltså

V. Som generation är, så är också döden en hemlighet

av naturens visdom: a

VI. Sådant och sådant, från sådant och sådant

orsaker, måste av nödvändighet

VII. Låt opinionen tas bort, och ingen människa

kommer att tycka att han är kränkt.

VIII. Vad som än händer i världen,

händer rättvist, och så om

IX. Inbilska inga sådana saker, som han att

gör dig orättad,

X. Dessa två regler måste du alltid ha i en

beredskap. Gör först

XI. Har du förnuft? Jag har. Varför gör då

använder du inte det? För om

XII. Som del hittills har du haft en

särskilt uppehälle: och nu

XIII. Inom tio dagar, om så händer, du

ska aktas som en gud

XIV. Inte som om du hade tusentals

år att leva. Döden hänger

XV. Nu vinner han mycket tid och fritid,
som inte är nyfiken på att veta

XVI. Han som är girig på kredit och rykte
efter hans död, gör

XVII. Om så är fallet att själarna förblir efter
döden (säger de som inte vill

XVIII. Inte för att vandra ur vägen, utan på
varje rörelse och önskan,

XIX. Allt som är lämpligt för dig, O
Världen, är lämplig för mig;

XX. De kommer att säga allmänt, blanda dig inte med
många saker, om du vill

XXI. Prova också hur en god mans liv; (av en,
som är väl nöjd med

XXII. Antingen är den här världen en kosmoz eller vacker
bit, eftersom alla

XXIII. En svart eller elakartad läggning, en
kvinnligt sinnelag; an

XXIV. Han är en sann flykting, som flyger från
skäl, som män är

XXV. Det finns, som utan så mycket som en kappa;
och det finns, som utan

XXVI. Vilken konst och yrke du än har

lärt, sträva efter att

XXVII. Tänk i mina tankar, till exempel

skull, Vespasianus tider:

XXVIII. De där orden som en gång var vanliga och

vanliga, är nu blivit

XXIX. Allt som nu är närvarande, och från dagen

i dag har sin existens;

XXX. Du är nu redo att dö, och ändå har du det

du inte uppnått

XXXI. Se och observera, hur är tillståndet

deras rationella del; och

XXXII. I en annan mans sinne och förståelse

din ondska kan inte bestå,

XXXIII. Tänk någonsin på världen

som bara en levande

XXXIV. Vad är du, det bättre och gudomliga

del undantaget, men som

XXXV. Att lida förändring kan inte skada; som nr

nytta det är, genom att ändra till

XXXVI. Vad som än händer i världen,

är i naturens gång,

XXXVII. Låt Herakleitos aldrig vara borta

ditt sinne, att döden

XXXVIII. Även som om någon av gudarna skulle

säg dig: Du skall

XXXIX. Låt det vara din eviga meditation, hur

många läkare som

XL. Du måste vara som en udde av havet,

mot vilket dock

XLI. Åh, eländiga jag, för vem är det här misstaget

hände! nej, glad jag,

XLII. Det är bara en vanlig grov sådan, men ändå

är en bra effekt

XLIII. Låt din kurs någonsin vara den mest

kompendiöst sätt. Det mesta

DEN FEMTE BOKEN

I. På morgonen när du hittar dig själv

ovillig att resa sig, överväg

II. Hur lätt är det för en man att sätta

bort från honom helt turbulent

III. Tänk dig själv lämplig och värdig att tala, eller

att göra vad som helst

IV. Jag fortsätter min kurs genom handlingar enligt

till naturen, tills jag

V. Ingen kan beundra dig för din skarpa akuta
språk, sådant är ditt

VI. Sådana finns det, som när de har gjort en
bra tur till någon, är redo

VII. Formen för atenarnas bön löpte
alltså: 'O regn, regn, bra

VIII. Som vi brukar säga, Läkaren har
föreskriven åt denne man,

IX. Var inte missnöjd, var inte nedstämd,
var inte ute av hopp, om

X. Du måste trösta dig i
förväntan på din naturliga

XI. Vad är det för nytta att nu för närvarande jag
göra av min själ? Alltså

XII. Vad dessa saker är i sig själva,
som till största delen är

XIII. Allt jag består av är antingen form eller
fråga. Ingen korruption kan

XIV. Förnuft och rationell makt är förmågor
som nöjer sig

XV. Såsom dina tankar och vanliga

förnimmelser är, sådan kommer din

XVI. Att önska saker omöjliga är en del

av en galen man. Men det är en

XVII. Efter en övervägande är människan närmast

till oss; som vi är bundna

XVIII. Hedra det som är främst och mest

mäktig i världen, och

XIX. Det som inte skadar själva staden;

kan inte skada någon medborgare.

XX. Låt inte den hövding som befaller en del av din

själ någonsin bli föremål för

XXI. Att leva med gudarna. Han lever med

Gudar, som i alla tider

XXII. Var inte arg inte heller på den vars

andetag, inte heller med den vars

XXIII. 'Där ingen av de rytare skall finnas,

inte heller skökan.' Varför så? Som

XXIV. Den rationella essensen genom vilken

universum styrs, är för

XXV. Hur har du burit dig hittills

mot gudarna? mot

XXVI. Varför skulle oförsiktiga olärda själar

besvåra det som är

XXVII. Inom en mycket kort stund, du vill

vara antingen aska eller a

XXVIII. Du kan alltid skynda, om du vill

men gör val av

XXIX. Om detta varken är min onda handling, eller en

agera ändå beroende

XXX. Låt döden överraska rue när den kommer, och

där det kommer, kan jag vara en

SJÄTTE BOKEN

I. Själva materien, varav universum

består, är av sig själv

II. Var det allt ett för dig, vare sig hälften

frusen eller väl varm; om

III. Titta in, låt inte heller den riktiga

kvalitet, eller det verkliga värdet av

IV. Alla ämnen kommer snart till sin förändring,

och antingen ska de göra det

V. Den bästa sortens hämnd är att inte bli

som dem.

VI. Låt detta vara din enda glädje, och din enda

komfort, från en sällskaplig

VII. Den rationella befälsdelen, som den ensam
kan röra om och vända

VIII. Enligt universums natur
alla saker speciella är

IX. När som helst av någon närvarande hårt
händelser du är tvungen till

X. Om det vore att du hade båda på en gång
en styvmor, och

XI. Hur fantastiskt användbart det är för en man att
representera för sig själv

XII. Se vad Crates uttalar om
Xenokrates sig själv.

XIII. De där sakerna som är vanliga
människor beundrar, är de flesta

XIV. Vissa saker skyndar sig att bli och andra att
inte vara mer. Och till och med

XV. Inte vegetativ spiration, det är det inte säkert
(vilka växter har) det

XVI. Under, ovan och omkring finns rörelserna
av elementen; men

XVII. Vem kan välja än att undra över dem? De
kommer inte att tala väl om

XVIII. Bli aldrig gravid med något

omöjligt för människan, som av dig

XIX. Antag att på palestran någon

har allt att slita dig med

XX. Om någon tillrättavisar mig, och skall

gör det uppenbart för mig,

XXI. Jag för min del kommer att göra det som hör till

jag; vad gäller andra saker,

XXII. Alexander av Makedonien, och han det

klädde sina mulor, när en gång

XXIII Tänk på hur många olika saker,

vare sig de rör vår

XXIV. om någon skulle ställa denna fråga

dig, huru detta ord Antoninus

XXV. Är det inte grymt att förbjuda män att

påverka de sakerna, som

XXVI. Döden är ett upphörande från intrycket

av sinnena, den

XXVII. Om i denna typ av liv din kropp vara

kan hålla ut, det är en

XXVIII. Gör allt som det är lärjungen

av Antoninus Pius.

XXIX. Väck ditt sinne och minns ditt förstånd
igen från din naturliga

XXX. Jag består av kropp och själ. Till min kropp
alla saker är

XXXI. Så länge foten gör det som
tillhör det att göra, och

XXXII. Ser du inte, hur även de som
bekänna sig till mekaniker,

XXXIII. Asien, Europa; vad är de, men som
hörn av hela världen;

XXXIV Den som ser det som är nu,
har sett allt det där heller

XXXV. Passa och anpassa dig till det
egendom och till dem

XXXVI. Vilka saker som helst inte är inom
rätt kraft och

XXXVII. Vi arbetar alla med en effekt, vissa
villigt och med ett rationellt

XXXVIII. Tar solen antingen på honom att
göra det som hör till

XXXIX. Om så är fallet att gudarna har övervägt
särskilt av dessa

XL. Vad som helst av något slag händer med någon
ett, är ändamålsenligt att

XLI. Som de vanliga föreställningarna på teatern och
andra sådana platser,

XLII. Låt flera dödsfall av män av alla
sorters och alla möjliga

XLIII. När du vill trösta och heja
dig själv, påminn dig om

XLIV. Sörjer du att du väger
men så många pund, och inte

XLV. Låt oss göra vårt bästa för att övertyga
dem; men dock om

XLVI. Den ambitiösa antar en annan mans
agera, beröm och applåder, till

XLVII. Det är i din makt absolut att
utesluta all slags inbilskhet

XLVIII. Använd dig själv när någon talar till
dig, så att höra

XLIX. Det som inte är bra för bikupan,
kan inte vara bra för

L. Kommer antingen passagerare eller patienter att hitta
fel och klaga, antingen

LI. Hur många av dem som kom till världen
samtidigt som jag

LII. Till dem som är sjuka av gulsot,
honung verkar bitter; och till

LIII. Ingen kan hindra dig att leva som din
naturen kräver. Ingenting

LIV. Vilket slags män de är som de söker
att behaga och vad man ska göra

DEN SJUNDE BOKEN

I. Vad är ondska? Det är det som många
tid och ofta har du

II. Vilken rädsla är det att din dogmata, eller
filosofiska resolutioner

III. Det som de flesta män skulle tro
sig mest glada för, och

IV. Ord efter ord, var och en för sig, måste
sakerna som är

V. Är mitt förnuft och min förståelse tillräcklig
för detta, eller inte? Om det är så

VI. Låt inte framtida saker besvara dig. För om
nödvändigheten så kräver det

VII. Allt som är materiellt försvinner snart

bort i det gemensamma

VIII. Till en rimlig varelse, detsamma

handling är både enligt

IX. Rak av sig själv, inte gjort rak.

X. Som flera medlemmar i en kropp förenade, så

är rimliga varelser

XI. Av saker som är externa, händer vad

vilja till det som kan

XII. Vad någon än gör eller säger,

du måste vara bra; inte för

XIII. Detta kan någonsin bli min tröst och

säkerhet: min förståelse, det

XIV. Vad är rövning, eller lycka: men

att vara bra, eller, en bra

XV. Är någon så dum att frukta förändring,

till vilka alla saker som

XVI. Genom universums substans, som

genom ett torrentpass

XVII. Universums natur, av

gemensam substans för alla ting

XVIII. Ett argt ansikte är mycket emot

naturen, och det är det ofta

XIX. Närhelst någon begår överträdelse

annat, för närvarande överväga

XX. Fancy inte till dig själv saker framtid, som

fastän de var närvarande

XXI. Torka bort all åsikt stanna kraften och

våld av orimligt

XXII. Allt (säger han) är säkert

ordning och möte. Och

XXIII. Ut ur Platon. 'Den vars sinne är

utrustad med sant

XXIV. Av Antisthenes. 'Det är en furste

sak att göra bra och att vara

XXV. Av flera poeter och serier. 'Det kommer det

men lite nytta dig,

XXVI. Ut ur Platon. 'Mitt svar, fullt av

rättvisa och rättvisa, borde vara

XXVII. Att se tillbaka på tidigare saker

åldrar, som på mångfalden

XXVIII. Han har en starkare kropp och är en

bättre brottare än jag. Vadå

XXIX. Där ärendet kan verkställas

överens om det skälet, som

XXX. Se inte om på andra mäns sinnen och
förståelser; men titta

XXXI. Som en som hade levt, och nu skulle
dö av rätt, vad som helst

XXXII. Du måste använda dig själv också för att behålla din
kroppen fixerad och stadig;

XXXIII. Konsten att leva i den här världen
är mer som en brottares,

XXXIV. Du måste ständigt begrunda och
överväga med dig själv, vad

XXXV. Vilken smärta du än har, låt det här
kom nu i ditt sinne,

XXXVI. Se till att du inte vid något tillfälle står
så påverkad, dock mot

XXXVII. Hur vet vi om Sokrates var så
eminent verkligen, och så

XXXVIII. För det är en sak som är mycket möjlig, det
en man ska vara en mycket

XXXIX. Fri från allt tvång i alla
glädje och framgång du

XL. Då har en man uppnått godset av
perfektion i sitt liv och

XLI. Kan gudarna, som är odödliga, för

fortsättning på så många åldrar

XLII. Vilket föremål som helst, vår rimliga och

sällskaplig fakultet möts

XLIII. När du har gjort bra, och en till

gynnas av din handling,

XLIV. Universums natur gjorde det en gång

säkert innan det var

ÅTTONDE BOKEN

I. Även detta, bland annat, kan tjäna till

bevara dig från fåfänga;

II. Vid varje handling som du handlar om, sätt

denna fråga till dig själv;

III. Alexander, Caius, Pompeius; vad är

dess till Diogenes, Herakleitos,

IV. Det de har gjort kommer de fortfarande att göra,

fast du borde hänga

V. Det som universums natur gör

sysselsatt sig om, är;

VI. Varje speciell natur har innehåll, när

i sin egen rätta gång

VII. Du har varken tid eller möjlighet

läsa. Vad då? Har du

VIII. Avstå från att hädanefter klaga på

besvär med ett höviskt liv,

IX. Omvändelse är en inre och

självförakt för försummelsen eller

X. Detta, vad är det i sig, och i sig själv,

enligt dess rätta

XI. När du är svår att bli upprörd och

vaknade ur din sömn,

XII. Som varje fantasi och fantasi presenterar

sig till dig, betänk

XIII. Vid ditt första möte med någon, säg

just nu för dig själv:

XIV. Kom ihåg det för att ändra dig

tillfälle och att följa honom

XV. Om det vore din handling och i din egen

makt, skulle du göra

XVI. Vad som än dör och faller, dock och

varhelst den dör

XVII. Vad det än är, gjordes för något:

som en häst, en vinstock. Varför

XVIII. Naturen har också sitt slut i slutändan

och slutgiltigt fullbordande av

XIX. Som en som slänger upp en boll. Och vad
är en boll desto bättre, om

XX. Det som måste vara föremål för ditt
hänsyn, är antingen

XXI. Med största rätta har dessa saker hänt
till dig: varför inte

XXII. Ska jag göra det? jag ska; så slutet på min
handling vara att göra gott mot

XXIII. Av en handling domare av resten: detta
bad som brukar ta

XXIV. Lucilla begravde Verus; då var Lucilla
själv begravd av andra.

XXV. En mans sanna glädje är att göra det
som egentligen tillhör en

XXVI. Om smärta är ett ont, är den antingen inne
hänsyn till kroppen; (och det

XXVII. Torka bort alla lediga fantasier och säg till
dig själv oupphörligt; Nu

XXVIII. Oavsett om du talar i senaten eller
om du talar med någon

XXIX. Augustus hans hof; hans fru, hans

dotter, hans syskonbarn, hans

XXX. Dra hela ditt liv till måttet

och andel av en singel

XXXI. Ta emot timliga välsignelser utan

prålig, när de skickas

XXXII. Om du någonsin såg antingen en hand eller en

fot, eller ett huvud som ligger vid sidan av

XXXIII. Som nästan alla hennes andra fakulteter och

egenskaper arten av

XXXIV. Låt inte den allmänna representationen till

dig själv av

XXXV. Vadå? är antingen Panthea eller Pergamus

förblir till denna dag av deras

XXXVI. Om du är snabbsynt, var så in

bedömningsfråga, och

XXXVII. I hela människans konstitution, jag

se inte någon dygd motsatsen

XXXVIII. Om du bara kan dra tillbaka högmod

och åsikter om det

XXXIX. Det som är ett hinder för

sinnen, är ett ont för

XL. Om en gång rund och solid, det finns ingen rädsla

att det någonsin kommer att förändras.

XLI. Varför skulle jag sörja mig själv; som aldrig gjorde det
villigt sörja någon

XLII. Denna tid som nu är närvarande, skänk
du på dig själv. De det

XLIII. Ta mig och kasta mig dit du vill: I
är likgiltig. För där

XLIV. Är detta då något av det värt, det
för det borde min själ

XLV. Ingenting kan hända dig, dvs
inte tillfälligt för dig, som

XLVI. Kom ihåg att ditt sinne är av den naturen
som det blir

XLVII. Håll dig till första bara och
nakna farhågor om saker,

XLVIII. Är gurkan bitter? ställ undan den.
Stårtorkar i vägen?

XLIX. Att inte vara slapp och försumlig; eller lös,
och hänsynslös i din

L. 'De dödar mig, de skär mitt kött; de
förfölja min person med

LI. Den som inte vet vad världen är,

vet inte var han själv

LII. Inte bara nu hädanefter ha en gemensam
andetag eller att hålla

LIII. Ogudaktighet i allmänhet skadar inte
världen. Speciellt

LIV. Solen verkar falla utomlands. Och
visserligen är det diffust men

LV. Den som fruktar döden, antingen fruktar den det
han ska inte ha någon mening med

LVI. Alla män är gjorda för varandra: antingen
sedan lära dem bättre, eller

LVII. Sinnets rörelse är inte som
rörelse av en pil. För

LVIII. Att tränga igenom och tränga in i godset
av allas

NIONDE BOKEN

I. Den som är orättvis är också ogudaktig. För den
universums natur,

II. Det var verkligen gladare och bekvämare,
för en man att gå ut

III. Du får inte i fråga om döden bära
dig själv hånfullt, men som

IV. Den som syndar, syndar mot sig själv. Han

det är orättvist, det gör ont

V. Om min nuvarande uppfattning om föremålet är

rätt, och min present

VI. Att torka bort fantasi, att använda övervägande,

att släcka concupiscens, att

VII. Av alla orimliga varelser finns det

men en orimlig själ;

VIII. Människan, Gud, världen, var och en i sin

snäll, bär lite frukt.

IX. Antingen lär dem bättre om det finns i din

makt; eller om det inte är det,

X. Arbete inte som en till vilken det är utsett

att vara eländig, inte heller som en

XI. Den här dagen kom jag ur alla mina problem.

Nej, jag har kastat ut alla

XII. Alla dessa saker, för sakens skull

erfarenhet är vanliga och vanliga;

XIII. De saker i sig som påverkar oss,

de står utan dörrar,

XIV. Som dygd och ondska inte består i

passion, men i handling; så

XV. Till stenen som kastas upp, när den

kommer ner är det ingen skada

XVI. Sålla deras sinnen och förståelse, och

se vilka män de är,

XVII. Alla saker som finns i världen, är

alltid i dödsboet

XVIII. det är inte din, utan en annans synd.

Varför skulle det krångla

XIX. Av en operation och ett syfte som finns

ett slut eller av ett

XX. Som tillfälle kräver, antingen till din

egen förståelse, eller till

XXI. Som du själv, vem du än är, var

gjorda för perfektion och

XXII. Barns ilska, bara babbler; eländig

själar som bär upp döda

XXIII. Gå till kvaliteten på orsaken från

vilket effekten gör

XXIV. Oändliga är bekymmer och elände,

som du redan har

XXV. När någon antingen ska ställa dig inför rätta

falska anklagelser, eller

XXVI. Upp och ner, från en ålder till en annan, gå
de vanliga sakerna

XXVII. Inom ett tag kommer jorden att täcka oss
allt, och sedan hon själv

XXVIII. Och dessa era bekände politiker,
det enda verkliga praktiska

XXIX. Från någon hög plats så att säga
ner och se

XXX. Många av de saker som besvärar och
bekymra dig, det är i din

XXXI. Att förstå hela världen tillsammans
i ditt sinne och i det hela

XXXII. Vad är deras sinnen och
förståelser; och vilka saker det

XXXIII. Förlust och korrupktion, är i mycket gärning
inget annat än ändra och

XXXIV. Hur bast och ruttet, alla vanliga
materia är! Vatten, damm och

XXXV. Kommer denna kverulenheter, detta sorl,
detta klagande och

XXXVI. Det är allt en att se dessa saker för en
hundra år tillsammans

XXXVII. Om han har syndat, är hans skada,

inte min. Men han kanske

XXXVIII. Antingen allt av försynen

av förnuft hända alla

XXXIX. Säger du till den rationella delen,

Du är död; korruption

XL. Antingen kan gudarna inte göra något för oss

alla, eller de kan fortfarande och

XLI. "I min sjukdom" (säger Epikuros om

själv:) 'mina diskurser var

XLII. Det är gemensamt för alla branscher och

yrken att tänka på och avser att

XLIII. När som helst du blir förnärmad med

någons fräckhet, uttryckt

DEN TIONDE BOKEN

I. O min själ, den tid jag litar på kommer att vara, när

du ska vara bra, enkel,

II. Som en som helt och hållet styrs av

naturen, låt det vara din omsorg

III. Vad som än händer dig, du

konst naturligt av din naturliga

IV. Honom som kränker, att undervisa med kärlek och

ödmjukhet och visa honom

V. Vad det än är som händer dig, det
är det som från alla

VI. Antingen med Epicurus, vi måste förtjust
föreställ dig att atomerna är

VII. Alla delar av världen, (allt jag
menar som finns

VIII. Nu när du har tagit dessa namn
på dig av goda, blygsamma,

IX. Leksaker och dumheter hemma, krig utomlands:
ibland skräck, ibland

X. Som spindeln, när den har fångat flugan
att den jagade efter, är

XI. För att ta reda på det och ställa till dig själv lite
visst sätt och metod

XII. Han har blivit lös från sina band
kroppen och uppfatta det

XIII. Vilken nytta har man överhuvudtaget med misstanke?
eller varför skulle tankar

XIV. Vad är det som är långsamt och ändå snabbt?
glad och ändå grav? Han

XV. På morgonen så snart du vaknar,

när din dom, förut

XVI. Ge vad du vill, och ta bort vad

du vill, säger han som är

XVII. Så lev lika likgiltig för världen och

alla världsliga föremål, som

XVIII. Gör det inte längre en fråga om

tvist eller diskurs, vad är det

XIX. Att alltid representera för dig själv; och till

framför dig, både den

XX. Tänk på dem genom alla åtgärder och

yrken i deras liv:

XXI. Det är bäst för alla, att

allas gemensamma natur sänder

XXII. Jorden, säger poeten, gör det ofta

långt efter regnet. Så är det

XXIII. Antingen ska du fortsätta på detta sätt

av livet och det är det,

XXIV Låt det alltid synas och vara uppenbart för

dig den ensamheten,

XXV. Den som flyr från sin herre är en

flykting. Men lagen är det

XXVI. Från människan är fröet, som en gång gjutit

in i livmodern har mannen ingen

XXVII. Tänk alltid på och överväga med dig själv;

hur allt det nu

XXVIII. Som en gris som gråter och slänger när

hans hals är avskuren, fancy att

XXIX. Vad du än går omkring,

tänk på det själv,

XXX. När du är förnärad med någon mans

överträdelse, för närvarande

XXXI. När du ser Satyro, tänk på

Socraticus och Eutyches, eller

XXXII. Vilket ämne och vilken kurs

livet är det du gör

XXXIII. Låt det inte stå i någon människas makt, att

säg sannerligen om dig, det

XXXIV. Som den som blir biten av en galen hund, är

nästan rädd för allt

XXXV. Ett bra öga måste vara bra att se

vad som helst är att se, och inte

XXXVI. Det finns ingen man som är så glad

i sin död, men att några

XXXVII. Använd dig själv; så ofta som du ser

någon man gör vad som helst,

XXXVIII. Kom ihåg, det som sätter en man

på jobbet och har makt

ELLFTE BOKEN

I. De naturliga egenskaperna och privilegierna för en

rimlig själ är: Det

II. En trevlig sång eller dans; den

Pancratiasts träning, sport att

III. Den själen som alltid är redo, även nu

för närvarande (om det behövs) från

IV. Har jag gjort något välgörande? då är jag

gynnats av det. Se

V. Tragedier fördes först in och

inrättat, för att sätta män i åtanke

VI. Hur tydligt framstår det för dig, att

ingen annan kurs av din

VII. En gren avskuren från kontinuiteten av

det som var närmast

VIII. Att växa tillsammans som andra grenar i

fråga om gott

IX. Det är inte möjligt att någon natur borde

vara konsten underlägsen,

X. Sakerna själva (som antingen att få

eller för att undvika att du är satt

XI. Då är själen som Empedokles liknar

det, som till en sfär eller

XII. Kommer någon att förakta mig? låt honom se till

att, på vilka grunder han

XIII. De föraktar varandra, och ändå de

sträva efter att behaga varandra:

XIV. Hur rutton och oärlig är han, det där

säger: Jag är fast besluten att bära

XV. Att leva lyckligt är en inre kraft

själ, när hon är påverkad

XVI. Av allt du måste tänka på

varifrån det kom, av vad

XVII. Fyra flera dispositioner eller

böjelser finns i sinnet och

XVIII. Vilken portion som helst, antingen av luft eller

eld finns i dig,

XIX. Den som inte har en och den samme

allmänt slut alltid lika lång

XX. Kom ihåg fabeln om landsmusen

och stadsmusen, och

XXI. Sokrates var van att kalla det vanliga
mäns inbilskhet och åsikter,

XXII. Lacedæmonians på deras publik
glasögon var vana att utse

XXIII. Vad Sokrates svarade till Perdiccas,
varför han inte kom till

XXIV. I de gamla mystiska bokstäverna i
Efesierbrevet, det fanns en

XXV. Pythagoréerna var vana tider i
morgon det första

XXVI. Hur Sokrates såg ut, när han var trött på det
omgjorda sig med en

XXVII. När det gäller att skriva eller läsa du
måste läras ut innan

XXVIII. "Mitt hjärta log inom mig." 'De
kommer att anklaga även dygd

XXIX. Som de som längtar efter fikon på vintern
när de inte kan fås; så

XXX. "Så ofta som en far kysser sitt barn,
borde han säga i hemlighet

XXXI. 'Av fri vilja finns det ingen tjuv eller
rånare:' ur Epictetus;

TOLFTE BOKEN

I. Vad du än gör härefter eftersträvar

till, kan du även nu

II. Gud ser våra sinnen och förstånd,

bar och naken från dessa

III. Jag har ofta undrat hur det skulle komma

att passera, att varje man

IV. hur kommer det sig att gudarna har

beställde alla andra saker

V. Använd dig själv även till de saker som

du gör först förtvivlan

VI. Låt dessa vara föremål för din vanliga

meditation: att överväga,

VII. Allt världsligt måste du skåda och

överväga, dela upp dem

VIII. Hur lycklig är människan i denna sin makt som

har beviljats

IX. Vad som helst händer i det vanliga

förlopp och konsekvens av

X. Hur löjlig och märklig är han, det där

undrar över något som

XI. Antingen öde, (och det antingen ett absolut

nödvändighet och oundviklig

XII. Vid inbilskhet och oro för att sådana

och en sådan har

XIII. Om det inte passar, gör det inte. Om det

var inte sant, säg det inte.

XIV. Av allt som presenterar sig för

dig, att överväga vad

XV. Det är hög tid för dig att förstå

att det ligger något i

XVI. Kom ihåg att allt är bara åsikter och allt

åsikt beror på

XVII. Ingen som helst operation det han, upphör

ett tag, kan vara riktigt

XVIII. Dessa tre saker måste du ha

alltid i beredskap: först

XIX. Kasta bort från din åsikt, så är du det

säkert. Och vad är det

XX. Låt dina tankar alltid springa på dem, vem

en gång för någon en sak eller

XXI. Till dem som frågar dig: Var har du

sett gudarna, eller hur

XXII. Häri består livets lycka,

för en man att veta

XXIII. Det finns bara ett ljus från solen,

även om det avlyssnas av

XXIV. vad önskar du? Att leva länge.

Vadå? Att njuta av

XXV. Vilken liten del av stora och oändliga

evigheten är det, alltså

XXVI. Vad är min nuvarande egendom

förståelse? Ty häri ligger

XXVII. Att hetsa upp en man till förakt för

död detta bland annat

The Project Gutenberg eBook of Meditations, av Marcus Aurelius